

บทที่ 3

สถาบันอุดมศึกษาเอกชน : การเริ่มต้น (พ.ศ. 2508-2519)

รัฐอนุญาตให้เอกชนเข้าร่วมรับผิดชอบจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยมีแนวความคิดที่จะให้เป็นการจัดการศึกษาที่เทียบเท่ามาตรฐานสากล จึงได้นำเอาแนวความคิดของการจัดการศึกษาจากต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกา มาเป็นพื้นฐานตราขึ้นเป็นกฎหมายการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเอกชนฉบับแรก อันได้แก่พระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512

หลักการสำคัญในการจัดการศึกษาที่รัฐเน้นตั้งแต่แรกก็คือ ความมั่นคงและความเจริญทางวิชาการของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนกับหลักประกันคุณภาพของการศึกษาที่นักศึกษาจะพึงได้รับ นอกจากนี้รัฐยังได้มีความมุ่งมั่นตั้งแต่เริ่มที่จะให้สถาบันอุดมศึกษา เอกชนขยายขึ้น เป็นมหาวิทยาลัย ในอนาคตถึงแม้จะ เริ่มด้วยการ เป็นวิทยาลัยและให้ทดลองจัดการศึกษาในระยะแรกก็ตาม

สำหรับ เอกชนนั้น ได้แสดงความสนใจที่จะช่วยรัฐรับผิดชอบจัดการศึกษา โดยจัดตั้งสถานศึกษา เพิ่มมากขึ้น เป็นลำดับ เปิดสอนสาขาวิชาต่าง ๆ กว้างขวางขึ้น อันทำให้สามารถรับนักศึกษาและผลิตบัณฑิตได้จำนวนมากขึ้น เป็นเงาตามตัว โดยเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519) ผลการจัดการศึกษาของเอกชน เป็นที่น่าพอใจ และเป็นไปด้วยดี ถึงแม้จะยังมีอุปสรรคและปัญหาที่จะต้องแก้ไขอยู่เป็นอันมาก แต่รัฐและเอกชนก็ได้เห็นพ้องต้องกัน ในแนวทางการดำเนินการจัดการศึกษาของเอกชน ในอนาคต คือในช่วงของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 4 (พ.ศ. 2520-2524) ที่จะขยายกิจการของวิทยาลัย เอกชน เน้นบทบาทในเรื่องของการวิจัย การปรับปรุงคุณภาพของวิทยาลัยเอกชน เพื่อให้ เป็นที่ยอมรับของสังคมมากขึ้น และการรวมพลังของวิทยาลัย เอกชนในการดำเนินการจัดการศึกษา เพื่อความเจริญก้าวหน้าของสังคมและของวิทยาลัย เอกชน เอง

นับได้ว่า เป็นช่วงของการ เริ่มต้นจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ที่น่าสนใจ และมีรายละเอียดที่ได้ทำการศึกษาดังนี้ คือ

พระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 : กฎหมายการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดย
เอกชนฉบับแรกของประเทศไทย (พ.ศ. 2512)

เนื่องจาก การอนุญาตให้ เอกชนจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ เป็นเรื่องใหม่ ซึ่งจะเห็นได้ในช่วงของจุดกำเนิดว่าได้มีการถกเถียงในลักษณะที่ควรจะเป็นของสภาพการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยเอกชน ให้เหมาะสมที่สุด ในที่สุดก็ได้ "หลักการเกี่ยวกับการอนุมัติสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษาของเอกชน" ซึ่งมีรายละเอียดทั้งสิ้น 6 ประการ เป็นแนวทางพื้นฐานอันสำคัญยิ่งของสภาพการจัดการศึกษาที่เอกชนและรัฐบาลเองจะต้องยึดถือตามแนวทางนั้น

สภาพการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดย เอกชน เริ่มชัดเจน และจริงจังขึ้น เมื่อสภาการศึกษาแห่งชาติ ลงมติเปิดโอกาสให้เอกชน จัดตั้งสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ในวันที่ 18 มีนาคม 2508 โดยระบุว่า ให้เปิดโอกาสให้จัดตั้งได้ชั้นวิทยาลัย ดำเนินการสอนในระดับไม่เกินสามปีแรกของมหาวิทยาลัยของรัฐบาล และถ้าหากวิทยาลัยนั้น ๆ ดำเนินการได้ดี ก็อาจขออนุมัติจากสภาการศึกษาแห่งชาตินี้ เปิด เป็นมหาวิทยาลัยต่อไปได้ ภาพได้เป็นจริงและชัดเจนที่สุดในวันที่ 15 มิถุนายน 2508 เมื่อคณะรัฐมนตรีได้ลงมติรับหลักการ เปิดโอกาสให้เอกชนจัดตั้งสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ชั้นวิทยาลัย ดำเนินการสอนในระดับไม่เกิน 3 ปีแรก ของมหาวิทยาลัยของรัฐบาล โดยให้อยู่ในความควบคุมของกระทรวงศึกษาธิการ แบบโรงเรียนราษฎร์ รายละเอียดจะต้องแก้ไข พระราชบัญญัติ และประกาศเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไร ตลอดจนการวางระเบียบในเรื่องนี้ โดยละเอียด ให้กระทรวงศึกษาธิการ เสนอมา เพื่อพิจารณา

จากมติคณะรัฐมนตรี จึงนำไปสู่การสร้างกฎ เกณฑ์เพื่ออนุญาตให้ เอกชนที่สนใจจัดตั้งสถานศึกษาได้ จะเห็นได้ว่า เพียงเมื่อสภาการศึกษาแห่งชาติลงมติให้ เปิดโอกาสแก่เอกชนในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ก็มี โรงเรียนราษฎร์ที่พร้อมจะจัดตั้งทันทีถึง 2 ราย คือ โรงเรียนภาษาและวิชาชีพ และโรงเรียนไทยเทคนิค ดังได้กล่าวแล้วในบทก่อน

การดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2508

เมื่อคณะรัฐมนตรีได้ลงมติรับหลักการแล้วนั้นปรากฏว่า หน้าที่ทั้งหลายได้ตกอยู่ที่กระทรวงศึกษาธิการ ทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็นในเรื่อง การควบคุม การแก้ไขพระราชบัญญัติ และประกาศเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งอันที่จริง เรื่องนี้ แต่เดิมนั้นสภาการศึกษาแห่งชาติได้ เป็นผู้เริ่มต้น ท้ามาโดยตลอด ถ้าถือตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว หน้าที่ของสภาการศึกษาแห่งชาติในเรื่องที่เกี่ยวกับ เอกชนก็จะสิ้น

สุดลงโดยปริยาย ซึ่งเรื่องนี้ทางสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ได้ทำบันทึกเสนอยัง าทพนา นายกรัฐมนตรี (ผ่านปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี) เรื่องการพิจารณา รายละเอียดในการอนุมัติ ให้เอกชนตั้งสถาบันระดับอุดมศึกษา โดยให้เหตุผลที่สภาการศึกษาแห่งชาติควร เป็นผู้ดำเนินการ ต่อไปว่า

สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติใครจะขอทราบ เรียนว่า สภาการศึกษาแห่งชาติได้ดำเนินการพิจารณา รายละเอียดการพิจารณา เงื่อนไข และวิธีดำเนินงานให้เอกชนตั้งสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ในชั้นวิทยาลัย ดังกล่าวข้างต้นไปแล้วดังนี้ คือ

1. คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ ได้มอบหมายให้กรรมการมหาวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการ (มีพลเอก สุรใจ พูลทรัพย์ เป็นประธาน ศาสตราจารย์จักษุมหาวิทยาลัย ต่าง ๆ และผู้ทรงคุณวุฒิอื่น ๆ เป็นกรรมการ) พิจารณารายละเอียดว่า ควรจะตั้งระเบียบ ใดอย่างใดบ้าง ในการที่จะพิจารณา อนุมัติให้เอกชนผู้หนึ่งผู้ใดตั้งสถาบันการศึกษา เป็น วิทยาลัยได้ เช่นจะต้องมีระเบียบว่า ไม่มุ่งหวังหาผลกำไรแต่อย่าง เดียว แต่เป็นการช่วยแบ่ง เบาภาระของรัฐบาล หลักสูตรต้องมีมาตรฐาน เช่นเดียวกับระดับการศึกษา 3 ปี ของ มหาวิทยาลัยของรัฐบาล สาขาวิชาที่สอนต้องสอดคล้องกับความต้องการกำลังคน และแผน พัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ เป็นต้น

2. คณะกรรมการฝ่ายวิชาการ กำลังจะประชุม เรื่องนี้อีกเป็นครั้งที่ 2 เพื่อพิจารณา แก้ไขวางระเบียบและข้อบังคับต่าง ๆ รวมทั้งปรับปรุงพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สำหรับให้เอกชนตั้งสถาบันระดับอุดมศึกษาตามความต้องการของประเทศ เมื่อมีมติคณะ รัฐมนตรี ไปแล้ว ดังที่กล่าวถึงข้างต้น การพิจารณาของสภาการศึกษาแห่งชาติ โดยคณะกรรมการมหาวิทยาลัยฝ่ายวิชาการ ก็น่าจะต้องระงับไปโดยปริยาย แต่โดยที่สำนักงานสภา การศึกษาแห่งชาติ เห็นว่า การที่จะอนุมัติให้เอกชนตั้งสถาบันการศึกษาชั้นอุดมศึกษาชั้น มหาวิทยาลัย เหมือนกับการศึกษา 3 ปีแรกของมหาวิทยาลัยของรัฐบาลนั้น เป็นเรื่องสำคัญ เกี่ยวโยงกับมหาวิทยาลัยต่าง ๆ และเป็น เรื่องใหม่ (เดิมมีแต่โรงเรียนราษฎร์อย่างสูงชัน วิชาชีพชั้นสูง เทียบเท่าวิทยาลัยเทคนิค) ถ้าไม่ได้รับการพิจารณาให้ละเอียดโดยผู้ที่เกี่ยวข้อง ในงานโดยตรงของมหาวิทยาลัยในปัจจุบัน อาจจะมีผลเสียหายแก่การศึกษาระดับสูงของ ประเทศได้ในอนาคต ดังเช่นบางประเทศในภาคพื้น เอเชียอาคเนย์ กำลังประสบปัญหาเรื่อง มหาวิทยาลัย หรือวิทยาลัย เอกชนอยู่ และยังไม่สามารถแก้ไขให้ดีขึ้นได้ ทั้งนี้ เนื่องจาก มีรากฐานตอนเริ่มต้นไม่ดี

ดังนั้น จึงใคร่ประทาน เสนอพิจารณาให้สภาการศึกษาแห่งชาติ โดยกรรมการมหาวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการได้ดำเนินการ เรื่องรายละเอียดต่าง ๆ ในเรื่องนี้ต่อไป เพื่อเสนอต่อคณะรัฐมนตรี ได้พิจารณาว่า ควรจะมีระเบียบการพิจารณาอนุมัติ วิธีการดำเนินงานและการควบคุมของรัฐบาล ต่อมหาวิทยาลัย เอกชนอย่างไร เพื่อให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องถือปฏิบัติต่อไป

ถ้าเห็นชอบด้วยคำริ ตามที่กราบ เรียน เสนอมา ก็ขอได้โปรดนำ เเนอคณะรัฐมนตรี เพื่อ พิจารณา สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติจะได้ดำเนินงานต่อไป (153)

สำหรับเรื่องนี้ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือกราบเรียนไปยัง ๖ หน่วยงาน นายกรัฐมนตรี ในหัวเรื่อง "การอนุมัติให้เอกชนตั้งสถาบันอุดมศึกษา" ซึ่งแจ้งเหตุผลในเรื่องนี้ โดยได้สนับสนุนว่า

เห็นพ้องด้วยในการที่จะให้สภาการศึกษาแห่งชาติ โดยกรรมการมหาวิทยาลัยฝ่ายวิชาการ ดำเนินการพิจารณาวางมาตรการต่าง ๆ ในการอนุญาตให้เอกชนตั้งสถาบันศึกษาระดับ อุดมศึกษาชั้นวิทยาลัยต่อไป เพราะตามมาตรา 10 (1), (2) แห่งพระราชบัญญัติสภาการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2502 บัญญัติให้สภาการศึกษาแห่งชาติมีหน้าที่พิจารณา วางแผนและ โครงการการศึกษาแห่งชาติให้เหมาะสมกับกาลสมัย และให้สอดคล้องกับแผนการ เศรษฐกิจ การปกครอง พิจารณาปัญหาต่าง ๆ ในทางการศึกษา และเสนอวิธีแก้ไขทั้งในเรื่องการ ที่เอกชนขออนุมัติตั้งสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษาชั้นวิทยาลัยนี้ สภาการศึกษาแห่งชาติ ก็เป็นผู้พิจารณามาตั้งแต่ต้นแล้ว แต่ต่อมาคณะรัฐมนตรีได้ลงมติให้กระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้พิจารณา... เห็นสมควร เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาต่อไป (154)

๖ หน่วยงาน นายกรัฐมนตรี ได้พิจารณาแล้ว มีบัญชาว่า "เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา" (155)

ในการนี้คณะรัฐมนตรี ได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ 28 กันยายน พ.ศ. 2508 ลงมติว่า "ให้สภาการศึกษาแห่งชาติดำเนินการแก้ไขวางระเบียบและข้อบังคับต่าง ๆ รวมทั้งปรับปรุง พ.ร.บ. ที่เกี่ยวข้อง ตามข้อ 2 ส่วนอำนาจหน้าที่ควบคุม ดำเนินการในเรื่องนี้ ให้เป็น อำนาจหน้าที่ของ ศ.ธ." (155)

การดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 28 กันยายน 2508

ดังนั้น ในเรื่องการรับผิดชอบเกี่ยวกับเรื่องนี้ มีหน่วยงานที่ต้องทำงานร่วมกัน 2 หน่วยงาน คือ สภาการศึกษาแห่งชาติ และกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งสำนักงานสภาการศึกษา แห่งชาติได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า การดำเนินงานเรื่องนี้ ควรจะได้กระทำร่วมกัน ทั้ง 2 ฝ่าย ตั้งแต่ต้น เพื่อผลดีที่สุดแก่ส่วนรวมในขั้นต้นนี้จึงสมควรให้มี working group ประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ทางวิชาการ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติและเจ้าหน้าที่กรมวิสามัญศึกษา กระทรวง ศึกษาธิการที่จะต้องเกี่ยวข้องในการควบคุม สถาบันอุดมศึกษาเอกชนต่อไปร่วมกันพิจารณาราย ละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการบริหาร และคณะกรรมการมหาวิทยาลัย ฝ่ายวิชาการ สภาการศึกษาแห่งชาติ เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ ก่อนที่จะเสนอให้คณะรัฐมนตรี พิจารณาต่อไป

สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ จึงให้ทางกระทรวงศึกษาธิการส่งผู้แทนกรมวิสามัญศึกษาไม่เกิน 2 ท่าน มาร่วมประชุม (156) ซึ่งทางกรมวิสามัญ กระทรวงศึกษาธิการได้ส่งผู้แทน 2 ท่าน คือ

1. นายกำจร พรหมะวัน อาจารย์ประจำกรมวิสามัญศึกษา
2. นางประภาณี เกษมศรี ศึกษานิเทศก์เอก ประจำกองโรงเรียนราษฎร์

กรมวิสามัญศึกษา (157)

อนึ่ง ก่อนที่คณะรัฐมนตรีจะได้มีมติ ในวันที่ 28 กันยายน 2508 ให้สภาการศึกษาแห่งชาติ ดำเนินการ แก้ไขระเบียบต่าง ๆ ต่อไปได้นั้น สภาการศึกษาแห่งชาติ ได้เริ่มดำเนินการเรื่องนี้มาแล้ว ตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2508 ในการประชุมคณะกรรมการบริหารสภาการศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 4/2508 ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2508 เรื่อง พิจารณาการแก้ไข แผนการศึกษาแห่งชาติ และกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ เพื่อเปิดโอกาสให้เอกชนจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษา

ผลของการประชุมคราวนี้ มีประเด็นที่น่าสนใจคือที่ประชุมได้มีมติให้แก้แผนการศึกษาแห่งชาติโดยตัดข้อความตอนท้าย ข้อ 23 ออกเท่านั้น โดยมอบให้ นายสมทบ สุวรรณสุทธิ รับผิดชอบพิจารณาร่างให้เข้าแบบการร่างแก้กฎหมาย ทั้งนี้ให้ร่วมทั้งการยกร่าง พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2497 ด้วย (158)

สำหรับการพิจารณา เรื่องการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์นั้น นายสมทบ มีความเห็นว่า ถ้าเป็นสถานศึกษาชั้นอุดมศึกษาอยู่ในความควบคุมของสภาการศึกษาแห่งชาติ ก็น่าจะได้ตรากฎหมายขึ้นโดยเฉพาะ เนื่องด้วยตามพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2497 ประเภทโรงเรียนที่อยู่ภายในบังคับของพระราชบัญญัตินี้ ตามความในมาตรา 15 มีอยู่เพียง 6 ประเภท เท่านั้นคือ

1. โรงเรียนอนุบาล
2. โรงเรียนประถมศึกษา
3. โรงเรียนมัธยมสามัญศึกษา
4. โรงเรียนมัธยมวิสามัญศึกษา
5. โรงเรียนอาชีวศึกษา
6. โรงเรียนการศึกษาพิเศษ

ดังนั้นสถานศึกษาชั้นอุดมศึกษาจึงไม่อยู่ภายใต้บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติโรงเรียน
ราษฎร์ พ.ศ. 2497 (159)

เพื่อให้การดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวสำเร็จไปด้วยดี สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ และกรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ได้จัดตั้งคณะทำงาน (working group) ร่วมกันพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ ในการประชุมรวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง เพื่อทำรายงานเสนอให้คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่จะเสนอไปยังคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณา (160) คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติได้พิจารณารายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับวิทยาลัย เอกชนแล้วได้ลงมติในการประชุมเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยให้สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติสรุปหัวข้อสำคัญที่จะเสนอขอคณะรัฐมนตรีให้อนุมัติ ให้สภาการศึกษาแห่งชาติดำเนินการต่อไปได้ หัวข้อสำคัญดังกล่าวที่สมควรเสนอขอให้คณะรัฐมนตรีอนุมัติ ดำเนินการซึ่งสรุปโดยสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ คือ

1. ให้สภาการศึกษาแห่งชาติดำเนินการแก้ไขแผนการศึกษามัธยมศึกษา พ.ศ. 2503 ให้มีข้อความสอดคล้องกับนโยบายที่รัฐบาลจะเปิดโอกาสให้เอกชนช่วยรัฐจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา
2. ให้สภาการศึกษาแห่งชาติ ดำเนินการร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชนขึ้นใหม่ เพื่อควบคุมและส่งเสริมให้วิทยาลัย เอกชนได้ดำเนินการไปได้อย่างมีมาตรฐานของระดับอุดมศึกษา โดยมีหลักการสำคัญเกี่ยวกับฐานะของวิทยาลัย การบริหารงานในวิทยาลัย และการควบคุมวิทยาลัยภายใต้พระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน (161)

ในการประชุมคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ ครั้งที่ 7/2510 ลงวันที่ 14 เมษายน 2510 ในเรื่องพิจารณาเอกสาร เสนอให้คณะรัฐมนตรีลงมติในเรื่องเกี่ยวกับวิทยาลัย เอกชน เพื่อดำเนินการต่อไป ที่ประชุมพิจารณาแล้วมีความเห็นว่า เพื่อให้สอดคล้องกับมติของคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องนี้ที่บ่งไว้ว่าให้สภาการศึกษาแห่งชาติดำเนินการแก้ไข วางระเบียบและข้อบังคับรวมทั้งปรับปรุงพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง ให้สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ เสนอไปยังคณะรัฐมนตรีว่า คณะกรรมการบริหารฯ ได้พิจารณาแล้วว่า ควรวางระเบียบและข้อบังคับในเรื่องอนุมัติการจัดตั้งวิทยาลัย เอกชนในเรื่องใดอย่างไร เป็นหัวข้อสั้น ๆ สรุปรายละเอียดที่ได้พิจารณากันไปแล้ว แล้วจึงลงท้ายขออนุมัติให้สภาการศึกษาแห่งชาติดำเนินการแก้ไขแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับ พ.ศ. 2503 และดำเนินการร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน ให้สอดคล้องกับระเบียบข้อบังคับที่ได้วางไว้เป็นหลักการ (162)

ดังนั้น ในวันที่ 27 เมษายน 2510 สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ จึงได้เสนอ คณะรัฐมนตรีในเรื่องการวางระเบียบ และข้อบังคับในการอนุมัติให้ เอกชนตั้งสถาบันอุดมศึกษา ไว้ในเรื่องต่าง ๆ พร้อมด้วยเหตุผลดังนี้ คือ

ตามที่คณะรัฐมนตรีในการประชุมเมื่อวันที่ 28 กันยายน 2508 ได้พิจารณาเรื่องเกี่ยวกับการอนุมัติให้ เอกชนตั้งสถาบันอุดมศึกษา และได้ลงมติให้สภาการศึกษาแห่งชาติดำเนินการแก้ไขวางระเบียบและข้อบังคับรวมทั้งปรับปรุงพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องแล้วให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา ส่วนอำนาจหน้าที่ควบคุมดำเนินการในเรื่องนี้ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ

คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติได้พิจารณาเรื่องนี้โดยละเอียดแล้วมีความเห็น เป็นมติว่าสมควรจะวางระเบียบและข้อบังคับในการอนุมัติให้ เอกชนตั้งสถาบันอุดมศึกษา ไว้ในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้คือ.-

1. วัตถุประสงค์

วิทยาลัย เอกชนจะต้องมีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งสถาบันไว้ชัดเจนอันมีลักษณะสอดคล้องกับ เป้าหมายการพัฒนาประเทศของรัฐ และมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยรัฐจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยไม่มุ่งหวังผลประโยชน์จากนักศึกษาทำนองการค้า เงินทุนและรายได้ของวิทยาลัยจะต้องได้รับการจัดสรรตามสัดส่วนที่เหมาะสมในการรักษาและปรับปรุงมาตรฐานการศึกษาให้มีมาตรฐานการศึกษาตาม เกณฑ์ที่สภาการศึกษาแห่งชาติได้วางไว้ ตลอดจนการขยายการศึกษาตาม โครงการที่วิทยาลัยได้วางไว้โดยลำดับด้วย

2. ฐานะของวิทยาลัย เอกชน

วิทยาลัย เอกชนจะต้องมีฐานะ เป็นนิติบุคคลโดยจะตั้ง เป็นมูลนิธิหรือบริษัทจำกัดก็ได้

เหตุผล: คณะกรรมการบริหารฯ ได้พิจารณาแล้วมีความเห็นว่ารัฐบาลมีหน้าที่โดยตรงที่จะต้องรักษาผลประโยชน์ให้แก่ประชาชนผู้นำบุตรหลานมา เข้าเรียนในวิทยาลัย เอกชน จึงต้องวางมาตรการอันใดอันหนึ่งลงไป เพื่อให้เป็นหลักประกันว่าวิทยาลัย เอกชนจะดำรงอยู่ได้ตลอดไป หรืออย่างน้อยก็ตั้งอยู่ได้จนหมดรุ่นนักศึกษา การตั้งวิทยาลัย เป็นนิติบุคคลนั้นมีหลักสำคัญคือการแยกทรัพย์สินส่วนตัวของผู้ก่อตั้งวิทยาลัยออกจากทรัพย์สินของวิทยาลัย ดังนั้นถึงแม้ว่าผู้ก่อตั้งวิทยาลัยจะมีปัญหาส่วนตัวทางการเงินแต่ก็จะไม่กระทบกระเทือนต่อฐานะของวิทยาลัยจนวิทยาลัยต้องพลอยล้มเลิกไปด้วย ซึ่งจะเป็นผลกระทบกระเทือนต่อนักศึกษาซึ่งได้ลงทุน เข้ามาศึกษาแล้ว แต่ไม่ได้รับการศึกษาตลอดจนหลักสูตรและไม่สามารถจะไปเรียนต่อที่อื่นได้ด้วย เพราะการศึกษาระดับนี้มีสาขาวิชาต่าง ๆ กันออกไป และมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ๆ ก็อาจไม่เป็นที่รับรองของแห่งอื่น ๆ

3. ลักษณะของวิทยาลัย เอกชน

วิทยาลัย เอกชนจะมีลักษณะดังต่อไปนี้ คือ

- ก. รับนักศึกษาซึ่งมีวุฒิ ม.ศ.5 หรือ เทียบเท่า เป็นอย่างต่ำ
- ข. ในระยะเริ่มแรกให้จัดหลักสูตรไม่ต่ำกว่าสองปีและไม่สูงกว่าสามปีแรกของหลักสูตรในวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยของรัฐ

4. การบริหารงานวิทยาลัย เอกชน

วิทยาลัยจัดการบริหารงานโดยมีคณะกรรมการวิทยาลัย (ทำนองเดียวกับ Board of Trustees ของต่างประเทศ) เป็นหลัก คณะกรรมการวิทยาลัยประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิทางวิชาการและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิทางธุรกิจอย่างน้อย 5 คน ในจำนวนนี้จะต้องมีผู้แทนจากกระทรวงศึกษาธิการ 1 คน คณะกรรมการนี้มีหน้าที่เป็นผู้วางนโยบายและควบคุมให้ผู้บริหารวิทยาลัยบริหารงานตามกฎหมายและนโยบายที่วางไว้

เหตุผล: คณะกรรมการบริหารฯ มีความเห็นว่า การให้คณะบุคคลเข้ามารับผิดชอบการดำเนินงานวิทยาลัย เอกชนแทนที่จะให้เจ้าของ หรือผู้อำนวยการรับผิดชอบเพียงผู้เดียวนั้น จะมีประโยชน์อย่างยิ่งดังต่อไปนี้คือ .-

- ก. เพื่อให้วิทยาลัยได้รับความเชื่อถือยิ่งขึ้นในเรื่องหลักประกันทางการเงินและการให้คณะบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิทางวิชาการมีโอกาสมาช่วยให้ความคิดเห็นจะทำให้สถานศึกษานั้นมีความก้าวหน้าทางด้านวิชาการ และการบริหารสถานศึกษาดีกว่าจะให้บุคคลเพียงผู้เดียวรับผิดชอบ
- ข. การให้คณะบุคคลรับผิดชอบต่อการจัดการศึกษาวิทยาลัย เอกชนนั้น ถึงแม้จะเป็นของใหม่สำหรับประเทศไทย แต่ปรากฏว่าสำหรับในต่างประเทศนั้น เป็นคุณประโยชน์ต่อความก้าวหน้าของสถาบันอุดมศึกษามาก นำที่จะรับเอาลักษณะการนี้มาดัดแปลงให้เหมาะสมกับสถานการณ์การศึกษาของประเทศไทย ถึงแม้ว่าในระยะแรกอาจไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร แต่เท่ากับเป็นก้าวใหม่ของรัฐบาลในการแนะนำทางที่ดีให้ เอกชนซึ่งยังใหม่ต่อการบริหารการศึกษาระดับนี้
- ค. การมีคณะกรรมการวิทยาลัย เท่ากับ เป็นการ เตรียมการให้วิทยาลัย เอกชนได้มีโอกาสพัฒนาวิทยาลัยด้วยวิธีการที่ถูกต้อง เพื่อก้าวหน้าถึงระดับมหาวิทยาลัยอันมีมาตรฐานต่อไปในอนาคตอันจะเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลในการให้การศึกษาในระดับนี้ต่อประชาชน

5. การรับความช่วยเหลือหรือการ เข้า เป็น เครือสถาบันอื่น ๆ

การรับความช่วยเหลือหรือ เข้า เป็น เครือของสถาบันการศึกษาหรือองค์การใด ๆ ทั้งภายในและนอกประเทศของวิทยาลัย เอกชน ควรจะต้องมีการกำหนดมาตรการอย่างเคร่งครัด โดยระบุไว้ในกฎหมายว่า ในกรณีที่วิทยาลัย เอกชนจะได้รับความช่วยเหลือจากสถาบันหรือองค์การใด ๆ ก็ตาม ควรจะได้รับการพิจารณาโดยรอบคอบจากรัฐบาลเสียก่อน ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการแทรกซึมของลัทธิ อันไม่เป็นที่พึงปรารถนาของประเทศ และเพื่อป้องกันการแผ่อิทธิพลทางวัฒนธรรม อันอาจเป็นการบ่อนทำลายศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงามของชาติไทย สภาการศึกษาแห่งชาติจะเป็นผู้พิจารณาการรับความช่วยเหลือหรือการ เข้า เป็น เครือนี้ และกระทรวงศึกษาธิการจะเป็นผู้ทำการอนุมัติ

6. การควบคุมวิทยาลัย เอกชน

กระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้อนุมัติการจัดตั้งและควบคุมการดำเนินงานของวิทยาลัย เอกชนให้อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน ส่วนสภาการศึกษาแห่งชาติหรือ Accrediting Board ซึ่งสภาการศึกษาแห่งชาติจะพิจารณาอนุมัติจัดตั้งขึ้นต่อไปทำหน้าที่ พิจารณาหลักสูตรและมาตรฐานทางวิชาการของวิทยาลัย เอกชน

เหตุผล: ก. ขณะนี้สภาการศึกษาแห่งชาติมีอำนาจและหน้าที่ตามพระราชบัญญัติที่จะพิจารณา และให้ความเห็นชอบหลักสูตรของมหาวิทยาลัยอยู่แล้ว จึงสมควรได้ทำหน้าที่พิจารณามาตรฐาน ทางวิชาการของวิทยาลัย เอกชนไปด้วย

ข. การจัดตั้ง Accrediting Board นั้น เป็นหลักการที่กระทำกัน เป็นปกติ และมีประโยชน์อย่างมากในต่างประเทศ ทำนองนี้มีหน้าที่โดยตรงที่จะพิจารณาเทียบมาตรฐาน ของวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ว่ามีมาตรฐานถึงขั้นหรือไม่ สมาชิกของ Board อาจเป็น คณะบุคคลที่ไม่จำเป็นต้อง เป็นข้าราชการ เสมอไปก็ได้ แต่อาจเป็นบุคคลทั่ว ๆ ไป ซึ่งสภาการ ศึกษาแห่งชาติ เห็นว่าจะ เป็นผู้ที่มีประโยชน์ที่สุดในการช่วยพัฒนาการศึกษาของวิทยาลัย เอกชน อย่างไรก็ตามในขณะนี้ยังไม่มี การตั้ง Board นี้ เนื่องจากปริมาณวิทยาลัย เอกชนยังมีจำนวนน้อย คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ จะได้ทำหน้าที่แทน Accrediting Board ไปก่อนจนถึงวาระสมควร

ข้อเสนอของคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ

ตามหลักการสำคัญที่ได้ประมวลมาแล้วข้างต้นนี้ คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษา แห่งชาติ จึงเห็นสมควรที่จะรายงานและ เสนอขอให้คณะรัฐมนตรีอนุมัติในเรื่องต่อไปนี้ คือ.-

1. อนุมัติหลักการที่ได้เสนอมาดังกล่าวข้างต้น และให้กระทรวงศึกษาธิการและสภา การศึกษาแห่งชาติรับ เรื่องไปดำเนินการในส่วนที่เป็นหน้าที่ของตน

2. เพื่อให้สอดคล้องกับข้อเสนอข้อที่ 1 ให้สภาการศึกษาแห่งชาติดำเนินการแก้ไข แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับ พ.ศ. 2503 และดำเนินการร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน ให้สอดคล้องกับหลักการที่ได้วางไว้

เหตุผล: 2.1 แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับ พ.ศ. 2503 ระบุให้เอกชนช่วยรัฐจัดการศึกษา ในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา เท่านั้น จึงมีความจำเป็นต้องแก้ไขให้มีข้อความสอดคล้องกับนโยบาย ที่รัฐบาลจะเปิดโอกาสให้เอกชนช่วยรัฐจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา

2.2 คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้วว่า พระราชบัญญัติ โรงเรียนราษฎร์ที่มีอยู่นั้นไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ เป็นพระราชบัญญัติควบคุม วิทยาลัย เอกชน เพราะการจัดการศึกษาระดับประถมและมัธยมศึกษากับการจัดการศึกษาระดับ อุดมศึกษานั้น มีความแตกต่างกันอย่างมากในระดับของ วิชาการและในแนวการบริหาร จึง สมควรจักต้องมีพระราชบัญญัติใหม่ควบคุมและส่งเสริมให้วิทยาลัย เอกชนได้ดำเนินงานไปได้ อย่างมีมาตรฐานของระดับอุดมศึกษา คณะกรรมการบริหารฯ มีความ เห็นว่าการออก พระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชนนี้ เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งในการที่รัฐบาลจะมีโอกาสได้นำทาง ให้

วิทยาลัย เอกชนได้เริ่มต้นจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้เข้าขั้นมาตรฐาน เพื่อที่วิทยาลัย
เอกชนจักได้ดำเนินงานอย่างมั่นคงและ เติบโตจนกลายเป็นมหาวิทยาลัย เอกชนต่อไปในอนาคต

(163)

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษา เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2510 ลงมติว่า "เห็นชอบ
และอนุมัติให้ดำเนินการตามที่เสนอสำหรับ 2. ให้มีฐานะเป็นนิติบุคคล" (164)

การดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2510

สำนักงาน สภาการศึกษาแห่งชาติได้ดำเนินการร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน
โดยเชิญผู้ทรงคุณวุฒิมาร่วมร่างในรูปของคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วย

1. ดร.สมภพ ไชยะภักดิ์ รอง เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา ประธานกรรมการ
2. นายอุซงค์ เพ่งศรี รอง เลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติ กรรมการ
3. ดร.ธำรง บัวศรี วิทยากรพิเศษ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ กรรมการ
4. นาย เดิมศักดิ์ กฤษณามระ ศาสตราจารย์คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี กรรมการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. นาย เสนาะ จันทร์สุริยา กระทรวงศึกษาธิการ กรรมการ
6. นางนงเยาว์ กาญจนจารี วิทยากรเอก สำนักงาน กรรมการและเลขานุการ
สภาการศึกษาแห่งชาติ
7. นางสาวนิภาภรณ์ อนุสรณินิสาร วิทยากรโท สำนักงาน ผู้ช่วยเลขานุการ
สภาการศึกษาแห่งชาติ
8. นายสำเร็จ ประเสริฐสุข วิทยากรตรี สำนักงานสภาการศึกษา ผู้ช่วย เลขานุการ
แห่งชาติ

คณะกรรมการ ได้ประชุมร่างพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีรายละเอียดในร่างมาตราต่าง ๆ
โดยการจัดประชุมรวมทั้งสิ้น 20 ครั้ง จึงเสร็จสิ้นการร่างพระราชบัญญัตินี้ เมื่อวันที่ 28
พฤษภาคม 2511 และได้เสนอร่างพระราชบัญญัติมายังคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ
อีกวาระหนึ่ง ก่อนที่จะรายงานไปยังคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณานำเข้าสภาร่างรัฐธรรมนูญ พิจารณา
ประกาศใช้เป็นกฎหมายต่อไป (165)

สำนักงาน สภาการศึกษาแห่งชาติ ได้ดำเนินการแก้ไขประกาศเรื่องแผนการศึกษา
แห่งชาติ ฉบับ พ.ศ. 2503 และร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน เสร็จเรียบร้อยตามหลักการที่

คณะรัฐมนตรีได้ให้ความเห็นชอบ เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2510 และได้เสนอคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2511 โดยมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้คือ

1. วัตถุประสงค์

วิทยาลัยซึ่งเอกชนจะจัดตั้งขึ้นนั้นจะต้องมีวัตถุประสงค์ เฉพาะเพื่อการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และเพื่อให้การจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนได้เป็นไปในลักษณะที่สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศ จึงได้กำหนดให้เอกชน ซึ่งจะขอจัดตั้งวิทยาลัย ต้องมาขออนุญาตต่อกระทรวงศึกษาธิการ และแสดงโครงการจัดระบบการศึกษาในวิทยาลัยให้เป็นที่พอใจของกระทรวงศึกษาธิการด้วย

2. ฐานะ ได้กำหนดให้วิทยาลัยเอกชน ซึ่งได้รับใบอนุญาตมีฐานะเป็นนิติบุคคล ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้เจ้าของวิทยาลัยนำทรัพย์สินหรือรายได้ไปใช้จ่ายในกิจการอื่น ๆ ซึ่งมีใช้กิจการของวิทยาลัยตามความพอใจของตน

3. ลักษณะ ในระยะเริ่มแรกของการดำเนินการได้กำหนดให้วิทยาลัยเอกชนจัดหลักสูตรการศึกษาในระดับที่เทียบอนุปริญญา และได้ให้สิทธิวิทยาลัยเอกชนในอันที่จะขอให้สภาการศึกษา รับรองวิทยฐานะ เพื่อให้การศึกษาในระดับปริญญาได้

4. การบริหารงาน โดยที่วิทยาลัยเอกชนมีฐานะเป็นนิติบุคคล จึงได้กำหนดให้มีคณะกรรมการบริหาร เป็นผู้ดำเนินการของวิทยาลัย คณะกรรมการบริหารประกอบด้วย กรรมการซึ่งเจ้าของผู้ขออนุญาตแต่งตั้ง 6 คน ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ 1 คน

5. การควบคุม

5.1 ได้กำหนดให้สภาการศึกษาแห่งชาติ ทำหน้าที่ควบคุมหลักสูตร และมาตรฐานทางวิชาการของวิทยาลัย เอกชน

5.2 ในส่วนที่เกี่ยวกับการเงินของวิทยาลัย เอกชน ได้กำหนดให้วิทยาลัย เอกชน จัดสรรเงินทุนออกเป็นประเภทต่าง ๆ เพื่อสะดวกแก่การควบคุม วิธีการจัดสรรเงินทุนออกเป็นทุนต่าง ๆ เป็นวิธีที่มหาวิทยาลัยในต่างประเทศนิยมจัดทำกันอยู่

5.3 ได้กำหนดให้กระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้อนุมัติการจัดตั้งและควบคุม การดำเนินการของ เอกชน ให้อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน (166)

คณะรัฐมนตรีพิจารณาแล้ว จึงได้ลงมติ เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2511 ว่า

รับหลักการร่าง พ.ร.บ. วิทยาลัยเอกชน พ.ศ. และสั่งให้ กกก. ตรวจสอบพิจารณา ส่วนประกาศเรื่อง แผนการศึกษาแห่งชาติ ก็รับหลักการให้มีการแก้ไข เพื่อให้สอดคล้องกับ พ.ร.บ. วิทยาลัยเอกชน พ.ศ. ที่จะประกาศใช้แต่การแก้ไขจะครบถ้วนแบบใด อย่างไร ให้เสนอ ค.ร.ม. พิจารณาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อ กกก. ได้ตรวจสอบพิจารณา พ.ร.บ. วิทยาลัยเอกชน พ.ศ. เสร็จแล้ว (167)

คณะกรรมการกฤษฎีกา ได้ทำการตรวจสอบพิจารณาร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. ... เสร็จ และได้เสนอคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2512 (168) คณะรัฐมนตรีได้ลงมติ เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2512 ว่า "เสนอสภาได้" (169) สภานี้ก็คือ วุฒิสภาทำหน้าที่รัฐสภา เพื่อประชุมปรึกษาต่อไป (170)

เมื่อร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. ... ผ่านคณะกรรมการกฤษฎีกา ตรวจสอบพิจารณาเรียบร้อยแล้ว สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ จึงได้มีหนังสือขอให้คณะรัฐมนตรี พิจารณาในเรื่อง การประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 10 กันยายน พ.ศ. 2511 (171)

เรื่องแผนการศึกษาแห่งชาตินี้ คณะรัฐมนตรีได้ลงมติ เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2512 โดยให้สิ่งที่ปรึกษากฎหมายพิจารณา (172) และเป็นเรื่องที่ต้องทำด่วน เนื่องจากต้องประกาศ แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 เสียก่อน จึงเสนอร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน ต่อรัฐสภาได้ ((173) คณะที่ปรึกษากฎหมายได้พิจารณาเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยได้แก้ไขในรูป แก้ไขเฉพาะความ ในข้อ 23 เสร็จ เมื่อวันที่ 15 มกราคม 2512 (174) ซึ่งสำนักนายกรัฐมนตรีได้ขอให้สำนัก ราชเลขาธิการนำขึ้นขุดเกล้าฯ ถวาย และได้ทรงลงพระปรมาภิไธยในร่างประกาศเรื่อง แผนการ ศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 นี้ เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2512 (175) (รายละเอียดของแผนฯ ดูได้จากภาคผนวก ค.)

เมื่อได้มีการประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2512 แล้ว ในวันเดียวกันนั้นเอง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ได้ส่งร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. ไปเพื่อเสนอต่อวุฒิสภา ทำหน้าที่รัฐสภา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพิจารณา ซึ่งในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ 6 (วิสามัญ) วันพฤหัสบดีที่ 6 กุมภาพันธ์ 2512 ที่ประชุมได้ลง มติให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ (176) และในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2512 ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ได้ขุดเกล้าฯ ถวายร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 เพื่อทรงพิจารณาตาม

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และได้ทรงลงพระปรมาภิไธยในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2512 (177) (รายละเอียดของพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 ดูได้จากภาคผนวก ง.)

เป็นอันว่า ในต้นปี พ.ศ. 2512 นี้เอง รัฐได้เปิดทางโดยสมบูรณ์ ให้เอกชนเข้าร่วมรับผิดชอบจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้

จะเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 เป็นกฎหมายใหม่สำหรับวงการ ศึกษา โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษา ใช้เวลาในการดำเนินการถึง 7 ปี โดยแนวคิดในเรื่องลักษณะ หรือการวางกฎเกณฑ์ของวิทยาลัยเอกชน นั้น ได้เริ่มขึ้น เป็นครั้งแรกในการประชุมคณะกรรมการ บริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ 17 กันยายน 2505 และได้ปรากฏสืบต่อเรื่อย ๆ มา เป็นลำดับคือ ในบันทึกเกี่ยวกับการจัดตั้งมหาวิทยาลัยส่วนบุคคล ของคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ ในการประชุมคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ ในปี พ.ศ. 2507 เพื่อพิจารณา เรื่องการ เปิดโอกาสให้เอกชนตั้งมหาวิทยาลัยอีกครั้งหนึ่ง และเริ่มชัดเจน ขึ้นมาก เมื่อคณะรัฐมนตรีลงมติรับหลักการ เปิดโอกาสให้เอกชนจัดตั้งสถาบันการศึกษาระดับอุดม ศึกษาได้ โดยในการนี้ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติได้เสนอร่างหลักการเกี่ยวกับการ อนุมัติสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาของเอกชน ด้วย 6 ประการในปี พ.ศ. 2508 และได้ พัฒนาขึ้นตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 28 กันยายน 2508 โดยสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ได้สรุปสาระสำคัญอีก 6 ประการในการที่จะวางระเบียบและข้อบังคับในการอนุมัติให้เอกชนตั้ง สถาบันอุดมศึกษา ซึ่งได้เสนอคณะรัฐมนตรี และคณะรัฐมนตรีได้ลงมติรับหลักการในคราวประชุม เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2510 ต่อจากนั้น ในวันที่ 10 กันยายน 2511 คณะรัฐมนตรีก็ได้ลงมติ รับหลักการอีก 5 ประการ พร้อมร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. ... ร่างดังกล่าว ได้ถูกกลั่นกรองขั้นหนึ่งโดยคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งคณะรัฐมนตรีก็ได้ลงมติ เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2512 ว่าสามารถส่งผ่านต่อไปยังรัฐสภา เพื่อตรวจพิจารณาแก้ไขอีกขั้นหนึ่งได้ ซึ่งรัฐสภาได้ ลงมติให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ เมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2512 และได้ทรงลงพระปรมาภิไธย ในร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้ เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2512

นับได้ว่า เป็นกฎหมายที่ใช้เวลาพิจารณายาวนานพอสมควร แต่อย่างไรก็ตามในแง่ มุมหนึ่งก็ได้แสดงให้เห็นถึงความละเอียดรอบคอบ ในการวางกฎ เกณฑ์ และมีแนวคิดชัดเจนในการ บังถึงการปูพื้นฐาน เพื่อการก้าวหน้าขึ้นสู่การ เป็นมหาวิทยาลัย ถึงแม้แนวคิดส่วนใหญ่ จะได้รับมา

จากต่างประเทศ แต่ก็เพราะติดด้วยเรื่องของความเป็นมาตรฐานสากล

สำหรับพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 นี้ นับเป็นกฎหมายการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเอกชนฉบับแรกของไทย แบ่งออกเป็น 9 หมวด มีทั้งหมด 83 มาตรา สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ได้จัดทำสาระสำคัญพร้อมด้วยเหตุผลของพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชนไว้ทั้งสิ้น 13 ข้อ อันทำให้เข้าใจชัดเจนถึงเนื้อความในพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 และความต้องการของรัฐอย่างชัดเจนในการอนุญาตให้เอกชนช่วยรับผิดชอบจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา (รายละเอียดของสาระสำคัญดังกล่าว ดูได้จากภาคผนวก จ.)

การศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเอกชนก่อนการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 (พ.ศ. 2508-2512)

ลักษณะของการจัดการศึกษาในช่วงนี้ของเอกชน ถ้าเป็นระดับอุดมศึกษา ก็นับได้ว่าเป็นการจัดการศึกษาที่รัฐยังมิได้ให้การรับรอง แต่ในสภาพความเป็นจริงนั้น เอกชนได้จัดการศึกษาโดยที่มีระยะเวลาในการศึกษาตามหลักสูตรอยู่ในการศึกษาระดับอุดมศึกษา แต่สำหรับเนื้อหาของหลักสูตรนั้นมิใช่ระดับอุดมศึกษา

นับตั้งแต่ คณะรัฐมนตรีได้ลงมติรับหลักการให้เอกชนเข้าร่วมรับผิดชอบการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2508 แต่กฎระเบียบเพื่อการนี้ คือพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 ได้ออกประกาศใช้ในปี พ.ศ. 2512 อันแสดงว่า ในปี พ.ศ. 2512 รัฐได้ให้การรับรองอย่างเป็นทางการ และถูกต้องแล้วในการอนุญาตให้เอกชนจัดตั้งสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า ในช่วง พ.ศ. 2508-2512 เป็นช่วงที่เอกชนสามารถจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ แต่ยังมีได้มีกฎหมายหรือระเบียบใด ๆ รองรับ หรือกล่าวง่าย ๆ ก็คือ รัฐยังมิได้ให้การรับรองนั่นเอง

ก่อนการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 ปรากฏว่ามีเอกชนจำนวนหนึ่งได้จัดการศึกษาโดยขออนุญาตต่อกระทรวงศึกษาธิการ จัดทะเบียนไว้ภายใต้บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ เปิดหลักสูตรการสอนมีระยะเวลา 3-4 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาการเรียนอนุปริญญา หรือปริญญาตรี ซึ่งเป็นหลักสูตรของโรงเรียนเอง โดยรับนักเรียนที่จบประโยคมัธยมศึกษา (ม.ศ.5) ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้อนุญาตให้เอกชนจัดการศึกษาได้ในฐานะ

ที่เป็นโรงเรียนราษฎร์ประเภทอาชีวศึกษาที่รับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และกระทรวง
ศึกษาธิการมิได้รับรอง หรือเทียบหลักสูตรนั้น ๆ ว่าเทียบเท่ากับชั้นใด ๆ ของโรงเรียนรัฐบาล
(178)

รายชื่อโรงเรียนราษฎร์ประเภทอาชีวศึกษาที่รับนักเรียนจบชั้น ม.ศ.5 เป็นดังนี้คือ

ที่	ชื่อโรงเรียน	ชั้นเรียน	วิชาที่สอน
1	วิทยาลัยการพาณิชย์	ปีที่ 1-4	พาณิชย์, บริหารธุรกิจ
2	นิติธรรมพาณิชย์	ปีที่ 1-3	บัญชี, พาณิชย, เลขานุการ, บริหารธุรกิจ
3	ไทยเทคนิค	ปีที่ 1-3	พาณิชย์, บริหารธุรกิจ, โรงแรม
4	อัสสัมชัญพาณิชย์	ปีที่ 1-4	บริหารธุรกิจ
5	ธุรกิจบัณฑิต	ปีที่ 1-3	พาณิชย์, เลขานุการ, บริหารธุรกิจ
6	พัฒนาพาณิชย์	ปีที่ 1-3	เลขานุการ, พาณิชย, บริหารธุรกิจ, ธุรกิจการบินมัคคุเทศก์
7	ปัญญาพาณิชย์	ปีที่ 1-4	พาณิชย์, เลขานุการ, บริหารธุรกิจ, ธุรกิจการบินมัคคุเทศก์

อย่างไรก็ตาม ได้มีความเข้าใจบางส่วนเกิดขึ้นว่า การศึกษาที่เอกชนจัด ดังได้กล่าว
มาแล้วนั้น เป็นการศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ทางสภาการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเป็นผู้รับ
ผิดชอบในเรื่องนี้ ตั้งแต่ต้นได้ทำการชี้แจง ต่อคณะรัฐมนตรี และได้รับความเห็นชอบแล้ว ดังต่อ
ไปนี้ คือ

... เพราะโรงเรียนต่าง ๆ ที่กล่าวถึงว่าได้จัดทำกันมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว เช่น
วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยการพาณิชย์ของหอการค้าไทย โดยอาศัยพระราชบัญญัติ
โรงเรียนราษฎร์นั้น ความจริงเป็นโรงเรียนราษฎร์ประเภทอาชีวศึกษา (trade school)
ให้การศึกษามุ่งอาชีพบางอย่าง โดยเฉพาะเจาะจง วิชาที่สอนต่าง ๆ เป็นวิชาโดยตรง
สำหรับการปฏิบัติงานของอาชีพนั้น ๆ เป็นวิชาที่สอนจบในตัว ไม่เตรียมเพื่อการศึกษาต่อ
(terminal courses) แตกต่างกับการให้การศึกษารูปของวิทยาลัยตามความมุ่งหมาย
ในร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน ซึ่งจะเปิดทางให้สถาบันการศึกษาของเอกชนให้การ

ศึกษาถึงระดับปริญญาในอนาคตตามมติของคณะรัฐมนตรี ในขั้นต้นนี้ จะอนุญาตให้เอกชนให้การศึกษาถึงระดับอนุปริญญา ดังนั้น การดำเนินงานจะเป็นไปในทำนองเดียวกับ การดำเนินงานมหาวิทยาลัยระดับอนุปริญญา กล่าวคือ ควรมีวิชาพื้นฐานทางสาขาวิชาต่าง ๆ เพื่อนำไปประกอบการศึกษาทางทฤษฎี ทำให้มีความรู้ที่รู้จักวิเคราะห์ หรือวิจัย โดยอาศัย ทฤษฎีนำไปใช้ในหน้าที่การงานให้เหมาะสม เมื่อคนจะออกไปประกอบอาชีพ หรือสามารถ ที่จะศึกษาต่อไปได้ จะถึงขั้นปริญญา... (179)

กล่าวได้ว่า ระยะเวลาการจัดการศึกษาของโรงเรียนราษฎร์เหล่านี้ จัดเป็นระยะเวลาการศึกษาในระดับอุดมศึกษา แต่หลักสูตรวิชาที่สอนต่าง ๆ เป็นวิชาโดยตรงสำหรับการ ปฏิบัติงานของอาชีพนั้น ๆ เป็นวิชาที่สอนจบในตัว ไม่เตรียมเพื่อการศึกษาต่อ นับว่ามีใช้หลักสูตร ที่จะใช้สำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา

เมื่อได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 แล้ว ความเข้าใจที่ว่าเอกชนได้จัดการศึกษาระดับอุดมศึกษามาก่อนประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 นั้น ก็ยังมีได้จางหายไป ด้วยปรากฏว่า เจ้าของโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษาดังกล่าว ข้างต้นบางโรงเรียน ได้ยื่นขอจัดตั้ง เป็นวิทยาลัยเอกชนขึ้น โดยมีความเข้าใจว่าเป็นการจัดการ ศึกษาต่อเนื่องกับที่ได้กระทำมาแล้ว เพียงแต่ยื่นขอจัดตั้ง เพื่อเป็นสถานศึกษาที่รัฐรับรอง โดยถูกต้อง ตามกฎหมาย ทั้งนี้หลังจากการได้รับอนุญาตให้จัดตั้ง เป็นวิทยาลัยเอกชนได้เพียงไม่นาน วิทยาลัย เอกชนที่ได้รับจัดตั้งทั้งหมด เหล่านี้ก็ได้ทำการยื่น เรื่องราร้อง เรียนใน เรื่องของสิทธิย้อนหลังของ นักศึกษา เดิมทันที (180) เนื่องจากรัฐเองได้ถือว่่านักศึกษาวิทยาลัยเอกชนปีที่ 1 ก็คือนักศึกษา ที่เริ่ม เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2513 อันเป็นปีแรกที่ได้มีการอนุมัติการจัดตั้งวิทยาลัยของ เอกชนขึ้น (181)

ความสับสนที่เกิดขึ้นดังกล่าว ทางฝ่ายวิทยาลัยเอกชนได้เรียกร้องให้มีการพิจารณา โดยคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งในหนังสือร้อง เรียนถึงปัญหาดังกล่าวมายัง หน่วยงาน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการว่า

อนึ่ง โดยที่ปัญหานี้เป็นปัญหาที่จะต้องตีความว่า พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 จะกินความให้รวมนักศึกษา เดิม เข้าไว้ในวิทยาลัยด้วยหรือไม่เพียงใด ปัญหานี้เป็น ปัญหากฎหมาย ฉะนั้น ใครขอความกรุณา พิจารณา ท่านส่งเรื่องให้คณะกรรมการกฤษฎีกา ตีความด้วย (182)

คณะกรรมการกฤษฎีกา ได้ทำการพิจารณาโดยทางวิทยาลัย เอกชนได้ให้เหตุผล

3 ประการคือ

1. ก่อนที่จะได้รับอนุญาตให้ เป็นวิทยาลัย เอกชนตามพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 นั้น วิทยาลัยแต่ละแห่งได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการ ตามพระราชบัญญัติ โรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2497 ให้เปิดทำการสอนชั้นอุดมศึกษาในฐานะ เป็นโรงเรียนราษฎร์ โดยรับนักศึกษาผู้จบ ม.ศ.5 หรือเทียบเท่า มีหลักสูตรการสอน 3 ปี

2. เมื่อได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 แล้ว เนื่องจาก มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ได้วิเคราะห์ศัพท์ไว้ว่า "วิทยาลัย เอกชน" หมายความว่า "สถาบัน สถานศึกษาหรือสถานที่ที่บุคคลจัดการให้การศึกษาชั้นอุดมศึกษาแก่นักศึกษา เกินกว่า เจ็ดคน ขึ้นไป" และมาตรา 6 บัญญัติว่า "ห้ามมิให้ผู้ใดจัดตั้งวิทยาลัย เอกชน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตให้ จัดตั้งวิทยาลัย เอกชน จากรัฐมนตรี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน" ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวย่อมหมายความว่า นับแต่เมื่อพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 ใช้บังคับแล้ว การจะให้การศึกษาชั้นอุดมศึกษาแก่นักศึกษา เกิน เจ็ดคนขึ้นไปจะต้องขออนุญาตจัดตั้ง เป็นวิทยาลัย เอกชนจากรัฐมนตรีก่อน ดังนั้นบรรดาโรงเรียนราษฎร์ หรือสถาบันการศึกษาที่ได้รับ อนุญาตตามพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2497 ย่อมจะให้การศึกษาชั้นอุดมศึกษาไม่ได้เลย เพราะ เป็นการขัดต่อกฎหมายว่าด้วยวิทยาลัย เอกชนดังกล่าว

3. เมื่อเป็นเช่นนั้น นักศึกษาชั้นอุดมศึกษาซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนหรือสถาบัน การศึกษา เดิมก่อนได้รับอนุญาตให้ เป็นวิทยาลัย เอกชนก็ไม่มีทางที่จะ เป็นนักศึกษาของโรงเรียนราษฎร์ หรือสถาบันการศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยโรงเรียนราษฎร์ต่อไป เพราะโรงเรียนราษฎร์ หรือ สถาบันการศึกษาเช่นนั้น ได้หมดสภาพไปโดยเปลี่ยนมาเป็นวิทยาลัย เอกชนแล้ว และจะ เป็นนักศึกษา ของวิทยาลัย เอกชนที่ดั่งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยวิทยาลัย เอกชนก็ไม่ได้อีก เพราะวิทยาลัย เอกชนได้ จัดตั้งขึ้นภายหลัง

คณะกรรมการกฤษฎีกา ได้พิจารณาปัญหาเรื่องนี้ โดยได้สอบถามข้อเท็จจริงจากผู้แทน กระทรวงศึกษาธิการ ด้วย แล้วจึงมีความเห็นว่า

ตามที่วิทยาลัยแต่ละแห่งได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการให้เปิดทำการสอนตาม หลักสูตร 3 ปี โดยรับนักศึกษาจากผู้จบ ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าอยู่ก่อนที่ได้มีการประกาศ ใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 นั้น เป็นการได้รับอนุญาตให้เปิดทำการสอนใน ในฐานะ เป็นโรงเรียนอาชีวศึกษาซึ่งเป็นโรงเรียนราษฎร์ ประเภทหนึ่งตามมาตรา 15 (มาตรา .15 โรงเรียนมี 6 ประเภท คือ

1. โรงเรียนอนุบาล
2. โรงเรียนประถมศึกษา
3. โรงเรียนมัธยมสามัญศึกษา
4. โรงเรียนมัธยมวิสามัญศึกษา
5. โรงเรียนอาชีวศึกษา
6. โรงเรียนการศึกษาพิเศษ)

แห่งพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2497 และตามพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2497 ดังกล่าว ได้บัญญัติถึงการหมดสภาพของโรงเรียนราษฎร์ไว้เพียง 2 กรณี คือ การขอเลิกล้มตามมาตรา 43 (มาตรา 43 เมื่อเจ้าของไม่มีความประสงค์จะดำรงโรงเรียนอยู่ต่อไป ให้ยื่นคำร้องขอเลิกล้มต่อผู้ว่าราชการจังหวัด) และการถูกถอนใบอนุญาตตามมาตรา 45 (มาตรา 45 รัฐมนตรี หรือผู้ว่าราชการจังหวัดโดยอนุมัติจากรัฐมนตรี มีอำนาจถอนใบอนุญาต ซึ่งได้ออกให้แก่เจ้าของตามมาตรา 7 เมื่อปรากฏอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ฯลฯ ฯลฯ) ซึ่งข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ปรากฏว่าวิทยาลัยที่ได้รับอนุญาตให้เปิดสอนในฐานะ เป็นโรงเรียนราษฎร์แต่ละแห่งดังกล่าวยังมิได้ขอ เลิกล้มหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตแต่อย่างใด ฉะนั้นจึงยังคงมีสภาพ เป็นโรงเรียนราษฎร์อยู่ต่อไปตามเดิม การที่โรงเรียนราษฎร์แต่ละแห่งได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเป็นวิทยาลัย เอกชนขึ้นตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 นั้น เป็นอีกฐานะหนึ่งซึ่งย่อมต้องดำเนินการต่าง ๆ ไปตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 เป็นคนละเรื่องกัน หาได้ทำให้สภาพความเป็นโรงเรียนราษฎร์เดิม เปลี่ยนเป็นวิทยาลัย เอกชนไปโดยอัตโนมัติด้วยไม่ การดำเนินการต่าง ๆ ของโรงเรียนราษฎร์ เดิมก็ย่อม เป็นไปตามพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ พ.ศ. 2497 โดยเหตุนี้นักศึกษาที่เรียนอยู่ก่อนที่วิทยาลัยแต่ละแห่งจะได้รับใบอนุญาตให้จัดตั้งเป็นวิทยาลัย เอกชน จึงยังคงมีฐานะ เป็นนักเรียนของ โรงเรียนราษฎร์อยู่ต่อไปตาม เดิมและไม่ได้เปลี่ยนฐานะไป เป็นนักศึกษาของวิทยาลัย เอกชนที่ดั่งขึ้นภายหลัง ทั้งไม่เป็นการขัดต่อกฎหมายแต่ประการใด (183)

เป็นอันว่า เป็นที่แจ้งชัดตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า ฐานะและนักศึกษาเดิมของโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา ซึ่งได้ขอจัดตั้งวิทยาลัย เอกชน ย่อมต่างจากฐานะและ นักศึกษาของวิทยาลัย เอกชน โดยสิ้นเชิง การให้การศึกษาตั้งเดิม ก็เป็นการให้การศึกษาตามฐานะโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา อันเป็นโรงเรียนราษฎร์ประเภทหนึ่ง และก็ยังคงให้การศึกษาได้ต่อไปมิได้ขัดต่อกฎหมายแต่อย่างใด ย่อมแสดงให้เห็นว่า การให้ศึกษามาแต่ตั้งเดิมนั้น มิได้ถูกจัดเป็น การให้การศึกษาชั้นอุดมศึกษาแต่อย่างใด ซ้ำยังได้มีการกล่าวโดยกระทรวงศึกษาธิการไว้ตอนต้นแล้วด้วยว่า รัฐมิได้เทียบชั้นของการให้การศึกษาของโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษาดังกล่าวนี้ หรือมิได้รับรอง หรือเทียบหลักสูตรนั้น ๆ ว่า เทียบเท่ากับชั้นใด ๆ ของโรงเรียนรัฐบาล

ถึงแม้ว่า เรื่องนี้ จะได้รับคำชี้ขาดจากสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาแล้วก็ตาม แต่ก็ปรากฏว่า เรื่องนี้ก็ยังมีได้สิ้นสุด สืบเนื่องด้วยเหตุที่รัฐจะทำการตั้งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ขึ้นในปี พ.ศ. 2514 อันเป็นมหาวิทยาลัย เปิด ซึ่งรัฐก็ยอมรับว่ามีผลกระทบโดยตรง เป็นอันมาก ต่อสถานสภาพของวิทยาลัย เอกชน ซึ่ง เพิ่งได้รับการจัดตั้งในปีการศึกษา 2513 (184) วิทยาลัย เอกชนทั้งหมด จึงได้ทำการเรียกร้องขอความเห็นใจจากรัฐอีกครั้งหนึ่ง ในหลายเรื่อง หลายประการดังจะได้กล่าวละเอียดในตอนต่อไป และที่สำคัญในการเรียกร้องครั้งนี้ก็คือ การขอจัดสอนหลักสูตร 4 ปี ปริญญาตรี ซึ่งในขณะที่เดียวกัน นักศึกษาวิทยาลัยการพาณิชย์ ก็ได้ ทำการเรียกร้อง เพื่อขอให้รัฐรับรองวิทยฐานะการศึกษาของพวกตน ย้อนหลังก่อนที่จะได้มีการจัด ตั้งวิทยาลัย เอกชนตามพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 และในครั้ง นี้ นักศึกษาเหล่านี้ ได้พากันเดินขบวนไปยังทำเนียบนายกรัฐมนตรี จากแรงกดดันดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้คณะ รัฐมนตรี ได้ลงมติในเรื่องดังกล่าวในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2514 ว่า

รับหลักการให้วิทยาลัย เอกชนดำเนินการสอน เกิน 3 ปีได้ถึงขั้นให้ปริญญา ตามพระราช บัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 และให้สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติและคณะกรรมการ บริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติริบกำหนดวิธีการให้การรับรองมาตรฐานการศึกษาตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 โดยด่วน กับให้สภาการศึกษาแห่งชาติ พิจารณามาตรการที่จะให้นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัย เอกชนต่าง ๆ ไปก่อนแล้ว ได้มีโอกาสได้รับปริญญา ด้วย ... (185)

จะ เห็นได้ว่า มติที่ว่า ให้สภาการศึกษาแห่งชาติพิจารณามาตรการที่จะให้นักศึกษาที่ สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัย เอกชนต่าง ๆ ไปก่อนแล้ว ได้มีโอกาสได้รับปริญญาด้วย แสดงว่า มติของคณะรัฐมนตรีดังกล่าวนี้ย่อมขัดกับความ เห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (186) ซึ่งในที่สุด สภาการศึกษาแห่งชาติก็ได้ดำเนินการตามมติคณะรัฐมนตรี โดยได้วางหลักเกณฑ์ว่าด้วยการรับ โอน ผู้รับการศึกษาจากสถานศึกษาอื่น และผู้ที่ เข้าศึกษาในขณะมีฐานะ เป็น โรงเรียนราษฎร์ก่อนได้รับ อนุญาตให้จัดตั้ง เป็นวิทยาลัย เอกชน เข้าศึกษาต่อในวิทยาลัย เอกชนขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้ นักเรียนที่จบจากวิทยาลัย แต่ละแห่ง เมื่อครั้ง เป็น โรงเรียนราษฎร์ ที่ เริ่ม เข้ารับการศึกษาในปีการ ศึกษา 2508-2512 ได้มีโอกาสโอนเข้ามาศึกษาต่อในวิทยาลัย เอกชน ในวิชาที่จะต้องศึกษา เพิ่มเติม เพื่อศึกษาให้ครบตามหลักสูตรปริญญาตรี และมีโอกาสรับปริญญาตรี เมื่อสอบผ่านทุกวิชา ตามหลักสูตรแล้ว ทั้งนี้สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติได้ให้เหตุผลว่า เหตุผลในการกำหนดให้ นักเรียนที่จบจากวิทยาลัย แต่ละแห่ง เมื่อครั้งยังเป็น โรงเรียนราษฎร์ เฉพาะรุ่นปีที่ เริ่ม เข้าศึกษา ในปีการศึกษา 2508-2512 เท่านั้นที่มีสิทธิโอนเข้ามา เรียนต่อ เพื่อรับปริญญา ในวิทยาลัย เอกชนได้

ก็โดยหลักการว่า ปี พ.ศ. 2508 เป็นปีที่คณะรัฐมนตรีมีมติให้เอกชนจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ และ ปี พ.ศ. 2512 เป็นปีที่พระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชนออกบังคับใช้ (187)

เป็นอันว่าตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2514 ได้ทำให้เอกชนซึ่งจัดตั้งโรงเรียนราษฎร์ประเภทอาชีวศึกษา และได้รับจัดตั้งเป็นวิทยาลัยเอกชน มีสิทธิให้ปริญญา ย้อนหลังแก่นักเรียนที่เรียนในโรงเรียนราษฎร์ที่ตนจัดตั้งแต่เดิม ซึ่งเรื่องดังกล่าวนี้ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ได้เพิ่มเติมไว้เมื่อคราวเสนอเรื่องการรับรองมาตรฐานการศึกษาวิทยาลัยเอกชน และมาตรการที่จะให้นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยเอกชนต่าง ๆ ไปก่อนแล้ว ได้มีโอกาสรับปริญญา ต่อสภาบริหารคณะปฏิวัติ ซึ่งได้รับความเห็นชอบตามมติ เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2515 ว่า

...มาตรการที่ได้เสนอข้างต้น นั้น ได้กระทำขึ้นตามมติของคณะรัฐมนตรีชุดก่อน ซึ่งหมดสภาพไป มีบัญชาให้เสนอมาตรการในการให้ปริญญาตรีย้อนหลังแก่นักเรียนของโรงเรียนราษฎร์ ซึ่งจบการศึกษาไปก่อนได้รับอนุมัติให้เป็นวิทยาลัยเอกชน ตามคำร้องเรียนของวิทยาลัย เอกชนที่มีอยู่ปัจจุบันจำนวน 6 แห่ง ดังนั้น ในอนาคตหากจะมีวิทยาลัยเอกชนเพิ่มขึ้น ก็ไม่ควรใช้มาตรการนี้ เพื่อให้ปริญญาแก่นักเรียนโรงเรียนราษฎร์ในทำนองนี้อีกต่อไป ซึ่งเป็นการผิดปรกติวิสัย (188)

สถาบันอุดมศึกษาเอกชน: ระยะเริ่มต้น (พ.ศ.2513-2519)

หลักการสำคัญต่าง ๆ ในพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 ซึ่งจะศึกษาได้ชัด เจนจาก เรื่องสารสำคัญและ เหตุผลของพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 ดังได้กล่าวแล้วนั้น จะเห็นได้ว่าเป็นหลักการที่รัฐได้วางไว้โดยคำนึงถึงประโยชน์สำคัญสองประการ ควบคู่กันอยู่ตลอดเวลา อันได้แก่ ความมั่นคงและความเจริญทางด้านวิชาการของวิทยาลัย เอกชน กับหลักประกันคุณภาพของการศึกษาที่นักศึกษาของวิทยาลัย เอกชนจะพึงได้รับ เมื่อได้ไปลงทุนศึกษาในวิทยาลัย เอกชนแห่งหนึ่งแห่งใด ทั้งนี้ก็ด้วยเหตุผลที่ว่า เมื่อรัฐบาลได้มีนโยบายให้เอกชนจัดการศึกษาระดับนี้ รัฐบาลก็มีหน้าที่โดยตรงที่จะวางมาตรการที่เหมาะสมให้เอกชนที่มีเจตนาที่จะเข้าช่วยรัฐจัดการศึกษาระดับนี้ได้ปฏิบัติการได้ตาม เจตนาและในขณะเดียวกัน รัฐบาลก็มีหน้าที่ต่อประชาชน คือ นักศึกษาและผู้ปกครองที่มาลงทุนการศึกษาในวิทยาลัย เอกชน ที่รัฐบาลยอมรับรองให้นักศึกษาได้รับการศึกษาที่มีมาตรฐานของการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามความหมายของสากล

(189)

และจากหลักการดังกล่าวข้างต้น ก็สามารถจะเห็นภาพชัดเจนของสถานศึกษาที่เอกชน จะได้รับอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นที่เดียว โดยในช่วงของการเริ่มต้นก็อยู่ในช่วงของแผนพัฒนาการศึกษา แห่งชาติ ระยะที่ 3 (2515 - 2519) ซึ่งมีวัตถุประสงค์และนโยบายในระดับอุดมศึกษา ดังนี้คือ

1. วัตถุประสงค์ แผนพัฒนา ฉบับที่ 3 มีวัตถุประสงค์ที่จะผลิตกำลังคนระดับสูงให้ เพิ่มขึ้น โดยขยายการผลิตบัณฑิต ในสาขาที่จำเป็นต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม (เช่น สาขา เกษตรศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์และแพทยศาสตร์) ให้สูงกว่าสาขาอื่น นอกจากนั้น ยัง เน้นในเรื่องคุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาด้วย

2. นโยบาย ในระดับอุดมศึกษาของแผนพัฒนา ฉบับที่ 3 ในสาระสำคัญ พยายามจะสรุป ได้ดังนี้ ปรับปรุงคุณภาพการจัดการศึกษา ส่งเสริมการผลิตบัณฑิต ในสาขาที่จำเป็น ส่งเสริมการ ศึกษาของบัณฑิตวิทยาลัย การวิจัยและการสร้างตำรา ส่งเสริมมหาวิทยาลัยการวิจัยและการสร้าง ตำรา ส่งเสริมมหาวิทยาลัยส่วนภูมิภาค

สถาบันอุดมศึกษาเอกชนมีสภาพในเรื่องการจัดตั้ง หลักสูตรและการสอน การบริหาร ความรับผิดชอบของรัฐต่อการอุดมศึกษาเอกชน และบทบาทในการมีส่วนร่วมจัดการศึกษาระดับ อุดมศึกษา เป็นดังนี้คือ

การจัดตั้งวิทยาลัย เอกชน

การดำเนินการตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 เพื่อการอนุมัติ จัดตั้ง

วิทยาลัย เอกชน

เมื่อได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 แล้ว ได้มีการ แต่งตั้งคณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน เพื่อรับผิดชอบโดยตรงในเรื่องของวิทยาลัย เพื่อให้เป็นไปตาม หมวด 2 ว่าด้วย เรื่องคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน (มาตรา 9-13)

ตามความในมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 ได้บัญญัติให้ มีคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนคณะหนึ่งประกอบด้วย ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการสองคน ผู้แทน สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติสองคน และผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอีกไม่เกินสามคน เป็นกรรมการ ให้คณะกรรมการ เลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานกรรมการและให้เลือกกรรมการ ซึ่งเป็นผู้แทนสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติคนหนึ่งเป็น เลขานุการ ให้สำนักงานสภาการศึกษา แห่งชาติทำหน้าที่ เกี่ยวกับการดำเนินงานของคณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน

คณะกรรมการได้มีมติแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิดังต่อไปนี้ เป็นกรรมการคือ

1. นายเดิมศักดิ์ กฤษณามระ
2. นายสง่า สรรพศรี
3. เรืออากาศโท ดนัย พูนนาค (190)

สำหรับผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการสองคนที่เข้าร่วม เป็นกรรมการวิทยาลัยเอกชนคือ

1. นายสาโรช บัวศรี รองปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
2. นายก่อ สวัสดิพิพัชย์ อธิบดีกรมวิสามัญศึกษา (191)

ส่วนผู้แทนสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติสองคนคือ

1. นายภูษงค์ เพ่งศรี
2. นางนงเยาว์ กาญจนจारी (192)

ในการประชุมคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนครั้งแรก ที่ประชุมมีมติเลือกนายสาโรช บัวศรี เป็นประธานกรรมการวิทยาลัยเอกชน และนางนงเยาว์ กาญจนจारी เป็นเลขานุการ กรรมการวิทยาลัยเอกชน (193) คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ได้มีการพิจารณาปัญหาเกี่ยวกับการขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน ซึ่งที่ประชุมได้ลงมติรับหลักการ (อัน เป็นหลักการที่เสนอโดย อ. เสนาะ จันทร์สุริยา) ดังนี้คือ

1. การขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนตามกฎหมายว่าด้วยวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512
 - 1.1 ผู้ขอจัดตั้ง ยื่นเรื่องราวขอจัดตั้งต่อทางราชการ
 - 1.2 ทางราชการรับ เรื่องพิจารณาออกใบอนุญาตและแจ้งการไม่อนุญาต
2. ระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการยื่น เรื่องราว
 - 2.1 ผู้ขอจัดตั้ง ยื่นเรื่องราวแสดงรายละเอียดตามความในมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 ยื่นต่อทางราชการตามกำหนดเวลา
 - 2.2 กำหนดเวลายื่น เรื่องราวทางราชการเป็นผู้กำหนด
 - 2.3 เฉพาะส่วนกลาง ผู้ขอจัดตั้งยื่น เรื่องราวต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ โดยผ่านคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน
 - 2.4 เฉพาะส่วนภูมิภาค ผู้ขอยื่นต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ โดยผ่านผู้ว่าราชการจังหวัด และผ่านคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน
3. ระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับการรับ เรื่องราว การพิจารณา การออกใบอนุญาต และการแจ้งการไม่อนุญาต

3.1 สำนักงานของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ตั้งอยู่ ณ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ โดยมีหัวหน้าสำนักงานของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ทำหน้าที่เลขานุการของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน

3.2 สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ โดยนัย แห่งข้อ 3.1 เป็นผู้รับเรื่องมาดำเนินการโดยตลอด ตั้งแต่การพิจารณา การออกใบอนุญาต และการแจ้งการไม่อนุญาต

3.3 คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน พิจารณาแล้วเสนอโดยตรงต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ โดยผ่านสำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี และสำนักงานเลขาธิการรัฐมนตรี เป็นเจ้าของ เรื่อง (194)

ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 ซึ่งถือเป็นแม่บทของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเอกชน ได้บัญญัติในส่วนของ เรื่อง "การจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน" ไว้ในหมวดที่ 1 ประกอบด้วย มาตราที่ 6 ถึง 8 และมีมาตราที่เกี่ยวข้องในหมวดอื่นอีก 2 มาตรา คือมาตราที่ 15 และมาตรา 33 (รายละเอียดโปรดดูจากภาคผนวก ง.)

ดังนั้น เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติ ตามมาตราต่าง ๆ ดังกล่าว จึงต้องมีการออกกฎกระทรวง ซึ่งคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนได้พิจารณาร่างกฎกระทรวง พ.ศ. 2512 และร่างแบบ ว.ต่าง ๆ อันเป็นรูปแบบในการขออนุญาต การอนุญาตในเรื่องเกี่ยวกับวิทยาลัยเอกชน และได้นำเสนอ คณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณารับหลักการ ในวันที่ 17 กันยายน 2512 คณะรัฐมนตรี ลงมติรับหลักการ และให้ส่ง เลขานุการคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณา เมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2512 ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้ตรวจพิจารณาเสร็จ ในวันที่ 21 ตุลาคม 2512 และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการได้ลงนาม ในวันที่ 28 พฤศจิกายน 2512 เพื่อประกาศใช้ (195) (รายละเอียดของกฎกระทรวง ดูได้จากภาคผนวก ฉ.)

นอกจากนี้คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ได้จัดทำ "แนวการพิจารณาการขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน" ขึ้น (196) ซึ่งมีรายละเอียดที่สำคัญ ๆ อันเป็นแนวทางได้เป็นอย่างดี สำหรับเอกชนผู้ที่สนใจจะจัดตั้งสถานศึกษา เปรียบเสมือนคู่มือก็ว่าได้ เนื่องจาก มีรายละเอียดอันเป็นมาตรฐานกลางที่วิทยาลัยเอกชนทุกแห่งต้องปฏิบัติตาม โดยเฉพาะในการจัดทำข้อกำหนดของตน (รายละเอียดของแนวการพิจารณาดังกล่าว จะดูได้จากภาคผนวก ช.)

กล่าวโดยสรุป ในเรื่องของการจัดตั้งวิทยาลัย เอกชน ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัย
 เอกชน พ.ศ. 2512 นั้น กฎเกณฑ์ที่สำคัญซึ่งเอกชนผู้ใดสนใจจะจัดตั้งสถานศึกษา จะต้องยึดถือ
 และปฏิบัติตามก็คือ

1. พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 ในส่วนของหมวดที่ 1 : การจัดตั้ง
 วิทยาลัยเอกชน (มาตราที่ 6-8) ในส่วนของหมวดที่ 3 : ฐานะของวิทยาลัยเอกชน
 (มาตรา 15) และในส่วนของหมวด 4 : การบริหารวิทยาลัยเอกชน (มาตรา 33)

2. กฎกระทรวง (พ.ศ. 2512) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน
 พ.ศ. 2512 ข้อ 1 และข้อ 3

3. แนวการพิจารณาการขอจัดตั้งวิทยาลัย เอกชนของคณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน
 ผู้ที่ประสงค์จะขอจัดตั้งวิทยาลัย เอกชนจะต้องยื่นคำขอจัดตั้งวิทยาลัย เอกชน ที่เรียกว่า
 แบบ ว.1 (ตามกฎกระทรวงดังกล่าวข้างต้น) พร้อมด้วยหลักฐานหรือเอกสารที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมี
 ระบุไว้ในแบบ ว.1 (รายละเอียด โปรดดูภาคผนวก ฉ.)

การอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัย เอกชนได้ก็คือ เมื่อคณะกรรมการวิทยาลัย เอกชนให้ความ
 เห็นชอบข้อกำหนดของวิทยาลัยที่จะจัดตั้ง และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการพิจารณาออก
 ใบอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัย เอกชน (197)

ในวันที่ 9 เมษายน พ.ศ. 2513 คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนได้เริ่มการพิจารณา
 การขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน เอกชนรายแรกที่ได้เข้ารับการพิจารณา คือ วิทยาลัย เกริก (198)
 จากจำนวนทั้งสิ้น 8 ราย ที่ได้ยื่นคำร้องและเอกสารต่าง ๆ เพื่อขอจัดตั้งวิทยาลัย เอกชน
 ดังรายชื่อต่อไปนี้ คือ

1. วิทยาลัยรามมา
2. วิทยาลัยนิติธรรม
3. วิทยาลัยการพาณิชย์
4. วิทยาลัย เกริก
5. วิทยาลัยกรุงเทพ
6. วิทยาลัยไทยสุริยะ
7. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
8. วิทยาลัยพัฒนา

คณะกรรมการวิทยาลัย เอกชนได้พิจารณาคำร้องและ เอกสารทั้งปวงตามนัยของ มาตราต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตามนัย ของมาตรา 7 ซึ่งกล่าวถึง "ข้อกำหนด" ของวิทยาลัย

ผลการพิจารณาปรากฏว่า ผู้ขอจัดตั้ง 1 ราย ได้ขอถอนคำร้องการขอจัดตั้งไปก่อน เพื่อไปดำเนินการเตรียมงานให้พร้อมจึงจะยื่นขอจัดตั้งใหม่ มี 2 ราย ที่บางรายการของ "ข้อกำหนด" ยังไม่พร้อมตามนัยของมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 จึงสมควรให้รอการจัดตั้งไว้ก่อน จนกว่าการเตรียมงานเพื่อการจัดตั้งจะได้เหมาะสม และมี 5 ราย ที่สมควรได้รับอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชนได้ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2513 เป็นต้นไป

ดังนั้นวิทยาลัยเอกชนทั้ง 8 แห่ง จึงแบ่งได้ดังนี้ คือ

- ก. รายที่ขอถอนคำร้อง คือ วิทยาลัยรามมา
- ข. รายที่สมควรให้รอการจัดตั้งไว้ก่อน คือ
 - 1. วิทยาลัยนิติธรรม
 - 2. วิทยาลัยการพาณิชย์
- ค. รายที่สมควรได้รับอนุมัติให้จัดตั้งได้ คือ
 - 1. วิทยาลัย เกริก
 - 2. วิทยาลัยกรุงเทพ
 - 3. วิทยาลัยไทยสุริยะ
 - 4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
 - 5. วิทยาลัยพัฒนา (199)

วิทยาลัยเอกชนรุ่นแรกที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้ง จึงมี 5 แห่งด้วยกันและการอนุญาต ให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชนทั้ง 5 แห่งนี้ได้ทำอย่างเป็นทางการโดยออก เป็นประกาศกระทรวง ศึกษาธิการ เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513 (200) และต่อมาในวันที่ 10 มิถุนายน 2513 คณะกรรมการวิทยาลัย เอกชนก็ลงมติให้ความเห็นชอบ อนุญาตการจัดตั้งวิทยาลัยการพาณิชย์ (201) ซึ่งได้ออก เป็นประกาศกระทรวงศึกษาธิการเมื่อวันที่ 17 มิถุนายน 2513 (202)

เป็นอันว่ามีเอกชน 6 ราย ที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัย เอกชนดำเนินการศึกษา ได้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2513 เป็นต้นไป

เอกชนทั้ง 6 ราย นั้นคือ

1. นายเกริก มังคละพฤกษ์ ผู้ขอรับใบอนุญาตจัดตั้ง วิทยาลัยเกริก
2. ร.ต.อ. สุรัตน์ โอสถานเคราะห์ ผู้ขอรับใบอนุญาตจัดตั้ง วิทยาลัยกรุงเทพ
3. นายสุข พุคยาภรณ์ ผู้ขอรับใบอนุญาตจัดตั้ง วิทยาลัยไทยสุริยะ
4. นายสนั่น เกตุทัต ผู้ขอรับใบอนุญาตจัดตั้ง วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
5. ร.ต.ประยูร เจริญผล ผู้ขอรับใบอนุญาตจัดตั้ง วิทยาลัยพัฒนา
6. ทอการค้าไทย ผู้ขอรับใบอนุญาตจัดตั้ง วิทยาลัยการพาณิชย์

สำหรับวิทยาลัยรามามาและวิทยาลัยนิติธรรมมิได้ปรากฏว่าได้ยื่นขอจัดตั้งอีก เลยตาม รายงานการประชุมของคณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน

อึ่งในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2514 คณะรัฐมนตรีได้ลงมติรับหลักการให้วิทยาลัย เอกชนดำเนินการสอนเกิน 3 ปีได้ถึงขั้นให้ปริญญา (203) ซึ่งถือได้ว่าเป็นการเปิดกว้างให้ เอกชนสามารถขออนุญาตจัดตั้งวิทยาลัย เอกชน ดำเนินการสอน ด้วยหลักสูตร 4 ปี ในระดับ ปริญญาตรี ได้ทันที

ในวันที่ 25 เมษายน พ.ศ. 2515 คณะกรรมการวิทยาลัย เอกชนได้ลงมติให้ความ เห็นชอบข้อกำหนดของวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ (204) และมูลนิธิคณะ เซนต์คาเบรียล แห่งประเทศไทย ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจได้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2515 เป็นต้นไป (205)

ในปี พ.ศ. 2515 นี้ ได้มีเอกชนอีก 1 รายคือ นายพลกฤษณ ประโมทะกะ ขอจัดตั้งวิทยาลัย เอเชียอาคเนย์ (206) ซึ่งก็ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งได้ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2516 เป็นต้นไป (207)

อย่างไรก็ตามในปลายปี พ.ศ. 2515 ได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ โดยที่คณะ ปฏิวัติมีนโยบายที่จะปรับปรุงระเบียบบริหารราชการของ ประเทศให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงได้จัดตั้ง ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐขึ้นตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 216 มีฐานะเป็นทบวง สังกัด สำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อควบคุมและส่งเสริมการศึกษาระดับอุดมศึกษาของรัฐ เปลี่ยนชื่อสำนักงาน

สภาการศึกษาแห่งชาติ เป็น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และที่สำคัญคือ ได้ยกฐานะกองโรงเรียนราษฎร์ กระทรวงศึกษาธิการขึ้นเป็นสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มีฐานะเป็นกรมสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ทำหน้าที่ควบคุมและส่งเสริมการศึกษาเอกชน ทั้งในระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา และระดับอุดมศึกษา (208)

ในการนี้คณะปฏิวัติ จึงได้ออกประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 217 ในข้อ 57 ระบุให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่ต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องวิทยาลัยเอกชน จากสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติไป เป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ (209)

ในปี พ.ศ. 2516 ตามรายงานการประชุมคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ได้มีเอกชนยื่นความจำนงค์ขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน 5 แห่ง ด้วยกัน คือ

1. วิทยาลัยพ่ายท ผู้ยื่นคำขอ คือ มูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย
2. วิทยาลัยเทคนิคสายลม ผู้ยื่นคำขอ คือ นางประนอม ไทยวัฒน์
3. วิทยาลัยแสงธรรม ผู้ยื่นคำขอ คือ มิชซังโรมันคาทอลิกกรุงเทพฯ
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม ผู้ยื่นคำขอ คือ บริษัทสยามส่งเสริมการศึกษาจำกัด
5. วิทยาลัยแพทย์เอกชน ผู้ยื่นคำขอ คือ นายแพทย์ไกรสิทธิ์ ทองเปล่งศรี (210)

และในช่วงนี้ คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนได้กำหนดหลักเกณฑ์ เกี่ยวกับการขออนุญาตจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนเพิ่มเติม ดังนี้ 2 หัวข้อ คือ

1. กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับจำนวนที่ดินที่ผู้ขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน จะต้องยกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของวิทยาลัย

ที่ประชุมคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนในคราวประชุมครั้งที่ 8/2516 วันพุธที่ 20 มิถุนายน 2516 ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับจำนวนที่ดินที่ผู้ขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนจะต้องยกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของวิทยาลัยไว้ว่า วิทยาลัยเอกชนควรมีที่ดิน 20 ไร่ และต้องมีที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ของวิทยาลัยไม่ต่ำกว่า 10 ไร่ ทั้งนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันลงมติ เป็นต้นไป

2. หลักเกณฑ์ที่จะกำหนดไว้ในสัญญาจ้างของผู้สอนประจำวิทยาลัยเอกชน

ที่ประชุมคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนในคราวประชุมครั้งที่ 11/2516 วันอังคารที่ 9 ตุลาคม 2516 มีมติให้กำหนดหลักเกณฑ์ของสัญญาจ้างไว้ดังนี้

1. สถานที่ทำสัญญา และวัน เดือน ปี ที่ทำ

2. ชื่อของบุคคลที่เป็นคู่สัญญา
3. กำหนดระยะเวลาจ้าง ควรมีกำหนดระยะเวลาทดลองปฏิบัติงาน และเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาแล้ว ให้มีฐานะเป็นผู้สอนประจำ
4. อัตราเงินเดือน ค่าจ้าง ขั้นต่ำ ควรเป็นไปตามข้อกำหนดของวิทยาลัย ที่คณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน เห็นชอบแล้ว
5. กำหนดเวลาการจ่ายเงินเดือนให้แน่นอน โดยจะจ่ายในวันสิ้นเดือน หรือภายในวันที่ 1 ของเดือนถัดไป
6. ข้อผูกมัดในการปฏิบัติหน้าที่ผู้สอน ต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของวิทยาลัย และกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของกระทรวงศึกษาธิการ
7. ผู้ว่าจ้างต้องปกครงผู้สอนด้วยความยุติธรรม ตามธรรมเนียมประเพณีนิยม อันดี ในกรณีที่จะลงโทษผู้สอนถึงไล่ออก ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหารของวิทยาลัยเสียก่อน
8. วิทยาลัยจะต้องพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนให้ผู้สอน เมื่อได้ทำการสอน มาครบปีทุก ๆ ปี โดยพิจารณาจากความสามารถ ความดีความชอบและวุฒิเป็นแนวการพิจารณา
9. ถ้าวิทยาลัยใช้ให้ผู้สอนทำงานเกิน 8 ชั่วโมงในหนึ่งวัน หรือให้ทำงานนอกสถานที่ควรจ่ายค่าล่วงเวลาหรือเบี้ยเลี้ยงพาหนะ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามข้อกำหนดของวิทยาลัย
10. ถ้าผู้สอนลาออกก่อนครบสัญญาจะต้องแจ้งให้วิทยาลัยทราบล่วงหน้า อย่างน้อย 3 เดือนเพื่อมีโอกาสหาผู้สอนแทน
11. กำหนดให้อำนาจวิทยาลัยเลิกจ้างผู้สอนได้ กรณีผู้สอนประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงหรือฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับ อันเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่วิทยาลัย
12. ในกรณีที่มีปัญหาข้อพิพาทและไม่อาจตกลงกันได้ ควรกำหนดให้มีผู้วินิจฉัยชี้ขาดให้
13. ลงชื่อคู่สัญญาและพยานอย่างน้อย 2 คน
14. ผู้ว่าจ้างจะต้องให้สวัสดิการแก่ผู้สอนตามข้อกำหนดของวิทยาลัย

วิทยาลัยเทคนิคสยาม โดยบริษัทสยามส่งเสริมการศึกษา จำกัด ได้รับอนุญาตให้ทำการจัดตั้งได้ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2516 ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ วันที่ 28 กันยายน 2516 (211) ส่วนวิทยาลัยพาณิช โดยมูลนิธิแห่งสภาคริสตจักรในประเทศไทย ได้รับอนุญาตให้ทำการจัดตั้งได้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2517 เป็นต้นไป ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ วันที่ 21 มีนาคม 2517 (212)

สำหรับวิทยาลัยเทคนิคสายลมนั้น ประสบปัญหาในเรื่องที่ดินที่จะขอจัดตั้งวิทยาลัย โดยที่ประชุมคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนมีมติไม่ให้ความเห็นชอบ ในเรื่องที่ดินที่ขอจัดตั้ง โดยให้เหตุผล 3 ประการ คือ

1. สถานที่จัดตั้ง อยู่ในซอยสายลม 2 ซึ่งเป็นซอยที่มีการจราจรคับคั่งประกอบด้วยในซอยนั้นมีโรงเรียนและสถานศึกษาหลายแห่ง จะไม่สะดวกในด้านการจราจร

2. สำนักผังเมือง มีความเห็นเรื่องขนาดที่ดิน ทางวิทยาลัยมีที่ดินจริงเพียง 628 ตารางวา เป็นขนาดที่ต่ำกว่ามาตรฐานมาก เพราะถ้าใช้มาตรฐานขั้นต่ำสุดของสำนักผังเมืองแล้วบริเวณดังกล่าวจะต้องมีเนื้อที่ 13-19 ไร่ คือมีเนื้อที่ 13 ไร่ สำหรับนักศึกษา 300 คน และ 19 ไร่ สำหรับนักศึกษา 900 คน

3. การใช้ที่ดินจำนวนเล็กน้อยเพื่อจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสาขาวิชาช่างจะต้องใช้ที่ดินจำนวนมากในการสร้างโรงฝึกงาน และถ้าวิทยาลัยจะขยายตัว เจริญขึ้น จะขาดความสะดวกในการขยายงาน (213)

ส่วนวิทยาลัยแพทยเอกชนนั้น มิได้ปรากฏว่าได้มายื่นขอจัดตั้งแต่อย่างใดตามรายงานการประชุมของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนต่อ ๆ มา

สำหรับวิทยาลัยแสงธรรมนั้น ยังมีได้มีการพิจารณาอนุมัติให้จัดตั้งเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง โดยวิทยาลัยเอกชน ได้เสนอเรื่องเพื่อขอโอนมาอยู่ในความรับผิดชอบของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้นำเรื่องนี้เสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา คณะรัฐมนตรี ได้ลงมติรับหลักการที่จะให้วิทยาลัยเอกชนโอนไปอยู่ในความรับผิดชอบของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2516 (214) ดังนั้น งานวิทยาลัยเอกชนจึงได้โอนไปยังทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐตามพระราชบัญญัติโอนกิจการบริหารบางส่วน ของกระทรวงศึกษาธิการไป เป็นของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ พ.ศ. 2517 ลงวันที่ 21 มิถุนายน 2517 (215)

เป็นอันว่าวิทยาลัยเอกชนได้ย้ายสังกัดอีกครั้งหนึ่งโดยมาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย
ของรัฐ สำนักนายกรัฐมนตรี

คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนได้ทำการพิจารณาการขออนุญาตจัดตั้งวิทยาลัยแสงธรรม
ต่อ และได้เห็นชอบให้เสนอรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เพื่อการอนุมัติจัดตั้ง
ในการประชุมครั้งที่ 4/2519 (216)

วิทยาลัยแสงธรรม จึงถือกำเนิดขึ้น โดยมีชัชโรมันคาทอลิกกรุงเทพฯ ตามประกาศ
ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เมื่อวันที่ 19 เมษายน 2519 (217)

เป็นอันว่า หลังจากปีการศึกษา 2513 รัฐได้อนุญาตให้เอกชนจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน
ขึ้นอีก 5 แห่งคือ

1. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	ตั้งแต่ปีการศึกษา 2515	เป็นต้นไป
2. วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์	ตั้งแต่ปีการศึกษา 2516	เป็นต้นไป
3. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	ตั้งแต่ปีการศึกษา 2516	เป็นต้นไป
4. วิทยาลัยพายัพ	ตั้งแต่ปีการศึกษา 2517	เป็นต้นไป
5. วิทยาลัยแสงธรรม	ตั้งแต่ปีการศึกษา 2519	เป็นต้นไป

ดังนั้นในช่วงของการเริ่มต้น จึงมีวิทยาลัยเอกชนถือกำเนิดขึ้นทั้งสิ้น 11 แห่ง

หลักการและเหตุผลในการจัดตั้ง ความเป็นมาและวัตถุประสงค์ของแต่ละวิทยาลัย

เอกชน

หลักการและเหตุผลในการจัดตั้งและความเป็นมาของแต่ละวิทยาลัยเอกชนเป็น

ดังนี้คือ

1. วิทยาลัยเกริก ได้รับการจัดตั้งด้วยเหตุผลเพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาล
ที่มีต่อสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา และดำเนินการศึกษาระดับ
อุดมศึกษา โดยไม่มุ่งหวังหากำไรจากการจัดการศึกษาในทำนองการค้า (218)

วิทยาลัยเกริก เดิมชื่อโรงเรียนภาษาและวิชาชีพ เริ่มตั้งขึ้นเมื่อปีการศึกษา
2504 รับผู้สำเร็จการศึกษา ม.ศ.5 หรือเทียบเท่าเข้าศึกษาหลักสูตร 3 ปี ต่อมาได้จัดตั้งเป็น

วิทยาลัยเอกชน ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513 (219) ณ จังหวัดสมุทรปราการ

2. วิทยาลัยกรุงเทพ

วิทยาลัยกรุงเทพ ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นโดยหลักการและเหตุผลที่ว่า วิทยาลัยกรุงเทพ ดำเนินการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยไม่มุ่งหวังหากำไรจากการจัดการศึกษาในทำนองการค้า (220)

วิทยาลัยกรุงเทพ เริ่มเปิดดำเนินการเมื่อวันที่ 25 ธันวาคม 2505 โดยมีชื่อว่า "วิทยาลัยไทยเทคนิค" ต่อมาในปลายปี พ.ศ. 2508 ได้เปลี่ยนชื่อเป็น "วิทยาลัยกรุงเทพ" และได้รับอนุญาตจัดตั้งเป็นวิทยาลัยเอกชนตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513 (221) ณ กรุงเทพมหานคร

3. วิทยาลัยไทยสุริยะ

วิทยาลัยไทยสุริยะ ได้รับการอนุญาตจัดตั้งขึ้นด้วยหลักการและเหตุผลที่ว่า วิทยาลัยไทยสุริยะดำเนินการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยไม่มุ่งหวังหากำไรจากการจัดการศึกษาในทำนองการค้า (222)

วิทยาลัยไทยสุริยะได้รับอนุญาตให้เปิดสอนชั้นอุดมศึกษา เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513 ชื่อ "วิทยาลัยไทยสุริยะ" และเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น "วิทยาลัยศรีปทุม" เมื่อวันที่ 31 มกราคม 2515 (223) ณ กรุงเทพมหานคร

4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นด้วยหลักการและเหตุผล เพื่อส่งเสริมนโยบายของรัฐบาลที่จะทำการพัฒนาการค้าและอุตสาหกรรมตามแนวการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ดำเนินการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยไม่มุ่งหวังหากำไรจากการจัดการศึกษาในทำนองการค้า (224)

วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ เดิมตั้งเป็นโรงเรียนธุรกิจบัณฑิตย์ ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ เมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2511 และได้จัดตั้งเป็นวิทยาลัยเอกชนตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513 (225) ณ กรุงเทพมหานคร

5. วิทยาลัยพัฒนา

วิทยาลัยพัฒนา ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นเป็นวิทยาลัย โดยหลักการและเหตุผลที่ว่า วิทยาลัยพัฒนา ดำเนินการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยไม่มุ่งหวังหากำไร จากการจัดการศึกษา ในทำนองการค้า (226)

วิทยาลัยพัฒนา ได้รับอนุญาตจัดตั้งเป็นวิทยาลัยเอกชน เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513 (227) ณ กรุงเทพมหานคร

6. วิทยาลัยการพาณิชย์

วิทยาลัยการพาณิชย์ ได้รับการอนุญาตจัดตั้งขึ้นด้วยหลักการและเหตุผลที่ว่า วิทยาลัยการพาณิชย์ ดำเนินการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยไม่มุ่งหวังหากำไรจากการจัดการศึกษา (228)

วิทยาลัยการพาณิชย์ เดิมมีฐานะเป็นโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา ตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2483 และได้รับอนุญาตจัดตั้งเป็นวิทยาลัยเอกชนตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2513 ชื่อ "วิทยาลัยการพาณิชย์" และเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น "วิทยาลัยการค้า" เมื่อวันที่ 9 มีนาคม 2516 (229) ตั้งอยู่ ณ กรุงเทพมหานคร

7. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ

วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นโดยหลักการและเหตุผลที่ว่า มุ่งหมายที่จะสนองความต้องการของชาติ โดยการให้การศึกษาชั้นสูง ให้สอดคล้องกับภาวะทางเศรษฐกิจของชาติ โดยเฉพาะในด้านวิชาบริหารธุรกิจ (230)

วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเป็นวิทยาลัยเอกชน เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2515 (231) ณ กรุงเทพมหานคร

8. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นโดยหลักการและเหตุผลที่ว่า มุ่งหมายที่จะสนองความต้องการของชาติ โดยการให้การศึกษาชั้นสูงให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจของชาติทางด้านโพลิเทคนิค (232)

วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเป็นวิทยาลัยเอกชน

เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2516 (233) ณ กรุงเทพมหานคร

9. วิทยาลัยเทคนิคสยาม

วิทยาลัยเทคนิคสยาม ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นโดยหลักการและเหตุผลที่ว่า วิทยาลัยมุ่งหมายที่จะสนองความต้องการ และนโยบายของชาติ ด้านการศึกษาในระดับอุดมศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจ รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาประเทศ การพัฒนาสังคม และการพัฒนาบุคคล โดยเฉพาะวิชาชีพสาขาช่างกล และสาขาบริหารธุรกิจ (234)

วิทยาลัยเทคนิคสยาม ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเป็นวิทยาลัยเอกชน เมื่อวันที่ 28 กันยายน พ.ศ. 2516 (235) ณ กรุงเทพมหานคร

10. วิทยาลัยพ่ายัพ

วิทยาลัยพ่ายัพ ได้รับการอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นโดยหลักการและเหตุผลที่ว่า วิทยาลัยพ่ายัพมีความมุ่งหมายในการที่จะสนับสนุนนโยบายของชาติในการพัฒนาการศึกษาระดับ อุดมศึกษา และการพัฒนาเศรษฐกิจ เพื่อให้สอดคล้องกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น โดยการพัฒนา บุคคลให้มีความรู้ความสามารถ โดยเฉพาะในสาขาวิชาที่วิทยาลัยได้รับอนุมัติให้เปิดสอน (236)

วิทยาลัยพ่ายัพ ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเป็นวิทยาลัยเอกชน เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2517 (237) ณ จังหวัดเชียงใหม่

11. วิทยาลัยแสงธรรม

วิทยาลัยแสงธรรม ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งขึ้นโดยหลักการและเหตุผลที่ว่า วิทยาลัยแสงธรรมมีความมุ่งหมายในการที่จะสนับสนุนนโยบายของชาติ การพัฒนาการศึกษาระดับ อุดมศึกษา พัฒนาบุคคลให้มีความรู้ความสามารถ (238)

วิทยาลัยแสงธรรม ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเป็นวิทยาลัยเอกชน เมื่อวันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2519 (239) ณ จังหวัดนครปฐม

วัตถุประสงค์ของแต่ละวิทยาลัยเอกชนตามข้อกำหนด เป็นดังนี้คือ

1. วิทยาลัยเกริก: วัตถุประสงค์

- 1.1 เพื่อผลิตกำลังคนระดับอุดมศึกษาให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศ
ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรม
- 1.2 เพื่อฝึกอบรมเยาวชนให้เป็นพลเมืองที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม
รู้จักเลือกค่านิยมที่เหมาะสมสามารถดำรงรักษาไว้ซึ่งเอกลักษณ์และวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ
- 1.3 เพื่ออบรมเยาวชนให้เติบโตขึ้นเป็น "คนดี" มีคุณสมบัติสามารถ
บังคับใจตนเอง (Self-discipline) เคารพตนเอง (Self-respect) รู้จักปรับปรุงตนเอง
(Self-improvement) และมีความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-confidence) ตลอดจนให้เป็น
ผู้กล้าหาญ มีสัจจะ และไม่เห็นแก่ตัว

2. วิทยาลัยกรุงเทพ: วัตถุประสงค์

- 2.1 เป็นสถาบันการศึกษาวิชาชีพชั้นสูง เพื่อฝึกฝนอบรมเยาวชนได้
เตรียมตัวออกไปประกอบอาชีพในภายหน้าได้อย่างภาคภูมิใจ เชื่อมั่นในตนเองและสามารถที่จะ
ปรับตนเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้
- 2.2 เป็นสถาบันการศึกษาแก่เยาวชนและมวลมนุษยย์ในด้านสังคมศาสตร์
มนุษยศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เพื่อให้เกิดความรู้กว้างขวางในวิทยาการต่างๆ ทั้งหลายที่ค้นพบ
ใหม่ ๆ ในภายหน้า
- 2.3 เป็นสถาบันการค้นคว้าและวิจัยด้านวิทยาการเพื่อก่อประโยชน์
แก่ประเทศชาติและมวลมนุษยย์
- 2.4 เป็นสถาบันที่จะปลูกฝังและถ่ายทอดวัฒนธรรมและความเจริญ
แก่เยาวชนและมวลมนุษยย์ให้รู้จักยกย่องคุณค่าของวัฒนธรรมในสังคม

3. วิทยาลัยศรีปทุม: วัตถุประสงค์

- 3.1 ให้ความรู้ทางวิชาชีพ ทางสาขาบริหารธุรกิจ ศิลปศาสตร์
วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ โปลิตเทคนิคและนิติศาสตร์

3.2 ส่งเสริมกลุ่มเกลาในระดับความคิดอ่าน ความรู้สึกผิดชอบและ
คุณธรรมเพื่อรับผิดชอบในสังคมต่อไป

4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์: วัตถุประสงค์

4.1 เพื่อให้ศึกษาเรียนรู้ เข้าใจหลักวิทยาการระดับสากล และติดตาม
แนวความคิดที่ก้าวหน้าในวงการวิชาการและวิชาชีพ แล้วปรับให้เหมาะที่จะนำมาปฏิบัติใน
เมืองไทย

4.2 เพื่อให้นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาอยู่ในสภาพพร้อมที่จะปฏิบัติงาน
ได้อย่างมีประสิทธิภาพแท้จริง ฉะนั้นการสอนจึงเป็นไปในทางที่จะให้นักศึกษาสามารถปฏิบัติงาน

4.3 เพื่อให้มีการสอนและการฝึกฝนอบรมให้นักศึกษามีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับ
สังคมโดยให้รู้จักและสามารถรับผิดชอบต่อสังคม ก่อนที่จะทำการสอนและฝึกอบรมให้มีความรู้
และความสามารถในวิชาธุรกิจแขนงต่าง ๆ

4.4 เพื่อฝึกฝนอบรมให้นักศึกษารู้จักใช้ความคิดและการริเริ่ม รวมทั้ง
การแก้ปัญหาและสามารถทำการวิจัยปัญหาต่าง ๆ ตามวิธีการที่ปฏิบัติกันอยู่ในประเทศพัฒนา

4.5 สร้างกำลังคนที่มีความสามารถขั้นผู้ควบคุม

5. วิทยาลัยพัฒนา: วัตถุประสงค์

5.1 วิทยาลัยพัฒนาเป็นสถานศึกษาและการวิจัย โดยมุ่งหมายจะส่งเสริม
วิชาการชั้นสูง วิชาชีพชั้นสูง และทำนุบำรุงวัฒนธรรมแห่งชาติไทย

5.2 เพื่อให้การศึกษาที่เป็นความรู้ในด้านสาขาวิชาบริหารธุรกิจ
การบัญชี เศรษฐศาสตร์ อักษรศาสตร์ นิติศาสตร์ แก่นักศึกษา เพื่อออกไปประกอบอาชีพ
และปฏิบัติงานได้ผลดียิ่งเมื่อได้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัย

5.3 เพื่อผลิตนักวิจัย และวิชาการที่มีคุณลักษณะอุปนิสัย ทัศนคติ เป็นคนดี
มีคุณประโยชน์แก่สังคมอย่างแท้จริง

5.4 เพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณสมบัติสามารถศึกษาเพื่อวุฒิในระดับสูงขึ้นได้
ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

6. วิทยาลัยการค้า: วัตถุประสงค์

6.1 เพื่อประสิทธิประสาทวิชาการบริหารธุรกิจระดับสากล (Modern Management) ให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในลักษณะทั่วไปของธุรกิจและการค้า และติดตามแนวความคิดที่ก้าวหน้าในวงการค้า เพื่อนำมาปรับปรุงให้เหมาะสมแก่การที่จะนำมาปฏิบัติ

6.2 เพื่อสั่งสอนอบรมให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจ ในวิชาการเบื้องต้นแขนงศิลปศาสตร์ อันเป็นอุปกรณ์แก่การประกอบธุรกิจการค้า เพื่อให้มีความรู้และบังเกิดประสิทธิภาพและผลงานสมความปรารถนา

6.3 เพื่อให้นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาอยู่ในสภาพพร้อมที่จะปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

6.4 เพื่อให้ นักศึกษามีความเข้าใจในความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมและประเทศชาติในฐานะเป็นพลเมืองดี และเป็นนักธุรกิจที่เทียบพร้อมด้วยคุณธรรมมิใช่มุ่งแต่ประโยชน์ส่วนตัวเป็นที่ตั้ง

6.5 เพื่อฝึกอบรมให้นักศึกษารู้จักใช้ความคิดในการแก้ปัญหาทางธุรกิจ และมีความสามารถที่จะนำวิชาการต่าง ๆ ไปทำการวิเคราะห์ปัญหาทางธุรกิจ

6.6 เพื่อส่งเสริมนโยบายของรัฐบาลที่มุ่งพัฒนาการค้าและอุตสาหกรรมตามแนวพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ ด้วยการสร้างกำลังคน (Human Resources) ที่มีความสามารถ

7. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ: วัตถุประสงค์

วิทยาลัยจะดำเนินการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และมุ่งบำรุงส่งเสริม

7.1 จริยศึกษา ศีลธรรม และวัฒนธรรม ให้นักศึกษามีความสามารถและปฏิบัติธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม

7.2 ความรู้ในวิชาการ ทักษะคิดอันสูงส่งและความขวนขวายหาความรู้และประสบการณ์

7.3 ความสามารถที่จะคิดอย่างชัดเจน ถูกหลักเหตุผล และก้าวหน้า

7.4 ความสามารถในทางมนุษยสัมพันธ์

8. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์: วัตถุประสงค์ วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์จะดำเนินการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยมีปรัชญา "วิริเยน ทูมจ เจติ" (บุคคลจะล่วงทุกข์ได้ด้วย ความเพียร) และมุ่งดำเนินการดังต่อไปนี้

8.1 ดำเนินการจัดการศึกษาสาขาวิชาไปสี่เทคนิค เพื่อให้สอดคล้องกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมของรัฐ ทั้งนี้ ในด้านวิชาการอุตสาหกรรม จริยการ วิทยาทานและมนธรรม

8.2 ส่งเสริมและสร้างสรรค์ผู้สอนที่มีเจตนาจำนงจะอบรมบ่มนิสัย และให้ วิทยาทานแก่เยาวชนของชาติ ให้มีเสถียรภาพและภราดรภาพ

9. วิทยาลัยเทคนิคสยาม : วัตถุประสงค์

9.1 เพื่อส่งเสริมคุณภาพและมาตรฐานทางด้านวิชาการในสาขาวิชาต่าง ๆ เช่น สาขาวิชาช่างกล สาขาวิชาบริหารธุรกิจ ทั้งนี้เพื่อสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและอาชีพของพลเมือง อันสืบเนื่องมาจากความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการ และเทคนิคการช่างสมัยใหม่

9.2 เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาเป็นพลเมืองดี มีคุณค่าในอนาคดด้วยการให้ความรู้อบรม คุณธรรม ศิลธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม โดยจัดให้ศึกษาวิชาศิลปศาสตร์ วิชาสัมพันธ์อันเกี่ยวเนื่องกับสังคม เศรษฐกิจ ศิลป ปรัชญา

9.3 เพื่อส่งเสริมด้านบุคลิกภาพและการสังคม โดยมุ่งส่งเสริมเกี่ยวกับบุคลิกภาพ การสังคม แนวความคิด ลักษณะการเป็นผู้นำการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย

10. วิทยาลัยพณิชยการ : วัตถุประสงค์ มูลนิธิสภาคริสตจักรในประเทศไทย จัดตั้งวิทยาลัยพณิชยการ โดยมีวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้

10.1 เพื่ออบรมและให้การศึกษาระดับอุดมศึกษาในแขนงต่าง ๆ แก่บุคคลทั่วไป

10.2 เพื่อเป็นการฝึก และเตรียมชนชั้นผู้นำให้กับประเทศ

10.3 เพื่อเป็นแหล่งสร้างค่านิยม จริยธรรม และทัศนคติอันดีงาม คือสร้าง และพัฒนาบุคคลให้พร้อมซึ่งวุฒิภาวะ

10.4 เพื่อเป็นแหล่งค้นคว้า และส่งเสริมวิชาการ

10.5 เพื่อเป็นแหล่งบริการสังคม

11. วิทยาลัยแสงธรรม : วัตถุประสงค์

- 11.1 เพื่ออบรมและให้การศึกษาชั้นอุดมศึกษาในแขนงวิชาปรัชญาและ
ศาสนศาสตร์
- 11.2 เพื่อฝึกและเตรียมชนชั้นนำให้กับประเทศ
- 11.3 เพื่อเป็นศูนย์วิจัยค้นคว้าสำหรับอาจารย์และนักวิชาการโดยจัดให้มี
ห้องสมุดและสถานที่สัมมนาทางวิชาการสำหรับค้นคว้าหาข้อมูลในสาขาวิชาดังกล่าว

หลักสูตรและการสอน

แนวความคิดพื้นฐานในเรื่องหลักสูตรและการสอนของวิทยาลัยเอกชนนี้ เป็นแนวคิด
ของสภาการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเกิดขึ้นพร้อม ๆ กับแนวความคิดพื้นฐานในการอนุญาตให้เอกชนจัดตั้ง
สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาดังได้กล่าวแล้ว ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนว่า เป็นแนวคิดที่ให้เอกชนค่อยทำ
ค่อยไป เพราะต้องคำนึงถึงความพร้อม และความมั่นคงของวิทยาลัย ตลอดจนมาตรฐานการศึกษา
ที่จะเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปด้วย

คณะและสาขาวิชาที่ได้รับอนุญาตให้เปิดสอนและการรับรองมาตรฐานการศึกษา

ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 ได้กล่าวถึงเรื่องหลักสูตรและ
สาขาวิชาที่เปิดสอนและการรับรองมาตรฐานการศึกษาไว้ดังนี้

1. ตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 ได้ระบุว่า
ให้วิทยาลัยเอกชน มีอำนาจให้ประกาศนียบัตรในสาขาวิชาที่มีการศึกษาใน
วิทยาลัย เอกชนแก่นักศึกษา ซึ่งสำเร็จตามหลักสูตร
วิทยาลัย เอกชนจะให้อนุปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง หรือปริญญา ในสาขาวิชา
ที่มีการศึกษาในวิทยาลัย เอกชนได้ เมื่อได้รับใบรับรองมาตรฐานการศึกษาจากสำนักงาน
สภาการศึกษาแห่งชาติโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ
การให้ประกาศนียบัตรตามวรรคหนึ่ง หรือการให้อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตร
ชั้นสูง หรือปริญญาตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ระบุไว้ในข้อกำหนด

2. ตามมาตรา 60 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 ได้ระบุว่า

สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหาร
สภาการศึกษาแห่งชาติ อาจเพิกถอนใบรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัย เอกชนได้ เมื่อ
เห็นว่า การศึกษาของวิทยาลัย เอกชน เสื่อมลงกว่ามาตรฐานการศึกษาที่ได้รับการรับรองไว้

การเพิกถอนใบรับรองมาตรฐานการศึกษาให้ทำได้ภายหลังที่ได้มีคำเตือน เป็น
หนังสือให้วิทยาลัย เอกชนปรับปรุงมาตรฐานการศึกษาให้สู่ระดับตามที่ได้รับการรับรองไว้
ภายในกำหนดเวลาอันสมควรแล้ว แต่วิทยาลัย เอกชนนั้นมิได้ปฏิบัติตามคำเตือนภายใน
กำหนดเวลานั้น

นอกจากนี้ จาก เอกสาร สำระสำคัญและ เหตุผลของพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน
พ.ศ. 2512 ซึ่งจัดทำโดยสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ได้กล่าวถึง เรื่อง หลักสูตรและ
การรับรองมาตรฐานการศึกษาไว้อย่างชัดเจนดังนี้คือ

...5. วิทยาลัย เอกชน สามารถให้อนุปริญญา ปริญญาต่าง ๆ ได้เองเมื่อได้รับ
ใบรับรองมาตรฐานการศึกษาจากสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ โดยความเห็นชอบของ
คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ

เหตุผล

สภาการศึกษาแห่งชาติมีหน้าที่ให้ความเห็นชอบหลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษา หรือ
มหาวิทยาลัยของรัฐอยู่แล้ว ดังนั้นก็ควร เป็นผู้พิจารณาให้ความเห็นชอบหลักสูตรของวิทยาลัย
เอกชน เสียด้วย เพื่อให้มีมาตรฐานที่ดี เช่นเดียวกัน วิธีการพิจารณาให้ความเห็นชอบ
หลักสูตรจะเหมือนกับของมหาวิทยาลัยของรัฐ

เมื่อสภาการศึกษาแห่งชาติให้ความเห็นชอบหลักสูตรในระดับประกาศนียบัตร อนุปริญญา
และปริญญาโดยวิธีการให้ใบรับรองมาตรฐานการศึกษาในระดับใดแล้ว ก็สมควรให้เกียรติ
แก่วิทยาลัย เอกชนนั้นประสาทปริญญาของตนเองได้ดัง เช่น มหาวิทยาลัยอื่น ๆ โดยไม่ต้องมา
ขออนุมัติให้ปริญญาเป็นคราว ๆ จากทางราชการและกรรมการบริหารของวิทยาลัย เอกชน
เป็นผู้พิจารณาอนุมัติได้เอง

10. ในกรณีที่การศึกษาของวิทยาลัย เอกชน เสื่อมลงกว่ามาตรฐานการศึกษาที่ได้รับการ
รับรองไว้ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติโดยความเห็นชอบของ คณะกรรมการบริหาร
สภาการศึกษาแห่งชาติ อาจเพิกถอนใบรับรองมาตรฐานการศึกษาได้ เมื่อได้ส่งคำเตือนและ
วิทยาลัย เอกชนไม่ปฏิบัติตามคำเตือนภายในระยะเวลาอันสมควร

เหตุผล

เพื่อให้วิทยาลัย เอกชน รักษาคุณภาพการศึกษาของตนตามที่สภาการศึกษาแห่งชาติ ได้รับรองหลักสูตร ว่าสามารถให้ประกาศนียบัตร อนุปริญญา และปริญญาในระดับใดแล้ว และ เพื่อ เป็นการรักษาค่าผลประโยชน์ของประชาชนที่เข้าไปรับการศึกษา จึงต้องมีการติดตาม การดำเนินงานว่ายังคงรักษาคุณภาพของระดับนั้น ๆ อยู่ เช่นถ้าปรากฏว่าแห่งใดการดำเนินงาน เสื่อมโทรมลงจนไม่สมควรที่จะดำเนินการสอนถึงขั้นปริญญาตรี ในสาขาวิชาหนึ่ง สภาการศึกษาแห่งชาติก็ควรจะ เพิกถอนการรับรองมาตรฐานในระดับปริญญาของสาขาวิชานั้น เสีย เพื่อให้ดำเนินการสอนแต่เพียงระดับอนุปริญญาเท่านั้น แต่ก่อนจะถอนใบรับรอง มาตรฐานก็ควรให้โอกาสวิทยาลัย เอกชนได้มี เวลาปรับปรุงคุณภาพให้ดีขึ้น เสียก่อน โดย ส่งคำเตือนและให้เวลาพอสมควร

สำหรับ เอกสารหลัก เกณฑ์ที่สำคัญในการพิจารณาอนุมัติวิทยาลัย เอกชนของ คณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน ได้ให้หลัก เกณฑ์ในเรื่องหลักสูตร และ เหตุผล ไว้ดังนี้คือ

... 3. หลักสูตร

มีระยะเวลาการศึกษาตามหลักสูตรอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 2 ปี และไม่เกิน 3 ปี อย่างมากไม่เกิน 4 หรือ 6 ปีตามลำดับ

3. หลักสูตร

การกำหนดระยะเวลาการศึกษาอย่างน้อย เป็นไปตามมติของคณะรัฐมนตรี ส่วนการกำหนดระยะเวลาอย่างมากที่สุดนั้นกำหนดไว้เพื่อรักษามาตรฐานทางวิชาการตามแนว การศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐและสากล (240)

เป็นอันว่า เอกชนสามารถจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ โดยให้การศึกษา มีระยะเวลาการศึกษาตามหลักสูตร ในระยะเริ่มแรกอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 2 ปี และไม่เกิน 3 ปี

ในการจัดหลักสูตรตามระยะเวลาดังกล่าว เอกชนผู้สนใจจะจัดตั้งวิทยาลัย เอกชน ส่วนมากมีข้อสงสัย และไม่เห็นด้วยกับระยะเวลาการศึกษาของหลักสูตร ถึงแม้จะยอม จัดตั้งสถานศึกษาและจัดหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของรัฐในระยะแรก เริ่มก็ตาม

จากเหตุดังกล่าว คณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน ได้ทำการชี้แจงในเรื่อง หลักสูตรการศึกษาไว้อีก ดังนี้คือ

...5. หลักสูตรการศึกษา เพื่อผลิตนักวิชาการที่จะมีคุณสมบัติเหมาะสม เพื่อออกไปมีส่วนในการพัฒนาประเทศ หลักสูตรการศึกษาอันเป็นเสมือน เบ้าหลอมที่สำคัญในการผลิตจึงต้องได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบว่าจะ เป็นหลักสูตรที่นักวิชาการในสาขาวิชานั้น ๆ ยอมรับนับถือว่าเป็นหลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับการให้การศึกษาแต่ละระดับของอุดมศึกษา นอกไปจากนี้ เพื่อสร้างบรรทัดฐานซึ่งเป็นที่ยอมรับกันอย่างแพร่หลายในปัจจุบันทั้งในมหาวิทยาลัยในและต่างประเทศ จึงได้มีการกำหนดให้ใช้หลักสูตรซึ่งแสดงวิชาและเวลา การสอน เป็นระบบหน่วยกิต ซึ่งเกี่ยวโยงไปยังการวัดผลตามแบบการศึกษาศสมัยใหม่ และเพื่อความ เข้าใจและประโยชน์การทำงานของนักศึกษาที่สำเร็จ จึงได้กำหนดการใช้ชื่อ ประกาศนียบัตรในสาขาวิชาเดียวกันให้สอดคล้องกับแนวของสากลด้วย

เนื่องจากมีข้อวิพากษ์วิจารณ์กันค่อนข้างหนาหูในเรื่องการที่วิทยาลัย เอกชนในระยะแรกนี้ ได้รับอนุญาตให้จัดหลักสูตรการศึกษาเพียงไม่เกิน 3 ปี ของหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรี จึงใคร่ทำความเข้าใจในที่นี้ว่าทั้งนี้ เป็นนโยบายของรัฐบาลที่ต้องการจะดูผลการให้การศึกษา ระดับอุดมศึกษาซึ่งจัดโดย เอกชน เป็นครั้งแรก เสียก่อนว่าจะสามารถจัดการศึกษาระดับนี้ได้เหมาะสมเพียงใด ระหว่างระยะการดำเนินงานในช่วง 2 ปีแรกนั้น จะได้มีการติดตาม ประเมินผลงาน และประสิทธิภาพในการดำเนินงานของวิทยาลัยแต่ละแห่ง และหากการ ประเมินผลปรากฏว่าวิทยาลัยใดสามารถจัดการศึกษาได้โดยมีประสิทธิภาพ และมีมาตรฐาน ทางวิชาการดี วิทยาลัยนั้น ๆ ก็คงจะได้รับอนุญาตให้ดำเนินการศึกษาในปีที่ 4 อย่างไม่ต้องสงสัย และต่อไปในอนาคตหากสามารถเพิ่มพูนคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยให้ดียิ่งขึ้นได้ ก็คงจะได้รับอนุญาตให้เป็นสถาบันที่ประสิทธิ์ประสาทอนุปริญญา และปริญญาต่อไป หลักสูตร ดังกล่าวนี้เป็นหลักการสามัญของสถาบัน เทียบวิทยฐานะ (Accreditation Board) ของประเทศต่าง ๆ ที่จะยอมรับนับถือ สถาบันการศึกษาอุดมศึกษาใดก็ตามเมื่อได้ประเมินผล การดำเนินงานของสถาบันนั้น ๆ แล้ว การให้การยอมรับนับถือต่อคุณภาพของสถาบันการศึกษา ใดก็ตามนั้น เมื่อจัดตั้งนั้น เป็นสิ่งที่ไม่ปฏิบัติกัน และหากจะมีในบางประเทศก็ปรากฏว่าผู้สำเร็จ การศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศนั้น ๆ ซึ่งมีจำนวนอยู่มากมายมิได้รับความยกย่อง ว่ามีความรู้ตามมาตรฐานของสากลซึ่งนับว่าเป็นการสูญเสียทั้งในด้านการลงทุน เพื่อการ ศึกษาของนักศึกษาแต่ละคนและทำให้ชื่อเสียงของประเทศในเรื่องอุดมศึกษาต้องตกต่ำตามกันไปด้วย ดังนั้น เมื่อพิจารณาถึงหลักการต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้นแล้ว การเริ่มต้นวิทยาลัย เอกชนในประเทศไทย เพื่อสร้างมาตรฐานวิชาการ เป็นขั้น ๆ ไปนั้น ก็โดยเจตนาสำคัญ ให้มาตรฐานการศึกษาระดับนี้ของประเทศไทยที่ได้รับการยอมรับนับถืออยู่แล้วในสากลได้เป็นที่ยอมรับนับถือกันต่อไป (241)

สาขาวิชาที่เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตร โดยวิทยาลัย เอกชน ที่จัดตั้งในปี
การศึกษา 2513 เป็นต้นนี้ คือ (242)

ชื่อวิทยาลัย	สาขาวิชาที่เปิดสอน
1. วิทยาลัย เกริก	- สาขาวิชาบริหารธุรกิจ - สาขาวิชา เศรษฐศาสตร์
2. วิทยาลัย กรุงเทพมหานคร	- สาขาวิชาบริหารธุรกิจ - การบริหารทั่วไป - การตลาด - การ เลขานุการ - สาขาวิชาบัญชี
3. วิทยาลัย ไทยสุริยะ	- สาขาวิชาบริหารธุรกิจ - สาขาวิชาศิลปศาสตร์ - สาขาวิชานิติศาสตร์ - สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ - สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา - สาขาวิชาวิศวกรรมไฟฟ้า - สาขาวิชาวิศวกรรม เครื่องกล - สาขาวิชาช่างยนต์ - สาขาวิชาช่างไฟฟ้า - สาขาวิชาช่างอิเล็กทรอนิกส์
4. วิทยาลัย ธุรกิจบัณฑิตย์	- สาขาวิชาบริหารธุรกิจและพาณิชย์ - สาขาวิชาการบัญชี - สาขาวิชาการตลาด - สาขาวิชาการ เงินและการธนาคาร - สาขาวิชาการ เลขานุการ

ศูนย์วิทยุโทรคมนาคม
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5. วิทยาลัยพัฒนา

- สาขาวิชาการบัญชี
- สาขาวิชาบริหารธุรกิจ
- สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์
- สาขาวิชาศิลปศาสตร์

6. วิทยาลัยการพาณิชย์

- สาขาวิชาบริหารธุรกิจ
- การบริหารทั่วไป
- การธุรกิจระหว่างประเทศ
- การเลขานุการ
- สาขาวิชาการบัญชี
- สาขาวิชาการตลาด
- สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์
- การคลังการธนาคาร
- เศรษฐศาสตร์ประยุกต์

อย่างไรก็ตาม เอกชนก็ยังคงไม่ละความพยายามที่จะเรียกร้องให้รัฐอนุญาตให้เปิดสอนหลักสูตร 4 ปี โดยปัจจัยที่นำไปสู่การเปิดสอนหลักสูตร 4 ปี ปริญญาตรีของวิทยาลัยเอกชนนั้นแบ่งได้เป็น 2 ประการคือ

1. ปัจจัยก่อนการอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชน
2. ปัจจัยหลังการอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชนในปีการศึกษา 2513

1. ปัจจัยก่อนการอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัย เอกชน

ก่อนการอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัย เอกชนนั้นปรากฏว่า ได้มีข้อวิพากษ์วิจารณ์และความไม่พอใจ ในเรื่องหลักสูตรการศึกษา ซึ่งฝ่ายเอกชนเองก็ต้องการที่จะจัดหลักสูตร 4 ปี ปริญญาตรี โดยทันที สาเหตุที่สำคัญมี 2 ประการ คือ

- 1.1 ความสับสนอันเนื่องมาจากมติคณะรัฐมนตรีและพระราชบัญญัติ

วิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512

1.2 การร้องเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยการพาณิชย์ว่าสภาการศึกษา
แห่งชาติให้ลดหลักสูตรมาเป็น 3 ปี

1.1 ความสับสนอันเนื่องมาจากมติคณะรัฐมนตรีและพระราชบัญญัติ
วิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512

สืบเนื่องมาจากการที่คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษา
แห่งชาติ ได้เสนอหลักการเรื่อง ลักษณะของวิทยาลัยเอกชน ไปยังคณะรัฐมนตรี อันเป็นหลักการ
อันหนึ่งใน 6 ประการซึ่งคณะรัฐมนตรีในการประชุม เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2510 ได้ลงมติ
รับหลักการเรื่องลักษณะของวิทยาลัยเอกชน ดังมีใจความว่า

วิทยาลัยเอกชนจะมีลักษณะดังต่อไปนี้ คือ

- ก. รับนักศึกษาซึ่งมีวุฒิ มศ.5 หรือเทียบเท่าเป็นอย่างต่ำ
- ข. ในระยะเริ่มแรก ให้จัดหลักสูตรไม่ต่ำกว่าสองปี

และไม่สูงกว่าสามปีแรกของหลักสูตรในวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยของรัฐ

ตามหลักการดังกล่าวข้างต้น จึงได้มีมติเกี่ยวกับเรื่องนี้ในมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติ
วิทยาลัยเอกชน ซึ่งระบุไว้ว่า

ให้วิทยาลัยเอกชนมีอำนาจให้ประกาศนียบัตรในสาขาวิชาที่มีการศึกษาในวิทยาลัยเอกชน
แก่นักศึกษาซึ่งสำเร็จตามหลักสูตร

วิทยาลัยเอกชนจะให้อนุปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง หรือปริญญา ในสาขาวิชาที่มี
การศึกษาในวิทยาลัยเอกชน ได้เมื่อได้รับใบรับรองมาตรฐานการศึกษาจกสำนักงาน
สภาการศึกษาแห่งชาติ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ

การให้ประกาศนียบัตรตามวรรคหนึ่ง หรือการให้อนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรชั้นสูง
หรือปริญญาตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ระบุไว้ในข้อกำหนด

ปัญหาที่เกิดขึ้น คือ ตามความในวรรคหนึ่ง มาตรา 16
แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน มิได้ระบุว่า หลักสูตรประกาศนียบัตรที่วิทยาลัยเอกชนขอเปิด
สอนนั้นจะต้องมีระยะเวลาอย่างมากกี่ปี เอกชนผู้ขอจัดตั้งอาจเสนอขอสอนหลักสูตรโดยมีระยะเวลา
การศึกษาก็ก็ได้ แต่เมื่อทางวิทยาลัยเอกชนยื่นหลักสูตร 4 ปีมาให้คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน
พิจารณา การพิจารณาหลักสูตร 4 ปีจะเป็นการขัดต่อมติคณะรัฐมนตรีที่ให้วิทยาลัยเอกชนจัดหลักสูตร
ไม่ต่ำกว่า 2 ปี และไม่สูงกว่า 3 ปีแรกของหลักสูตรในวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัยของรัฐ

สำหรับสภาพปัญหาในปัจจุบันที่เกิดขึ้น (13 ก.พ. 13) ก็คือ ได้มีเอกชนที่ยื่นขอจัดตั้ง 2 ราย ขออนุมัติการจัดตั้งพร้อมกับยื่นขอสอนหลักสูตรปริญญาตรีมีระยะเวลาการศึกษา 4 ปีมาแล้ว ความสับสนซึ่งเกิดจากมติคณะรัฐมนตรีและพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน จึงเป็นเหตุให้ทางคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนไม่สามารถพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ เพื่ออนุมัติการจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนได้ และเนื่องจากคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ เป็นผู้เสนอหลักการและพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชนไปยังคณะรัฐมนตรี จึงได้มีการประชุมกัน ระหว่างคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน และคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ เพื่อการพิจารณาปัญหาร่วมกัน ซึ่งที่ประชุมได้พิจารณาแล้วและได้มีมติดังนี้ คือ ที่ประชุมลงมติให้ยึดถือตามมติคณะรัฐมนตรี คือจะพิจารณาหลักสูตรเพียง 3 ปีเป็นอย่างมาก และในระยะเวลา 2-3 ปี ที่ดำเนินการสอนไปนั้น ถ้าคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนซึ่งจะติดตามการดำเนินงานของวิทยาลัยเอกชน เห็นว่าวิทยาลัยเอกชนนั้นสามารถจะดำเนินการสอน หลักสูตร 4 ปีได้จึงค่อยพิจารณาหลักสูตร 4 ปี และถ้าหากคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนเห็นสมควร ให้เสนอไปยังคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ พิจารณารับรองมาตรฐานวิชาการให้วิทยาลัยเอกชนนั้น ๆ ให้อนุปรินญา หรือปริญญาได้ (243)

เป็นอันว่าเอกชน ยังคงต้องจัดตั้งสถานศึกษา และให้การศึกษ โดยหลักสูตร มีระยะเวลาไม่เกินสามปีแรกของมหาวิทยาลัยของรัฐบาล

1.2 การร้องเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยการพาณิชย์ว่า สภาการศึกษาแห่งชาติให้ลดหลักสูตรมาเป็น 3 ปี

ต่อมาในวันที่ 4 เมษายน 2513 ก็ได้มีข่าวปรากฏในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ว่า นักศึกษาวิทยาลัยการพาณิชย์อันเป็นโรงเรียนภายใต้พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์มาร้องเรียนว่าสภาการศึกษาแห่งชาติให้ลดหลักสูตรมาเป็น 3 ปี แทนที่จะให้เป็น 4 ปี อย่างรุ่นก่อน ๆ ในเรื่องนี้ สภาการศึกษาแห่งชาติ ได้แถลงข้อเท็จจริงว่า ไม่ว่าจะมีการสอน การเรียนกันนานกี่ปีก็ตาม ถ้ายื่นคำขอเป็นวิทยาลัยเอกชนแล้วจะได้รับการพิจารณาเพียงแต่การศึกษาใน 3 ปีก่อนตามมติคณะรัฐมนตรี แต่ถ้าไม่ยื่นคำขอเป็นวิทยาลัยเอกชน จะสอนนานกี่ปีก็ได้ แต่เป็นในระดับโรงเรียนตามพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ (244)

นอกจากนี้ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ได้ชี้แจง

ข้อเท็จจริงไปยังสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีว่า

1. การที่นักศึกษาวิทยาลัยการพาณิชย์ร้องว่า สภาการศึกษาแห่งชาติ ลดหลักสูตรจาก 4 ปี เหลือ 3 ปีนั้น นับว่าเป็นความเข้าใจผิด ขณะนี้วิทยาลัยการพาณิชย์นั้น มีฐานะเป็นโรงเรียนภายใต้พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ หลักสูตรที่ใช้อยู่ นับเป็นหลักสูตรโรงเรียนราษฎร์ประเภทอาชีวศึกษา ซึ่งถ้าโรงเรียนจะใช้หลักสูตร 4 ปีต่อไปก็ได้ ไม่มีข้อข้องแต่ประการใด

2. ขณะนี้ คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้แต่งตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน กำลังพิจารณาอนุมัติคำขอจัดตั้ง เป็นวิทยาลัยเอกชนของเอกชนหลายราย รวมทั้งของผู้ยื่นขอจัดตั้ง เป็นวิทยาลัยเอกชนของโรงเรียนวิทยาลัยการพาณิชย์ด้วย ในการพิจารณาขอจัดตั้งนี้ ในระยะแรกเริ่ม ซึ่งเป็นระยะเวลาทดลองคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนจะพิจารณาหลักสูตรประกาศนียบัตรสาขาวิชาต่าง ๆ ที่วิทยาลัยขอเปิดสอน ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มีระยะเวลาไม่น้อยกว่า 2 ปี หรือไม่เกิน 3 ปี ทั้งนี้ เป็นไปตามมติของคณะรัฐมนตรีซึ่งรับหลักการนี้แล้ว

3. หลักสูตรซึ่งมีระยะเวลา 2 ปี หรือ 3 ปีนี้ นับเป็นหลักสูตรใหม่ที่วิทยาลัยเอกชนที่ได้รับอนุมัติแล้วจะนำไปใช้กับนักเรียนรุ่นแรกของวิทยาลัยภายหลังจากได้รับการอนุมัติจัดตั้ง ดังนั้น จึงมิใช่หลักสูตรเดียวกับหลักสูตรที่โรงเรียนต่าง ๆ ภายใต้อาณัติของโรงเรียนราษฎร์จัดสอนอยู่ขณะนี้

4. วิทยาลัยเอกชนที่ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งหลังจากดำเนินการไปแล้ว 2 ปี จะได้รับการพิจารณาว่า เท่าที่เปิดสอนไปแล้วได้ผลประการใด และวิทยาลัยจะมีความสามารถจัดสอนหลักสูตร 4 ปี ได้หรือไม่ หากได้รับอนุมัติก็จะดำเนินการสอนหลักสูตร 4 ปี ต่อไปได้ในอนาคต

เหตุผลในการที่ทางราชการจะรับรองหลักสูตรซึ่งมีระยะเวลา 2-3 ปี ของวิทยาลัยเอกชนก่อนก็เพื่อรักษามาตรฐานการศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นการศึกษาระดับสูงสุดของประเทศ เมื่อวิทยาลัยเอกชนใดสามารถเพิ่มพูนคุณภาพการศึกษาระดับนี้ได้คืบแล้ว ย่อมได้รับการอนุมัติให้สอนหลักสูตร 4 ปี และอาจให้ปริญญาต่อไปได้โดยไม่ต้องสงสัยใน

อย่างไรก็ตาม ฝ่ายเอกชนก็ยังยืนยันยื่นขอจัดตั้งโดยเปิดสอนหลักสูตร 4 ปีอยู่เป็นบางส่วน ในการนี้ คณะกรรมการบริหารสภาการศึกษาแห่งชาติ จึงได้จัดประชุมในเรื่องระยะเวลาหลักสูตรวิทยาลัยเอกชน ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

การพิจารณาในครั้งนี ที่ประชุมเห็นว่า การที่วิทยาลัยจะยื่นขอเปิดหลักสูตรก็ปีก็ตาม ทางคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน จะพิจารณาหลักสูตรเพียง 3 ปี เท่านั้นก่อน และในระยะเวลา 2-3 ปี ที่ดำเนินการสอนนั้น คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ซึ่งจะติดตามผลดูอย่างใกล้ชิด เห็นว่าทางวิทยาลัยอาจจะจัดสอนหลักสูตร 4 ปีได้ คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนจึงจะพิจารณาหลักสูตร 4 ปี อีกครั้งหนึ่ง และจะเสนอไปยังคณะกรรมการบริหารสภาการศึกษาแห่งชาติ เพื่อพิจารณาเห็นชอบต่อไปนั้น อาจจะทำให้เกิดปัญหาบางประการขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะจุดมุ่งหมายของวิทยาลัยเอกชน คือ เพื่อจะเปิดสอนในระดับปริญญา ที่ประชุมเห็นว่า ควรระบุให้ทางวิทยาลัยเอกชนทราบโดยแน่ชัดลงไปว่า ในระยะแรกขอจัดตั้งนั้นจะอนุมัติเพียงหลักสูตร 3 ปีก่อน แต่ทั้งนี้วิทยาลัยจะเสนอหลักสูตรมาในรูปหลักสูตร 4 ปีก็ได้ การพิจารณาหลักสูตร 4 ปี จะทำก็ต่อเมื่อทางวิทยาลัยได้ดำเนินการสอนไปแล้ว 2 ปี ดังนั้นมติของที่ประชุมคราวนี้ ที่ประชุมลงมติเรื่องระยะเวลาของหลักสูตรว่า ในขั้นแรกให้ทางคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนพิจารณาหลักสูตร 3 ปีก่อน โดยไม่จำกัดว่าวิทยาลัยจะเสนอหลักสูตรมาในรูปหลักสูตร 3 ปีหรือ 4 ปี และจะพิจารณาหลักสูตร 4 ปี ทันที เมื่อทางวิทยาลัยเอกชนได้ดำเนินการไปแล้ว 2 ปี (246)

มติครั้งหลังสุดของสภาการศึกษาแห่งชาติครั้งนี้ ทำให้เอกชนพหุมีความหวังขึ้นมาก ในแนวทางการจัดการศึกษา ซึ่งในปีการศึกษา 2513 นี้เอง ก็ได้มีเอกชน 6 ราย ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชน ได้ โดยดำเนินการสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรระยะเวลาการศึกษาไม่เกิน 3 ปี ดังนี้ คือ

1. วิทยาลัยเกริก
2. วิทยาลัยกรุงเทพ
3. วิทยาลัยไทยสุริยะ
4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
5. วิทยาลัยพัฒนา
6. วิทยาลัยการพาณิชย์

จะเห็นได้ว่า แนวความคิดในเรื่องการจัดการศึกษาระดับ
ปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี ของเอกชน ได้เริ่มเกิดขึ้น ก่อนการจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนแล้ว ทั้งนี้
สาเหตุหนึ่งก็เพราะว่า ในการยื่นขอจัดตั้งสถานศึกษาชั้นวิทยาลัย นั้นจะต้องชี้แจงในเรื่องหลักสูตร
ที่จะจัดให้การศึกษาได้อย่างพร้อมมูลด้วยนั่นเอง

2. ปัจจัยหลังการอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชนในปีการศึกษา 2513

หลังจากการจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนได้ไม่นาน เอกชนได้เริ่มเสนอปัญหาต่าง ๆ
มายังทางราชการทันที ตามเอกสารเท่าที่ค้นคว้าได้ ปรากฏว่า ได้เริ่มขึ้นตั้งแต่กลาง เดือน
กรกฎาคม 2513 ที่เดียว สำหรับการขอเปิดสอนหลักสูตร 4 ปี ปริญญาตรีของวิทยาลัยเอกชน
ในช่วงนี้ มีสาเหตุที่เป็นแรงผลักดันที่สำคัญ 3 ประการคือ

- 2.1 การขอให้พิจารณาปัญหาต่าง ๆ ของวิทยาลัยเอกชน
- 2.2 การขอความช่วยเหลือจากรัฐบาลเกี่ยวกับการที่รัฐบาลจะจัดตั้ง

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

- 2.3 คณะนักศึกษาวิทยาลัยการพาณิชย์ ขอให้รับรองวิทยะฐานะการศึกษา

- 2.1 การขอให้พิจารณาปัญหาต่าง ๆ ของวิทยาลัย เอกชน

วิทยาลัยเอกชนทั้ง 6 แห่ง ซึ่งเพิ่งได้รับการอนุญาตจัดตั้ง
ในปีการศึกษา 2513 นี้ ได้มีหนังสือมายังกระทรวงศึกษาธิการ ในวันที่ 30 พฤศจิกายน 2513
เพื่อขอให้พิจารณาปัญหาต่าง ๆ ของวิทยาลัยเอกชน ซึ่งมีด้วยกันทั้งสิ้น 5 ประการ เป็นส่วนที่
เกี่ยวกับเรื่องหลักสูตรและการสอนที่สำคัญมี 2 ประการ ดังรายละเอียดที่เสนอมาดังนี้ คือ

...2. เรื่องขอขยายหลักสูตรการศึกษาเป็น 4 ปี

ในเรื่องหลักสูตรของวิทยาลัยเอกชนนี้ ขึ้นเดิม เมื่อมีการประชุมที่สำนักงาน
สภาการศึกษาแห่งชาติ ก็ได้รับทราบมาให้วิทยาลัยต่าง ๆ เสนอหลักสูตรไปได้ ทุกวิทยาลัย
ก็เสนอหลักสูตรไป 4 ปี ทั้งนี้ก็เพื่อให้ได้มาตรฐานการให้การศึกษาชั้นอุดมศึกษา ซึ่งยึด
เป็นหลักกันทั่วโลกว่า การศึกษาระดับปริญญาตรี ก็ควรจะมีหลักสูตร 4 ปี แต่ครั้งเมื่อ
เสนอไปแล้วกลับได้รับคำสั่งจากเลขาธิการคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ซึ่งมีหน้าที่พิจารณา
ข้อกำหนดของวิทยาลัย ขอให้ตัดหลักสูตรลงเหลือเพียง 3 ปี และได้มีการโต้แย้งกันอยู่
อย่างหนัก แต่ในที่สุดวิทยาลัยต่าง ๆ แม้จะไม่เต็มใจก็ต้องยอมตัดหลักสูตรให้เหลือเพียง
3 ปี ตามความต้องการของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ทั้งนี้ก็เพื่อให้ได้รับอนุญาต เป็น
วิทยาลัยเอกชนให้ทันเปิดให้การศึกษาได้ทันในปี 2513 นั่นเอง

วิทยาลัย เอกชนส่วนใหญ่ได้จัดตั้งขึ้นมาโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะฝึกฝนอบรม เด็กไทยให้เกิดความสนใจในการรับใช้วงการธุรกิจเป็นสำคัญ ทั้งนี้ ก็โดยที่ได้พิจารณาเห็นว่า มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ของรัฐนั้นมุ่งให้การศึกษา เพื่อให้เด็กออกไปรับราชการ เป็นหลักใหญ่ จนกลายเป็นความมุ่งหวังอยู่ในจิตใจของเด็กไทยที่จะ เป็นข้าราชการกันแทบทั้งสิ้น การที่จะฝึกฝนอบรมให้เด็กไทย เปลี่ยนความนิยมราชการไปสู่วงการธุรกิจนั้น จำจะต้องอาศัยความบากบั่นและขึ้นอยู่กับเวลาเป็นอย่างมาก แม้จะใช้เวลา 4 ปี ก็ยังไม่ได้ผลสมบูรณ์นักอยู่แล้ว เมื่อมาถูกตัดเหลือ 3 ปีย่อมจะไม่เพียงพออย่างแน่นอน นอกจากนั้นยังบังเกิดผลเสียอีกหลายประการ กล่าวคือ

ประการแรก ตามหลักการศึกษาชั้นอุดมศึกษานั้น การวางหลักสูตรที่จะให้สมบูรณ์ในตัวเองภายใน 3 ปี หรือ 4 ปีนั้น ย่อมไม่เหมือนกัน ฉะนั้น การคิดหลักสูตรจาก 4 ปี ลงมาเหลือ 3 ปี หรือการให้สอน 3 ปี แล้วยึดหลักสูตรเป็น 4 ปีนั้นย่อมผิดหลักวิชาการศึกษาอย่างยิ่ง และจะก่อให้เกิดความยุ่งยากในเมื่อจะขยายหลักสูตรและทำให้วิทยาลัย เอกชนไม่ทราบอนาคตที่แน่นอนของตนได้

ประการที่สอง ผลจากการที่ต้องตัดหลักสูตรลงมาเหลือเพียง 3 ปีนี้ย่อมกระทบไปถึง ผลการศึกษาของนักศึกษา ซึ่ง เท่ากับ เป็นการให้การศึกษาแก่นักศึกษาได้เพียงสามในสี่ของที่ควรจะเป็น หรือเป็นการได้รับการศึกษาที่เรียกกันว่า ครึ่ง ๆ กลาง ๆ เท่านั้น ไม่สมควรเท่าที่ควรจะเป็น ยิ่งกว่านั้น บริษัท ห้างร้านต่าง ๆ ที่จะรับคน เข้าทำงานก็มักจะรังเกียจว่าเรียนไม่จบหลักสูตรอีกด้วย ทำให้เกิดความยุ่งยากในการหางานทำของนักศึกษาที่เรียนจบเพียง 3 ปี เป็นอย่างมาก

ประการที่สาม ก็คือเกิดผลเสียในเรื่องจำนวนนักศึกษาที่จะ เข้า เรียนในวิทยาลัย เอกชน ซึ่งปรากฏว่า เมื่อนักศึกษาและผู้ปกครองนักศึกษาได้ทราบว่าหลักสูตรของวิทยาลัย เอกชนมีเพียง 3 ปี ก็เกิดการลังเล ที่ถอนตัวไปก็มีจำนวนไม่น้อย ทั้งนี้ เพราะเกิดความไม่แน่ใจว่าเขาจะมีโอกาสได้เรียนจนจบหลักสูตรชั้นปริญญาตรี หรือไม่ แม้ว่าสภาการศึกษาแห่งชาติ จะออกข่าวไปว่า จะได้พิจารณาให้วิทยาลัย เอกชนสอนได้ถึง 4 ปี หลังจากวิทยาลัยดำเนินการไปสองปีก่อนก็ตามก็ยัง เป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน เพราะสุดแต่สภาการศึกษาแห่งชาติจะเห็นสมควร ถ้าสภาการศึกษา เกิดไม่อนุญาตขึ้นมา นักศึกษาเหล่านั้นก็จะหมดโอกาสที่จะเรียนให้ได้จบหลักสูตรระดับปริญญาตรี

ฉะนั้น จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแล้ว จึงเห็นได้ว่าการอนุญาตให้วิทยาลัย เอกชนสอนได้เพียง 3 ปี มีแต่ทางเสียประการเดียว วิทยาลัย เอกชนก็ต้องได้รับการกระทบกระเทือนต่อผลร้ายอันนี้เป็นอย่างมาก ยิ่งกว่านั้นหากมหาวิทยาลัยรามคำแหงตั้งขึ้นมาเมื่อใดก็ยิ่งเกิดผลร้ายมากยิ่งขึ้น นักศึกษาจะไม่มาเข้าเรียนในวิทยาลัย เอกชนอย่างแน่นอน แต่จะหันไปเข้ามหาวิทยาลัยรามคำแหงกันหมด เพราะจะเรียนก็ได้ไม่เรียนก็ได้ เข้าศึกษาโดยไม่ต้องสอบคัดเลือก และก็ได้เรียน 4 ปี จบแล้วก็ได้ปริญญา ค่าเล่าเรียน ค่าธรรมเนียมก็ถูกกว่ามาก เพราะมีงบประมาณของรัฐบาลอุดหนุนอยู่ เมื่อเป็น เช่นนี้เขาจะมาเรียนในวิทยาลัย เอกชนทำไม เสียค่าใช้จ่ายแพงกว่า แล้วยังไม่แน่ว่าจะได้เรียนครบตามหลักสูตรหรือไม่ และ เมื่อ

เรียนจบแล้วจะได้ปริญญาหรือไม่ก็ยังไม่แน่ไปทั้งนั้น จึงมองเห็นได้อย่างชัดว่า วิทยาลัย เอกชนซึ่งได้ลงทุนก่อตั้งกันมาวิทยาลัยละหลายล้านบาท เพื่อสนับสนุนโครงการศึกษา ของรัฐบาลก็คงจะประสบกับทายนะไปตาม ๆ กัน และโดยที่ในระยะที่มหาวิทยาลัย รามคำแหงยังมีได้ตั้งขึ้นนี้ หาก ผนฯ จะพิจารณาให้วิทยาลัย เอกชนสอนให้ครบตามหลักสูตร ชั้นปริญญาตรี คือ 4 ปีแล้ว นอกจากจะเป็นการช่วยให้สถานะการของวิทยาลัย เอกชน กระต้องขึ้นมาได้บ้างแล้ว ยังจะเป็นการช่วยให้นักศึกษาได้รับผลจากการศึกษาอย่าง เต็มที่ ซึ่งจะเกิดประโยชน์ทั้งในด้านการออกไปประกอบอาชีพของนักศึกษา และในด้านเสริมสร้าง พลังผู้ได้รับการศึกษาอย่างสมบูรณ์ของชาติอีกด้วย

นอกจากนี้หากจะพิจารณาในแง่เจตนารมณ์ของ พ.ร.บ. วิทยาลัย เอกชนแล้ว การจะ ใช้หลักสูตรสอนก็ปีนั้นย่อม เป็นสิทธิของวิทยาลัย เอกชนโดยตรง เพราะในกฎหมายทามมี บทบัญญัติใด ๆ บังคับไว้ในเรื่องระยะเวลาการสอนแต่อย่างใดไม่ ทั้งก็ไม่มีบทบัญญัติให้ อำนาจผู้ใดตัดหลักสูตรของวิทยาลัย เอกชนไว้ไม่ การที่กำหนดให้วิทยาลัย เอกชนสอนได้ เพียง 3 ปีนั้นน่าจะเป็นการขัดกับ พ.ร.บ. วิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 ก็ได้

ฉะนั้น ในปัญหาข้อนี้จึงขอให้ ผนฯ รัฐมนตรีได้โปรดพิจารณาอนุญาตให้วิทยาลัย เอกชน สอนได้ 4 ปี เต็มตามหลักสูตรระดับปริญญาตรีด้วยก็จะเป็นพระคุณแก่วิทยาลัยอย่างยิ่ง

4. เรื่อง กำหนดวิธีหรือข้อปฏิบัติเพื่อให้ได้มาตรฐาน

โดยที่พระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 มาตรา 16 วรรค 2 บัญญัติไว้ว่า

..วิทยาลัย เอกชนจะให้อนุปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง หรือปริญญาในสาขาวิชาที่มี การศึกษาในวิทยาลัย เอกชนได้ เมื่อได้รับใบรับรองมาตรฐานการศึกษา จากสำนักงาน สภาการศึกษาแห่งชาติ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ" จากข้อความที่บัญญัติไว้นี้ แสดงว่า วิทยาลัย เอกชนจะต้องได้รับ "ใบรับรองมาตรฐาน การศึกษา" จากสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติก่อนจึงจะมีสิทธิให้อนุปริญญา หรือ ประกาศนียบัตรชั้นสูง หรือปริญญา แก่นักศึกษาได้ วิทยาลัย เอกชนจึงใคร่ขอทราบว่าเป็น เรื่องการออกใบรับรองมาตรฐานการศึกษาให้แก่วิทยาลัย เอกชนนั้น สำนักงาน สภาการศึกษาแห่งชาติมีกฎ เกณฑ์ที่ยึดถือ เป็นหลักในเรื่องนี้ไว้ประการใด ทั้งนี้ เพื่อวิทยาลัย เอกชนจะได้รียนนำไปปฏิบัติให้ถูกต้องและเป็นไปตามความต้องการของสภาการศึกษาฯ เสียแต่ เริ่มต้น หากสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติยังไม่มีหลัก เกณฑ์ในเรื่องนี้ ก็ใคร่ขอให้รับกำหนด ขึ้นแล้วแจ้งให้วิทยาลัย เอกชนได้ทราบโดยเร็ว ก็จะเป็นการเหมาะสมทุกประการ และสะดวก แก่ทุกฝ่ายเพราะในเรื่องนี้ถ้าปฏิบัติได้เร็วเท่าใด ก็จะทำให้ประชาชน เชื่อถือไว้วางใจใน วิทยาลัย เอกชนมากยิ่งขึ้น (247)

2.2 การขอความช่วยเหลือเหลือรัฐบาล เกี่ยวกับการที่รัฐบาลจะจัดตั้ง

มหาวิทยาลัยรามคำแหง

นอกจากการเสนอปัญหาในเรื่องต่าง ๆ โดยเฉพาะหลักสูตร และการสอนในข้อที่ 1 แล้ววิทยาลัยเอกชนทั้ง 6 แห่ง ในปีรุ่งขึ้น คือ พ.ศ. 2514 ก็ได้รับ เสนอ เรื่องขอความช่วยเหลือเหลือรัฐบาล เกี่ยวกับการที่รัฐบาลจะจัดตั้งมหาวิทยาลัยรามคำแหง มายัง าทณา นายกรัฐมนตรี โดยเสนอว่า ที่รัฐบาลจัดตั้งมหาวิทยาลัยรามคำแหงใหม่นั้น ย่อมกระทบ กระเทือน สถานะของวิทยาลัยเอกชนทั้ง 6 แห่งดังกล่าวอย่างหนักและหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะ มหาวิทยาลัยนี้มีข้อได้เปรียบวิทยาลัย เอกชนหลายประการคือ

1. เป็นมหาวิทยาลัยของรัฐ มีสิทธิประสาทปริญญา
2. กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิ เข้าศึกษาไว้อย่างกว้างขวาง
3. ไม่ต้องสอบคัดเลือก
4. อนุมัติให้ปริญญาถึงปริญญา เอก และอนุปริญญา
5. ค่าเล่าเรียนถูกกว่า
6. รับนักศึกษาโดยไม่จำกัดจำนวน

ด้วยเหตุเหล่านี้วิทยาลัย เอกชนทั้ง 6 แห่ง จึงขอให้ช่วยเหลือ

5 ประการดังนี้

1. ขอให้รัฐบาลรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัย

เอกชน โดยเร็วที่สุด หรือก่อนสิ้นปีการศึกษา 2513 (มีนาคม 2514) เพื่อให้วิทยาลัยเอกชน สามารถให้อนุปริญญาและอื่น ๆ แก่นักศึกษา ตลอดจนสร้างความเชื่อถือให้แก่นักศึกษา และ บุคคลทั่วไปได้

2. ขอให้รัฐบาลอนุมัติให้วิทยาลัย เอกชนขยายหลักสูตร เป็น

4 ปี และมีสิทธิให้ปริญญาและอนุปริญญาแก่นักศึกษาได้

3. ขอให้พิจารณาขยับยั้งมหาวิทยาลัยรามคำแหงมิให้มีการสอน

วิชาการบริหารธุรกิจ และวิชาที่เกี่ยวข้องกับวิชานี้ เพราะวิชาดังกล่าวได้มีสอนอยู่แล้วในวิทยาลัย เอกชนหลายแห่งในลักษณะที่เป็นวิชาหลัก หากมีการสอนวิชานี้ในมหาวิทยาลัยรามคำแหงแล้ว วิทยาลัย เอกชนจะได้รับความกระทบกระ เทือนอย่างหนัก ทั้งนี้ในขณะนี้มีมหาวิทยาลัยของรัฐ

หลายแห่งก็ได้ ทำการสอนวิชาเหล่านี้อยู่แล้ว

4. เนื่องจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงจะรับผู้สำเร็จการศึกษา
ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.3) ผู้เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตั้งแต่ชั้นตรี เทียบเท่าขึ้นไป
วิทยาลัยเอกชน ใคร่ขอสิทธิในการรับนักศึกษาเช่นเดียวกันกับมหาวิทยาลัยรามคำแหง และขอให้
รัฐบาลช่วยเหลือให้ผู้ที่มีความรู้สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนต้น (ม.ศ.3) ตามหลักสูตร
ของกระทรวงศึกษาธิการ และที่เรียนสำเร็จโรงเรียนอาชีวศึกษาของเอกชน ซึ่งมีหลักสูตร 3 ปี
หรือบุคคลที่คณะกรรมการบริหารของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง เห็นสมควรรับให้มีสิทธิ เข้าศึกษาต่อใน
วิทยาลัยเอกชนได้ เพราะในพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 กำหนดไว้ให้รับ เฉพาะ
“ผู้ที่มีความรู้สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลายตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือ
มีความรู้ตามที่กระทรวงศึกษาธิการ เทียบเท่า” เท่านั้น

5. ขอให้รัฐบาลออก เงินอุดหนุนนักศึกษาในวิทยาลัย เอกชน
เช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยของรัฐ โดยคิดเป็นรายหัวหรือ เปอร์เซนต์ โดยเทียบการอุดหนุนที่รัฐ
ให้กับมหาวิทยาลัยของรัฐ และขอให้รัฐบาลประกาศว่า นักศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐแต่ละ
แห่งและแต่ละแขนงวิชา ได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลหัวละปีละ เท่าใด (248)

2.3 คณะนักศึกษามหาวิทยาลัยการพาณิชย์ขอได้รับรองวิทยะฐานะ
การศึกษา

ตามที่คณะนักศึกษามหาวิทยาลัยการพาณิชย์ ได้เคยร้องเรียนมา
ครั้งหนึ่งแล้วว่า สภาการศึกษาแห่งชาติ ได้ลดหลักสูตรการเรียนการสอนของวิทยาลัยการพาณิชย์
ลงเหลือ 3 ปี และสภาการศึกษาแห่งชาติได้ทำการชี้แจงไปดังกล่าวข้างต้น แล้ว ในครั้งนี้ก็
เช่นเดียวกัน คณะนักศึกษามหาวิทยาลัยการพาณิชย์ ได้ทำหนังสือขึ้นร้องเรียน ๗๗๗
นายกรัฐมนตรีนายกรัฐมนตรี ในฐานะประธานกรรมการสภาการศึกษาแห่งชาติ ว่า

... ขอให้โปรดพิจารณาขนาดของนักศึกษามหาวิทยาลัยการพาณิชย์ ที่ได้เพียรศึกษามาตาม
มติของคณะรัฐมนตรีแล้ว ก่อนที่ พ.ร.บ. วิทยาลัย เอกชนจะร่าง เสร็จ เพื่อพิจารณา

1. อนุมัติให้คงมีการสอนระดับปริญญาตรีต่อไปตามปกติ เพราะได้เปิดการศึกษา และมี
ผู้สำเร็จการศึกษาไปแล้วถึง 4 รุ่น

2. ขอให้โปรดรับรองวิทยะฐานะแก่นักศึกษาที่ศึกษามาก่อน พ.ศ. 2513 เป็น
อนุปริญญา และปริญญาตรี ตามข้อเท็จจริงที่นักศึกษาแต่ละคนได้ศึกษามาก่อนแล้วและกำลังศึกษา
อยู่ในปัจจุบัน ...

สำหรับครั้งนี้ นักศึกษาวิทยาลัยการพาณิชย์ ได้พากันเดินขบวน ไปยังทำเนียบนายกรัฐมนตรี เพื่อเรียกร้องให้รับรองวิทยฐานะการศึกษา ด้วย โดยสาเหตุหนึ่ง ที่เป็นแรงผลักดันของการเดินขบวนครั้งนี้ก็คือ เนื่องจาก การที่รัฐบาลได้จัดตั้งมหาวิทยาลัยรามคำแหง ขึ้น และมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีสิทธิประสาทปริญญาได้เลย แต่วิทยาลัยเอกชนนั้นจัดได้เฉพาะ หลักสูตร 3 ปี เท่านั้น และยังไม่มียุติได้ปริญญา หรืออนุปริญญาได้ (249)

จากเหตุการณ์ดังกล่าว ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี จึงได้มีบัญชา ให้มีการประชุมคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ พิจารณาเรื่องนี้โดยด่วน (250)

คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ ได้ทำการประชุม ตามบัญชา และได้เสนอเรื่องไปยัง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ประธานสภาการศึกษาแห่งชาติว่า

การที่จะอนุมัติให้วิทยาลัย เอกชนมีการสอนระดับอนุปริญญา หรือประกาศนียบัตรชั้นสูง หรือปริญญาได้ จะต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 และเรื่องนี้ คณะรัฐมนตรี ได้มีมติไว้เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2508 และ 16 พฤษภาคม 2510 ว่า ในระยะเริ่มแรกให้วิทยาลัย เอกชนจัดหลักสูตรไม่ต่ำกว่าสองปี และไม่สูงกว่าสามปีแรกของ หลักสูตรในวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยของรัฐ เมื่อทางสภาการศึกษาแห่งชาติรับรอง มาตรฐานการศึกษาแล้วจึงดำเนินการในระดับอุดมศึกษา หรือปริญญาต่อไป

บัดนี้ สถานการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้เกิดขึ้น และสามารถสอนหลักสูตรปริญญาตรีได้ทันที ส่วนวิทยาลัย เอกชนเก็บค่าเล่าเรียนแพงกว่า และยังไม่ได้รับอนุมัติให้สอนหลักสูตร 4 ปี หากปล่อยให้เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ วิทยาลัย เอกชน ซึ่งลงทุนไปแล้วประมาณ 50 ล้านบาท ก็จะต้องเลิกล้มกิจการทั้งหมด แต่การที่จะอนุมัติให้ วิทยาลัย เอกชนสอนหลักสูตร 4 ปีได้ ก็จะต้องขอมติเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีเสียก่อน

(251)

ความเห็นดังกล่าว ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีมีบัญชาให้เสนอ คณะรัฐมนตรีพิจารณา คณะรัฐมนตรีได้ทำการประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2514 ได้ลงมติรับหลักการให้วิทยาลัย เอกชนดำเนินการสอนเกิน 3 ปีได้ถึงชั้นให้ปริญญาตามพระราชบัญญัติ วิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 และให้สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ และคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ รีบกำหนดวิธีการให้การรับรองมาตรฐานการศึกษาตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 โดยด่วน กับให้สภาการศึกษาแห่งชาติพิจารณา มาตรการที่จะให้นักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัย เอกชนต่าง ๆ ไปก่อนแล้ว ได้มีโอกาสได้ รับปริญญา ด้วย (252)

จากมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวในเรื่องหลักสูตรและการสอน สิ่งที่สำคัญการศึกษาแห่งชาติ จะต้องทำอย่างรีบด่วนก็คือ การกำหนดวิธีการให้การรับรองมาตรฐานการศึกษาตาม มาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 โดยในขั้นแรก คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ เห็นชอบด้วยกับข้อเสนอของคณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน ที่จะดำเนินการดังนี้ คือ

1. ให้วิทยาลัย เอกชน ทำหนังสือขอแก้ไขข้อกำหนดมาเพื่อให้หลักสูตร 4 ปีได้
2. สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติจะวางหลัก เกณฑ์ในการรับรองวิทยฐานะ วิทยาลัย เอกชนไว้ เมื่อวิทยาลัย เอกชนใดสามารถปฏิบัติได้ครบถ้วนตามหลัก เกณฑ์นี้ก็จะได้รับ ใบรับรองมาตรฐานการศึกษาจากสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ
3. ในระหว่างที่วิทยาลัย เอกชนยังไม่ได้รับใบรับรองมาตรฐานการศึกษาจาก สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานฯ จะจัดสอบ เทียบวิทยฐานะผู้ที่จบหลักสูตร 4 ปี ครบถ้วนทุกลักษณะวิชาตามข้อกำหนด เพื่อให้ได้รับปริญญาบัตรเป็นรายบุคคลไปก่อน

ซึ่งในข้อ 3 นี้ คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติได้ให้คณะกรรมการ วิทยาลัย เอกชนตามความสมัครใจของวิทยาลัย เอกชนว่า การสอบ เทียบวิทยฐานะผู้ที่ เรียนจบ หลักสูตร 4 ปี ตามข้อกำหนดนั้นวิทยาลัย เอกชนประสงค์จะให้สภาการศึกษาแห่งชาติจัดสอบ นักศึกษาในคราวสอบไล่ตามหลักสูตรปีที่ 4 เสียแต่เพียงครั้งเดียว หรือประสงค์จะให้ สภาการศึกษาแห่งชาติจัดสอบภายหลังที่นักศึกษาสอบไล่ได้ครบตามหลักสูตรแล้ว (253)

นอกจากนี้ คณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน ก็ได้ดำเนินการแก้ไขแนวการพิจารณา การขอจัดตั้งวิทยาลัย เอกชน ของคณะกรรมการวิทยาลัย เอกชนในการแก้ไขข้อกำหนด เพื่อใช้ หลักสูตร 4 ปี นั่นก็คือ เอกชนสามารถขออนุญาตจัดตั้งวิทยาลัย เอกชน โดยให้การศึกษาหลักสูตร 4 ปี ระดับปริญญาตรี ได้ทันที (254)

ลำดับขั้นต่อมา คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ ได้กำหนด นโยบายในเรื่องกำหนดวิธีการให้การรับรองมาตรฐานการศึกษา กำหนดวิธีการให้การรับรอง มาตรฐานการศึกษาตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 นั้น มีหลักการ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตรปริญญาตรีแต่ละสาขาที่มีอยู่ในข้อกำหนดของแต่ละวิทยาลัยแล้ว

เพื่อให้วิทยาลัยได้ดำเนินการสอนตามหลักสูตรที่วางไว้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และมาตรฐาน การศึกษาอย่างน้อยของการศึกษาระดับปริญญาตรี ส่วนการวัดผลนั้นให้มีคณะกรรมการสอบไล่ ภายนอก (external examiners) ในวิชาชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 ซึ่งวิทยาลัยเอกชน เป็น ผู้เลือก เสนอให้คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติให้ความเห็นชอบ รายละเอียด เพื่อ การนี้ คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติขอให้คณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน เป็นผู้พิจารณา (255)

ในเรื่องการพิจารณาหลักสูตรชั้นปริญญา และอนุปริญญา ที่ประชุมคณะกรรมการ วิทยาลัยเอกชน ลงมติให้สภาการศึกษาแห่งชาติ ตั้งคณะกรรมการวิชาการ เฉพาะ เรื่องขึ้นพิจารณา หลักสูตรระดับปริญญา และอนุปริญญา ของวิทยาลัย เอกชน โดยมีกรรมการวิทยาลัย เอกชน เข้าร่วม ประสานงานในด้านนโยบายด้วย โดยมีความเห็นและเหตุผลที่ว่า การสอนชั้นนี้มีความสำคัญ เพราะผู้สำเร็จแล้วมีสิทธิได้รับปริญญาบัตร และอนุปริญญา ดังนั้น จึงควรมีคณะกรรมการ เฉพาะ เรื่อง (ad-hoc committee) ตรวจสอบหลักสูตรที่จะ ใช้สอนการศึกษาระดับนี้ให้เหมาะสมที่จะ เป็นหลักสูตรระดับปริญญา และอนุปริญญา

อนึ่ง ตาม พระราชบัญญัติ สภาการศึกษาแห่งชาติ มาตรา 10 (8) ระบุให้ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ มีหน้าที่ให้ความเห็นชอบหลักสูตรของสถาบันอุดมศึกษาทั้ง ของ รัฐและของเอกชน ดังนั้นสภาการศึกษาแห่งชาติ จึงควรรับผิดชอบ เรื่องการจัดตั้งคณะกรรมการ วิชาการ เฉพาะ เรื่อง ขึ้นพิจารณาหลักสูตรระดับนี้ของวิทยาลัย เอกชน และโดยที่ พระราชบัญญัติ วิทยาลัย เอกชนให้อำนาจคณะกรรมการวิทยาลัย เอกชนให้ความเห็นชอบข้อกำหนดของวิทยาลัย ซึ่งมีหลักสูตรวิชาที่จะสอนในวิทยาลัยรวมอยู่ด้วย ดังนั้นในการพิจารณาหลักสูตรของคณะกรรมการ วิชาการ เฉพาะ เรื่อง จึงควรจะได้มีกรรมการวิทยาลัย เอกชน เข้าร่วมประสานงานในด้าน นโยบายด้วย เพื่อทำการประสานงาน ทั้ง 2 ฝ่าย นอกจากนี้ คณะกรรมการวิชาการ เฉพาะ เรื่องที่จะตั้งขึ้นนี้ ควรจะได้ทราบนโยบาย และกลวิธีดำเนินงาน เกี่ยวกับสภาพการณ์ของวิทยาลัย เอกชนของประเทศอย่างดีด้วย (256)

จากหลักการตามมติดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน ได้เสนอขอ ให้ คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตรระดับ ปริญญา และอนุปริญญาของวิทยาลัย เอกชน สาขาวิชาต่าง ๆ รวมทั้งสิ้น 8 สาขาวิชา และใน คณะกรรมการแต่ละสาขาวิชานั้น ให้มีกรรมการวิทยาลัย เอกชน เข้าร่วมประสานงานในด้าน

นโยบาย เพื่อคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตรที่จะจัดตั้งขึ้นนี้ ได้ทราบนโยบาย และวิธีดำเนินงานเกี่ยวกับสภาพการณ์ของวิทยาลัย เอกชนของประเทศอย่างดีด้วย และให้มีเจ้าหน้าที่สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ทำหน้าที่เป็นกรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ ได้ลงมติในเรื่อง เสนอโดยคณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน ดังกล่าวข้างต้น โดยที่ประชุมลงมติแต่งตั้งกรรมการพิจารณาหลักสูตรระดับปริญญาและอนุปริญญา สาขาวิชาต่าง ๆ ของวิทยาลัย เอกชน รวม 8 สาขาวิชา และให้มีกรรมการวิทยาลัย เอกชน ร่วม เป็นกรรมการ และเจ้าหน้าที่ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ เป็นกรรมการและ เลขานุการ และจะต้อง เป็นเจ้าหน้าที่ประจำด้วย เหตุผลในการพิจารณาที่ว่า จะต้อง เป็นผู้ที่ประจำอยู่ เพื่อให้การดำเนินงานต่อเนื่องกันไป (257)

คณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน ได้จัดทำรายละเอียดเพื่อการนี้ตามหลักการ ดังกล่าวข้างต้น โดยการร่างหลักเกณฑ์การรับรองมาตรฐานการศึกษา เพื่อให้อนุปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง หรือปริญญา ของวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2514 ขึ้น ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ ในคราวประชุม ครั้งที่ 2/2515 วันที่ 21 มกราคม 2515 โดยมีเนื้อหาสำคัญในหลัก เกณฑ์เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวข้างต้น ดังนี้ คือ จะรับรองมาตรฐานการศึกษา โดยให้วิทยาลัย ให้ปริญญาตรีได้โดยมีเงื่อนไขว่า วิทยาลัย เอกชนต้องปฏิบัติ ตามข้อกำหนดของวิทยาลัยว่าด้วยหัวข้อที่เกี่ยวกับหลักสูตร 4 ปี ชั้นปริญญาตรีแต่ละสาขาวิชา โครงการจัดการศึกษา อุปกรณ์การศึกษา และห้องสมุดโดยสมบูรณ์ และการสอนเพื่อรับปริญญา นั้น ให้มีคณะกรรมการสอบไล่ภายนอก 3 นาย ในแต่ละหมวดวิชา หรือสาขาวิชาที่มีการสอนในวิทยาลัย ทำหน้าที่ตรวจสอบ และให้คำรับรองการสอบไล่วิชาในชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 วิทยาลัย เอกชนจึงจะ ให้ปริญญาตรีได้ กรรมการคณะนี้วิทยาลัย เอกชนเป็นผู้ เสนอรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิให้สภาการศึกษา แห่งชาติพิจารณาแต่งตั้งไม่น้อยกว่า 3 คน และสภาการศึกษาแห่งชาติอาจแต่งตั้งเพิ่มเติม ในจำนวน ไม่เกินจำนวนที่วิทยาลัย เอกชน เสนอแต่งตั้งมาได้ ถ้าเห็นว่าจำเป็น ส่วนค่าใช้จ่ายในการดำเนินการสอบ รวมทั้งเงินสมนาคุณให้แก่คณะกรรมการสอบไล่ภายนอก ให้วิทยาลัย เอกชนรับผิดชอบ (258)

หลัก เกณฑ์ และเนื้อหาดังกล่าว ได้รับความเห็นชอบจาก สภการบริหารคณะปฏิวัติ ตามมติ ในการประชุมครั้งที่ 10/15 เมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2515 (259)
(รายละเอียดของหลัก เกณฑ์ดูได้จากภาคผนวก ข)

เป็นอันว่า ตั้งแต่ปีการศึกษา 2514 เป็นต้นไป เอกชน สามารถจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้โดยสมบูรณ์ถึงระดับปริญญาตรี แต่เรียกสถานศึกษาที่ตั้งนั้นว่า "วิทยาลัย"

อย่างไรก็ตาม ยังมีทันที่จะได้มีการ เริ่มการพิจารณาการรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนต่าง ๆ ก็ได้มีการให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่ต่าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องวิทยาลัยเอกชนจากสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ตามนโยบายของคณะปฏิวัติที่จะปรับปรุงระเบียบบริหารราชการของประเทศ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ตั้งแต่วันที่ 29 กันยายน 2515 ดังกล่าว แล้วในตอนต้น

ก่อนงานวิทยาลัยเอกชนจะโอนไปสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ นั้น วิทยาลัยเอกชน เพิ่งจะดำเนินงานมาได้ 2 ปีการศึกษาว่า คือ ตั้งแต่เริ่มตั้งในปีการศึกษา 2513 จนถึงต้นปีการศึกษา 2515 ซึ่งในระยะเวลาดังกล่าวนี้ ย่อมจะเป็นสิ่งที่เอกชนภูมิใจเป็นอันมาก เนื่องจากสามารถ เรียกร้องให้รัฐอนุญาตให้จัดการศึกษาได้โดยใช้หลักสูตร 4 ปี ปริญญาตรี และทางรัฐก็ได้จัดมาตรการที่จะรับรองมาตรฐานการศึกษาไว้อย่างพร้อมมูล

นอกจากเรื่องดังกล่าวแล้ว ในช่วงนี้ ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องหลักสูตร และการสอนต่าง ๆ ดังนี้ คือ คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ได้อนุมัติให้วิทยาลัยพัฒนา เปิดสาขาวิชานิติศาสตร์ หลักสูตรประกาศนียบัตร 3 ปี ได้อีก 1 สาขาวิชา (260) และเห็นชอบให้วิทยาลัยไทยสุริยะ เปิดสอนหลักสูตรโพลิเทคนิค 2 ปี สาขาวิชาก่อสร้าง และสาขาวิชาบัญชี โดยรับนักศึกษาผู้มีคุณสมบัติ ดังนี้

1. หลักสูตรโพลิเทคนิค สาขาวิชาก่อสร้าง รับผู้สำเร็จ ม.ศ.6 สาขาวิชา
ก่อสร้าง
2. หลักสูตรโพลิเทคนิค สาขาวิชาบัญชี รับผู้สำเร็จ ม.ศ.6 สาขาวิชา
บัญชี (261)

ต่อมาคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ได้ทำการพิจารณาและลงมติในประเด็น ว่าด้วยเรื่อง สาขาวิชาที่วิทยาลัยเอกชนขอเปิดสอน ควรมีหลักเกณฑ์ไว้ว่า สาขาวิชานั้นจะต้อง ส่งเสริมการพัฒนาประเทศ หรือพัฒนาบุคคลหรือไม่ ว่า สาขาวิชาทุกสาขาวิชามีส่วนส่งเสริมในการ พัฒนาประเทศ และพัฒนาบุคคล การเปิดสอนสาขาวิชาต่าง ๆ จะต้องลงทุนมาก ซึ่งวิทยาลัย เอกชนย่อมต้องได้พิจารณาในแง่การลงทุนอย่างรอบคอบแล้ว ดังนั้นการให้วิทยาลัยเอกชน ได้มีโอกาสเลือกเปิดสอนสาขาวิชาต่าง ๆ ได้ตามที่วิทยาลัยเห็นสมควร (262)

ในช่วงนี้ ได้มีเอกชนได้รับอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยเอกชนขึ้นอีก 1 แห่ง คือ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ ทำการเปิดสอนสาขาวิชาบริหารธุรกิจ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2515 เป็นต้นไป (263)

เมื่องานวิทยาลัยเอกชนได้รับการโอนมาสังกัดยังสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชน ถึงแม้ว่าจะเป็นระยะเวลาที่ค่อนข้างสั้น คือ ประมาณ 1 ปีการศึกษาที่ผ่านมา (เพราะต่อมา งานวิทยาลัยเอกชนก็ได้รับการโอน ไปสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐอีกครั้งหนึ่ง) ในเรื่อง หลักสูตรและการสอน ได้มีความก้าวหน้า และการเปลี่ยนแปลงดังนี้ คือ

1. ในเรื่องการพิจารณาหลักสูตรของวิทยาลัยเอกชน เมื่อได้มีการโอนอำนาจ หน้าที่เกี่ยวกับราชการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานสภาการศึกษา แห่งชาติเดิม) ในส่วนที่เกี่ยวกับวิทยาลัยเอกชน เป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการแล้ว หน้าที่อันหนึ่งคือ การแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตรและการให้ ความเห็นชอบหลักสูตรของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานสภาการศึกษา แห่งชาติเดิม) จึงตกมาเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ (264)

2. ในเรื่องการพิจารณาออกใบรับรองมาตรฐานการศึกษา ซึ่งเป็นเรื่องใหม่ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ จะต้องเป็นผู้ทำหน้าที่ ตาม "หลักเกณฑ์การรับรองมาตรฐานการศึกษา เพื่อให้อนุสัญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง หรือปริญญา ของวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2514" ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากสภการบริหารคณะปฏิวัติแล้วดังนี้ คือ

2.1 เป็นผู้ดำเนินการจัดทำเกี่ยวกับการให้คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ แต่งตั้งกรรมการสอบไล่ภายนอก

2.2 เป็นผู้ดำเนินการจัดเรื่องให้ใบรับรองมาตรฐานการศึกษา โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหาร คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (265)

3. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหาร คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้ให้การรับรองมาตรฐานการศึกษา แก่วิทยาลัยเอกชน เป็นครั้งแรก ดังนี้คือ

1. วิทยาลัยที่ได้รับรองมาตรฐานการศึกษา รวม 4 วิทยาลัย
 - 1.1 วิทยาลัยเกริก - หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชา
บริหารธุรกิจ และสาขาวิชา
เศรษฐศาสตร์
 - 1.2 วิทยาลัยกรุงเทพ - หลักสูตรอนุปริญญา และปริญญาตรี
สาขาวิชาการบัญชี และสาขาวิชา
บริหารธุรกิจ
 - 1.3 วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต - หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชา
บริหารธุรกิจ
 - 1.4 วิทยาลัยการพาณิชย์ - หลักสูตรอนุปริญญา สาขาวิชา
เศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาการบัญชี
- หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชา
เศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาการบัญชี
และสาขาวิชาบริหารธุรกิจ

ที่เหลืออีก 3 วิทยาลัย ที่ยังมีใบรับรองมาตรฐานการศึกษานั้นมีสาเหตุต่าง ๆ กันคือ

1. วิทยาลัยศรีปทุม คณะกรรมการพิจารณาให้การรับรองมาตรฐานการศึกษาเอกชนลงมติตัดออกจากการพิจารณาให้การรับรองมาตรฐาน เนื่องจากหลักสูตรต่าง ๆ ทั้งระดับอนุปริญญา และปริญญาของวิทยาลัยศรีปทุมนี้ยังไม่ได้รับการพิจารณาให้ความเห็นชอบจากคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

2. วิทยาลัยพัฒนา กระทรวงศึกษาธิการยังมิได้รับรองมาตรฐานการศึกษา เนื่องจากวิทยาลัยมีหลักสูตรระดับปริญญาและอนุปริญญาที่ยังมิได้รับการรับรอง อุปกรณ์การสอน และห้องสมุดยังไม่เหมาะสม การจัดการศึกษาของวิทยาลัยไม่ค่อยราบรื่น และประการที่สำคัญ คือ ได้พบว่า วิทยาลัยนี้ไม่ได้มีการจัดหางบดุลย์การเงินให้เป็นที่ยอมรับอีกด้วย

3. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ กระทรวงศึกษาธิการ มิได้รับรองมาตรฐาน เนื่องจาก เป็นวิทยาลัยที่ยังไม่ถึงเวลาให้การรับรอง เพราะวิทยาลัยนี้มีนักศึกษาเพียงชั้นปีที่ 1 เท่านั้น จึงยังไม่มีคณะกรรมการสอบไล่ภายนอกที่ปฏิบัติงานแล้ว จึงยังไม่เข้ากฎเกณฑ์ (266)

4. คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน มีมติเห็นชอบให้วิทยาลัยศรีปทุม เพิ่ม เดิมหลักสูตรสาขาวิชาเลขานุการและสาขาวิชาการตลาดในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (2 ปี) ได้ (267)

5. ในเรื่องของการรับรองมาตรฐานการศึกษาซึ่งตามหลัก เกณฑ์ที่ทางสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติได้เป็นผู้กำหนดนั้น โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการวัดผล โดยการให้มีการควบคุมโดยคณะกรรมการสอบไล่ภายนอก ซึ่งก็แต่งตั้งโดยสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาตินั่นเอง ต่อมาจึงได้มีการออกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการปฏิบัติงานของคณะกรรมการสอบไล่ภายนอกของวิทยาลัยเอกชนขึ้น เป็นที่เรียบร้อยในขณะนี้ (268)

(รายละเอียดในภาคผนวก ฉ)

6. นอกจากนี้ ในช่วงเวลานี้ กระทรวงศึกษาธิการ ได้อนุมัติให้เอกชนจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนได้ 2 แห่ง

1. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(2 ปี) สาขาวิชาช่างยนต์

2. วิทยาลัยเทคนิคสยาม เปิดสอนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (2 ปี) สาขาวิชาช่างยนต์ สาขาวิชาการบัญชี สาขาวิชาเลขานุการ สาขาวิชาการตลาด (269)

7. คณะกรรมการบริหาร คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ได้มีมติ ให้การรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชน เพิ่มเติมในสาขาวิชาต่าง ๆ ดังนี้

(270)

วิทยาลัยกรุงเทพ หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาศิลปศาสตร์
สาขาวิชาสื่อสารมวลชน

วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต หลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชาการบัญชี
สำหรับหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชา
เศรษฐศาสตร์ ให้รอการพิจารณาไว้ก่อน

จะเห็นได้ว่า ในช่วงนี้ หลักสูตรและการสอนของวิทยาลัยเอกชน ได้มีการอนุญาตให้เปิดสอนในสาขาวิชาต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น และที่สำคัญคือ เป็นครั้งแรกที่ทางการได้รับรองมาตรฐานการศึกษาให้แก่วิทยาลัยเอกชน 4 แห่ง ในสาขาวิชาต่าง ๆ

อีกครั้งหนึ่งที่งานวิทยาลัยเอกชนต้องมีการโยกย้ายหน่วยงาน สังกัด ซึ่งครั้งนี้ ได้โอนมาสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ในช่วงนี้ จะเป็นระยะเวลาตั้งแต่ ปีการศึกษา 2517 จนกระทั่งถึงปีการศึกษา 2519 อันเป็นปีที่สิ้นสุดของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 3 (พ.ศ. 2515-2519)

คณะและสาขาวิชาที่เปิดสอนมีความคืบหน้าไปดังนี้คือ

ในช่วงปีการศึกษา 2517-2519 นั้น งานวิทยาลัยเอกชนย้ายมาอยู่ในความรับผิดชอบของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ หน่วยงานสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี ตามพระราชบัญญัติโอนกิจการบริหารบางส่วนของกระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ พ.ศ. 2517 (271) ซึ่งในเรื่องหัวใจของการให้การศึกษา คือการเรียนการสอนในด้านของวิทยาลัยเอกชน สิ่งของรัฐต้องควบคุม ดูแล คือ การพิจารณาหลักสูตร และการให้การรับรองมาตรฐานการศึกษานั้น ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐก็ได้รับมอบหน้าที่นี้มาจากกระทรวงศึกษาธิการ โดยในขั้นสุดท้าย จะต้องเสนอขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหาร คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติเช่นกัน (272)

ในปีการศึกษา 2517 นอกจากการพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษา สาขาวิชาต่าง ๆ ที่ได้รับอนุญาตให้เปิดสอนในวิทยาลัยเอกชน และการอนุญาตให้เปิดสอน สาขาวิชาต่าง ๆ เพิ่มขึ้นของวิทยาลัยเอกชนแล้ว ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐได้เริ่มให้การรับรอง มาตรฐานการศึกษาหลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งเปิดสอนในวิทยาลัยเอกชน (273) ได้อนุญาตให้วิทยาลัยเอกชน คือ วิทยาลัยกรุงเทพ เปิดสอนภาคสมทบได้ ในสาขาวิชาบริหารธุรกิจ และสาขาวิชาการบัญชี (274)

นอกจากนี้ ในปีการศึกษานี้ รัฐได้อนุญาตให้เอกชนจัดตั้งวิทยาลัยเอกชนอีก 1 แห่ง คือ วิทยาลัยพ่ายพ (275) เปิดสอน 3 ระดับ ในสาขาวิชาต่าง ๆ ดังนี้คือ

1. ระดับอนุปริญญา (3 ปี) สาขาวิชาพยาบาล (พยาบาลและอนามัย)
2. ระดับประกาศนียบัตร (6 เดือนต่อจากหลักสูตรอนุปริญญา) สาขาวิชาพยาบาล (ผดุงครรภ์)
3. ระดับปริญญาตรี
 - สาขาวิชาภาษา (ภาษาไทย,ภาษาอังกฤษ)
 - สาขาวิชาดุริยางศิลป์
 - สาขาวิชามนุษยศาสตร์ (ประวัติศาสตร์และปรัชญาและศาสนา)
 - สาขาวิชาสังคมศาสตร์
 - สาขาวิชาบริหารธุรกิจ (การบริหารงานบุคคล)
 - สาขาวิชาพยาบาล (พยาบาล)

ในปีการศึกษา 2518 ในเรื่องการพิจารณาหลักสูตรการรับรองมาตรฐานการศึกษา ยังคงดำเนินไปเช่นเดิม ในปีที่สำคัญคือ ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ โดยความเห็นชอบของ คณะกรรมการทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้มีมติเห็นชอบให้จัดตั้ง "คณะ" "ภาควิชา" หรือ "สาขาวิชา" ในวิทยาลัยเอกชนได้ (276)

สำหรับวิทยาลัยเอกชนต่าง ๆ ก็ได้อนุญาตให้วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ เปิด สาขาวิชานิติศาสตร์ได้ (277) ได้เริ่มให้มีการพิจารณาหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชา ศิลปศาสตร์ ทางด้านภาษา และวรรณคดีไทย ทางด้านสังคมศึกษา และทางด้านภาษาอังกฤษ ของวิทยาลัยเกริกได้ (278) และวิทยาลัยศรีพทุมได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษา ระดับอนุปริญญา และปริญญาตรี สาขาวิชานิติศาสตร์ เรียบร้อยแล้ว (279)

ในปีการศึกษา 2519 ก็ยังคงดำเนินไปเช่นเดียวกับปีการศึกษา 2518 คือ
วิทยาลัยเอกชนต่าง ๆ ต่างก็ขออนุญาตปรับปรุงหลักสูตร ขอเพิ่มการเปิดสอนสาขาวิชาต่าง ๆ

นอกจากนี้ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้เห็นชอบให้เอกชนจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน
อีก 1 แห่ง คือ วิทยาลัยแสงธรรมได้ วิทยาลัยแสงธรรม เปิดสอนสาขาวิชาดังนี้คือ สาขาวิชา
ปรัชญา และสาขาวิชาเทววิทยา (280)

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าเมื่อมองภาพรวมพัฒนาการในเรื่องของคณะและสาขาวิชา
ที่ได้รับอนุญาตให้เปิดสอน และการรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง
ในช่วงปีการศึกษา 2513 - 2519 ก็จะเป็นดังนี้คือ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในเรื่องการรับรองมาตรฐานการศึกษา เมื่อวิทยาลัยเอกชนจัดการศึกษามาจนถึงปีการศึกษา 2519 สาขาวิชาต่าง ๆ ที่วิทยาลัยเอกชนเปิดสอนและยังมิได้มีการรับรองมาตรฐานการศึกษาอย่างสมบูรณ์ เป็นดังนี้คือ

ชื่อวิทยาลัย	สาขาวิชา
1. เกริก	-
2. กรุงเทพ	การเลขานุการ
3. ศรีปฐม	บริหารธุรกิจ ศิลปศาสตร์ วิทยาศาสตร์ เลขานุการ
4. ธุรกิจบัณฑิตย	นิติศาสตร์
5. พัฒนา	วิทยาลัยประสพปัญหา รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนมีคำสั่ง เพิกถอนใบอนุญาตให้จัดตั้งวิทยาลัยพัฒนา ตามประกาศทบวงมหาวิทยาลัย ลงวันที่ 31 พฤษภาคม 2520
6. การค้า	-
7. อัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	-
8. เอเชียอาคเนย์	ช่างก่อสร้าง
9. เทคนิคสยาม	การเลขานุการ การบัญชี
10. พายัพ	กำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณารับรองมาตรฐานการศึกษา เพราะวิทยาลัยเริ่มเปิดสอนเมื่อปีการศึกษา 2517
11. แสงธรรม	ยังไม่พิจารณารับรองมาตรฐาน เพราะเริ่มเปิดสอนปีการศึกษา 2518

นักศึกษา

คุณสมบัติของผู้เข้ารับการศึกษานในวิทยาลัย เอกชน ได้มีระบุนความหมายของคำว่า "นักศึกษา" ไว้ชัดเจนในพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ.2512 ว่า หมายความว่า ผู้ซึ่งเข้ารับการศึกษานในวิทยาลัย เอกชน มีความรู้สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือมีความรู้ตามที่กระทรวงศึกษาธิการเทียบเท่า ซึ่งใน "แนวการพิจารณาการขอจัดตั้งวิทยาลัย เอกชน" ก็ได้ระบุในเรื่องคุณสมบัติของผู้เข้ารับการศึกษานในวิทยาลัย เอกชนไว้ในข้อ 9 ว่า

9. มาตรฐานการรับนักศึกษา

- 9.1 ต้องรับนักศึกษาที่มีความรู้สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ หรือมีความรู้ตามที่กระทรวงศึกษาธิการเทียบเท่า
- 9.2 นักศึกษาต้องเป็นผู้มีความประพฤติเรียบร้อยไม่บกพร่องในศีลธรรมอันดี

ส่วนวิธีการคัดเลือกนักศึกษานั้น แต่ละวิทยาลัย เอกชนจะคัดเลือกนักศึกษาด้วยตนเอง และระบุวิธีการคัดเลือกนักศึกษานองคนไว้ในข้อกำหนด

สำหรับจำนวนนักศึกษานที่เข้ารับการศึกษานในวิทยาลัย เอกชน ตั้งแต่ปีการศึกษาน 2513-2519 ปรากฏว่า ยอดรวมของนักศึกษานองวิทยาลัย เอกชนเพิ่มขึ้นทุกปี โดยในปีแรก ๆ มีนักศึกษานชายเข้ารับการศึกษานมากกว่านักศึกษานหญิง แต่เมื่อถึงปีการศึกษาน 2519 ความแตกต่างระหว่างนักศึกษานที่เข้ารับการศึกษานทั้งชายและหญิงมีจำนวนไม่ต่างกันเท่าไรนัก (ดังรายละเอียดตามตารางที่ 2) และจำนวนนักศึกษานเพิ่มจำนวนมากที่สุดในปีการศึกษาน 2516 คือ 67.35% แต่อัตราการเพิ่มนักศึกษานกลับลดลงในปีการศึกษาน 2519 คือเพิ่มเพียง 7% (รายละเอียดดังตารางที่ 3)

เมื่อศึกษาจำนวนนักศึกษานองแต่ละวิทยาลัย เอกชนทุกระดับ จำแนกตามเพศระหว่างปีการศึกษาน 2513-2519 ปรากฏว่า วิทยาลัย เอกชน 3 แห่งแรกที่มีนักศึกษานมากเรียงตามลำดับ คือ วิทยาลัยการค้ำ วิทยาลัยกรุงเทพ และวิทยาลัยศรีปฐม วิทยาลัย เอกชนที่มีนักศึกษานน้อยที่สุด คือ วิทยาลัยแสงธรรม และนักศึกษานที่สนใจเข้ารับการศึกษานในวิทยาลัย เอกชน ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษานชายมากกว่านักศึกษานหญิง ยกเว้นวิทยาลัยการค้ำ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ และวิทยาลัยพายัพ ซึ่งมีนักศึกษานหญิงเป็นจำนวนมากกว่า สำหรับวิทยาลัยแสงธรรม นั้น มีนักศึกษานชายล้วน เนื่องมาจากการเปิดสอนสาขาวิชาทางด้านศาสนานันเอง สำหรับวิทยาลัยพัฒนานัน ประสบปัญหาในเรื่อง

ที่ดินและการเงินตั้งแต่ปีการศึกษา 2517 และได้เลิกสัมกิจการไปเมื่อ ปี พ.ศ.2520 จำนวน
นักศึกษาในปีการศึกษา 2518 ได้ฝากเรียนไว้ที่วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต (รายละเอียดดังตารางที่ 4)

เมื่อศึกษาในเรื่องนักศึกษาเข้าใหม่ ปรากฏว่า มีข้อมูลเริ่มในปีการศึกษา 2518 และ
2519 ซึ่งวิทยาลัยเอกชนที่มีนักศึกษาเข้าใหม่เพิ่มขึ้น มีเพียง 2 วิทยาลัย คือ วิทยาลัยกรุงเทพ
และวิทยาลัยพวยัพ (รายละเอียดดังตารางที่ 5)

เมื่อศึกษาในเรื่องการออกกลางคันของนักศึกษา ซึ่งมีข้อมูลเริ่มศึกษาได้ในปีการศึกษา
2518 และ 2519 ปรากฏว่า ในปีการศึกษา 2518 วิทยาลัยเอกชนที่มีนักศึกษาลาออกสูง คือ
วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต และวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ ส่วนวิทยาลัยที่มีนักศึกษาลาออกน้อยที่สุด คือ
วิทยาลัยอิสลามชัยบริหารธุรกิจ ส่วนในปีการศึกษา 2519 วิทยาลัยเอกชนที่มีอัตราการลาออกสูง
5 แห่ง คือ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต วิทยาลัยศรีปฐม วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ วิทยาลัยเกริก และ
วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยเอกชนที่ยังคงมีนักศึกษาลาออกเป็นจำนวนน้อย คือวิทยาลัยอิสลามชัย
บริหารธุรกิจ แต่อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่า อัตราการลาออกกลางคัน ในปีการศึกษา 2519
เพิ่มขึ้นจากปีการศึกษา 2518 3.71% (รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 6 และ 7) และเป็น
ที่น่าสังเกตคือ อัตราการลาออกของนักศึกษาในชั้นปีที่ 1 จะมีอัตราสูงและจะค่อย ๆ ลดลงในทุก
วิทยาลัยเอกชนในชั้นปีที่ 2,3 และ 4 ตามลำดับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 ยอดรวมนักศึกษาทุกระดับจำแนกตามเพศของวิทยาลัย เอกชนระหว่างปีการศึกษา
2513-2519

ปีการศึกษา	ยอดรวมนักศึกษา (คน)	ชาย	หญิง
2513	2,082	1,242	840
2514	2,494	1,497	997
2515	4,025	2,045	1,980
2516	6,736	3,834	2,902
2517	9,000	4,957	4,043
2518	13,118	7,632	5,486
2519	14,055	7,700	6,355

ที่มา: คัดแปลงจากรายงานสถานการณ์ภาพวิทยาลัย เอกชน ปีการศึกษา 2513-2519

กองวิทยาลัย เอกชน สำนักงานปลัดทบวง ทบวงมหาวิทยาลัย

จากสถิติศึกษาดังกล่าวจะเห็นว่า จำนวนนักศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา 2513 เป็นต้นมา มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสนใจและความต้องการของประชาชนในการที่จะศึกษา ต่อชั้นอุดมศึกษาเพิ่มมากขึ้น ดังตารางอัตราการศึกษาเพิ่มของจำนวนนักศึกษาในวิทยาลัย เอกชน ระหว่างปีการศึกษา 2513-2519 ดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 อัตราการเพิ่มของจำนวนนักศึกษาในวิทยาลัยเอกชน ระหว่างปีการศึกษา 2513-2519

ปีการศึกษา	นักศึกษา		
	จำนวนนักศึกษา ในแต่ละปี	จำนวนนักศึกษา เพิ่มขึ้นในแต่ละปี	ร้อยละของการเพิ่ม นักศึกษาในแต่ละปี
2513	2,082	-	-
2514	2,494	412	19.79
2515	4,025	1,531	61.39
2516	6,736	2,711	67.35
2517	9,000	2,264	33.61
2518	13,118	4,118	45.76
2519	14,055	937	7

ที่มา: รายงานสถานภาพวิทยาลัยเอกชน ปีการศึกษา 2513-2519

กองวิทยาลัยเอกชน สำนักงานปลัดทบวง ทบวงมหาวิทยาลัย

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 จำนวนนักศึกษาทุกระดับของวิทยาลัย เอกชนจำแนกตามเพศระหว่างปีการศึกษา 2513-2519

ปีการศึกษา	2513			2514			2515			2516			2517			2518			2519			หมายเหตุ
	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	
2. การค้า	472	220	252	862	363	499	1,268	552	716	2,265	1,057	1,208	2,784	1,017	1,767	3,748	1,389	2,359	4,054	1,435	2,619	วิทยาลัยพัฒนา
2. กรุงเทพฯ	485	225	260	451	253	198	1,379	512	867	1,827	859	968	1,778	715	1,063	2,385	1,467	918	2,723	1,628	1,095	ได้เลิกสมัครกิจการ
2. เกวียก	174	80	94	149	56	93	236	100	136	510	220	290	487	195	292	761	277	484	927	321	601	ไปเมื่อ 31 พ.ศ.2520
2. เทคนิคสยาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1,099	915	184	1,433	1,161	272	1,404	1,089	315	จำนวนนักศึกษา
2. ธุรกิจบัณฑิต	391	192	199	300	131	169	360	158	202	419	190	229	529	251	278	1,113	508	605	1,303	633	570	ที่ปรากฏในปีการศึกษา
2. พาณิชย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	185	45	140	382	84	298	545	95	450	ศึกษา 2518 ได้
2. ศรีปทุม	504	484	20	642	628	14	651	636	15	966	907	59	1,084	1,013	71	1,660	1,580	80	1,683	1,591	92	ฝากเรียนที่
2. แสงธรรม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	43	43	—	75	75	—	ว. ธุรกิจบัณฑิต
2. อัสสัมชัญ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	416	304	112	521	311	210	972	522	450	1,004	491	513	
2. เอเชีย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	224	224	—	463	450	13	597	588	9	342	342	—	
2. พัฒนา	56	41	15	90	66	24	131	87	44	109	73	36	79	45	25	24	13	11	—	—	—	
รวม	2,082	1,242	840	2,494	1,497	997	4,025	2,045	1,980	6,736	3,834	2,902	9,000	4,957	4,043	13,118	7,632	5,486	14,255	7,700	6,355	

ที่มา รายงานสถานภาพวิทยาลัยเอกชน ปีการศึกษา 2513-2519 กองวิทยาลัยเอกชน สำนักงานปลัดทบวง ทบวงมหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 จำนวนนักศึกษาเข้าใหม่ ระหว่างปีการศึกษา 2518 - 2519

ชื่อวิทยาลัย	ปีการศึกษา 2518			ปีการศึกษา 2519			จำนวนนักศึกษาเข้าใหม่ปี 2519 เพิ่มขึ้นจากปี 2518 เพิ่ม(+) ลด(-)	หมายเหตุ
	จำนวนนักศึกษาเข้าใหม่			จำนวนนักศึกษาเข้าใหม่				
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม		
1. วิทยาลัยการคำ	407	882	1,289	402	791	1,108	- 96	
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	445	269	714	406	543	949	+ 235	
3. วิทยาลัยเกริก	124	223	347	119	209	328	- 19	
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	585	161	746	524	156	680	- 66	
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	318	382	700	294	215	509	- 191	
6. วิทยาลัยแพทย์	44	149	193	66	273	339	+ 146	
7. วิทยาลัยศรีปทุม	695	40	735	679	45	724	- 11	
8. วิทยาลัยแสงธรรม	43	—	43	33	—	33	- 10	
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	261	240	501	89	73	162	- 339	
10. วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์	233	—	233	123	—	123	- 110	
รวม	3,155	2,346	5,501	2,735	2,305	5,040	- 461	

ที่มา: แหล่งอ้างอิงเดียวกับตารางที่ 4

ตารางที่ 6 ร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่ออกกลางคัน จำแนกตามวิทยาลัย เอกชน และชั้นปี-ปีการศึกษา 2518

วิทยาลัย	ชั้นปีที่ 1			ชั้นปีที่ 2			ชั้นปีที่ 3			ชั้นปีที่ 4			รวมชั้นปีที่ 1-4		
	นักศึกษา ทั้งสิ้น	นักศึกษา ที่ลาออก	คิดเป็น ร้อยละ	นักศึกษา ทั้งสิ้น	นักศึกษา ที่ลาออก	คิดเป็น ร้อยละ	นักศึกษา ทั้งสิ้น	นักศึกษา ที่ลาออก	คิดเป็น ร้อยละ	นักศึกษา ทั้งสิ้น	นักศึกษา ที่ลาออก	คิดเป็น ร้อยละ	นักศึกษา ทั้งสิ้น	นักศึกษา ที่ลาออก	คิดเป็น ร้อยละ
1. วิทยาลัยการคำ	1,289	163	12.64	1,504	18	1.19	570	1	0.17	385	4	1.03	3,748	186	4.96
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	714	44	6.16	788	24	3.04	586	1	0.17	302	2	0.66	2,395	71	2.97
3. วิทยาลัยเทเวศร์	347	31	8.93	220	21	9.54	103	—	—	91	—	—	761	52	6.83
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	763	54	7.07	670	45	6.71	—	—	—	—	—	—	1,433	99	6.90
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	656	145	22.10	234	20	8.54	127	7	5.51	96	3	3.12	1,113	175	15.72
6. วิทยาลัยแพทย์	214	9	4.20	168	7	4.16	—	—	—	—	—	—	382	16	4.18
7. วิทยาลัยพัฒนา	—	—	—	—	—	—	—	—	—	24	—	—	24	—	—
8. วิทยาลัยศรีปทุม	735	49	6.66	920	67	7.28	—	—	—	5	—	—	1,660	121	7.28
9. วิทยาลัยแสงธรรม	43	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	43	—	—
10. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	501	12	2.39	210	1	0.47	194	1	0.51	67	—	—	972	14	1.44
11. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	230	57	24.78	367	35	9.53	—	—	—	—	—	—	597	92	15.41
รวมทั้งสิ้น	5,492	564	10.26	5,081	238	4.68	1,575	10	0.63	946	9	0.95	13,118	826	6.29

ที่มา: แหล่งอ้างอิงเดียวกับตารางที่ 4

ตารางที่ 7 ร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่ออกกลางคัน จำแนกตามวิทยาลัย เอกชน และชั้นปี-ปีการศึกษา 2519

วิทยาลัย	ชั้นปี 1			ชั้นปี 2			ชั้นปี 3			ชั้นปี 4			รวมชั้นปี 1-4		
	นักศึกษา ชั้น ทงสน	นักศึกษา ที่ลาออก	คิดเป็น ร้อยละ	นักศึกษา ชั้น ทงสน	นักศึกษา ที่ลาออก	คิดเป็น ร้อยละ	นักศึกษา ชั้น ทงสน	นักศึกษา ที่ลาออก	คิดเป็น ร้อยละ	นักศึกษา ชั้น ทงสน	นักศึกษา ที่ลาออก	คิดเป็น ร้อยละ	นักศึกษา ชั้น ทงสน	นักศึกษา ที่ลาออก	คิดเป็น ร้อยละ
1. วิทยาลัยการค้ำ	1,193	181	15.17	955	204	21.36	1,348	37	2.74	558	2	0.35	4,054	424	10.45
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	949	195	20.54	612	16	2.61	783	47	6.00	379	—	—	2,723	258	9.47
3. วิทยาลัยเกริก	328	47	14.32	287	37	12.89	195	13	6.63	112	2	1.78	922	99	10.73
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	734	88	11.98	655	52	7.93	15	—	—	—	—	—	1,404	140	9.97
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	501	137	27.34	453	33	7.28	199	15	7.53	150	6	4.00	1,303	191	14.65
6. วิทยาลัยพาณิช	197	15	7.61	161	10	6.21	187	—	—	—	—	—	545	25	4.58
7. วิทยาลัยศรีปทุม	724	134	18.50	930	68	7.31	27	1	3.70	2	—	—	1,683	203	12.06
8. วิทยาลัยแสงธรรม	33	—	—	42	2	4.76	—	—	—	—	—	—	75	2	2.66
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	162	8	4.93	447	16	3.57	204	2	0.98	191	—	—	1,004	26	2.58
10. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	119	27	22.68	223	11	4.93	—	—	—	—	—	—	342	38	11.11
รวมทงสน	4,940	832	16.84	4,765	449	9.42	2,958	115	3.88	1,392	10	0.71	14,055	1,406	10.00

หมายเหตุ จำนวนนักศึกษาที่ออกกลางคัน เป็นข้อมูลจากรายงานกิจการประจำปี (รวม.2) ของวิทยาลัย เอกชน ประจำปีการศึกษา 2519

ที่มา: แหล่งอ้างอิงเดียวกับตารางที่ 4

การเรียนการสอน

ในเรื่องการเรียนการสอนของวิทยาลัยเอกชนได้มีระบุไว้เป็นมาตรฐานกลางใน "แนวการพิจารณาการจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน" ของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ดังนี้คือ

1. ระยะเวลาการศึกษาตามหลักสูตร : มีระยะเวลาการศึกษาตามหลักสูตร ประกาศนียบัตรอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 2 ปี หรือไม่เกิน 3 ปี
(สำหรับหลักสูตร 2 ปี นักศึกษาจะใช้เวลาศึกษาได้ไม่เกิน 4 ปี และสำหรับหลักสูตร 3 ปี นักศึกษาจะใช้เวลาศึกษาได้ไม่เกิน 6 ปี)
2. ระยะเวลาในการแบ่งภาคการศึกษา: ถ้าเป็นระบบ 2 ภาค ต้องมีเวลาเรียนในชั้นอย่างน้อย 16 สัปดาห์ต่อภาค ถ้าเป็นระบบ 3 ภาค หรือ 4 ภาค ต้องมีเวลาเรียนในชั้นอย่างน้อย 12 สัปดาห์ต่อภาค
3. จำนวนหน่วยกิตขั้นต่ำของหลักสูตร : หลักสูตรประกาศนียบัตร 2 ปี ต้องมีหน่วยกิตอย่างน้อย 60 หน่วยกิต ตามระบบ 2 ภาค หรือต้องมีหน่วยกิตอย่างน้อย 90 หน่วยกิตตามระบบ 3 ภาค และต้องรับนักศึกษาเรียนในวิทยาลัยเต็มเวลาอย่างน้อย 2 ปี

นอกจากนี้ได้มีระบุไว้ชัดเจนว่า ในการใช้ภาษาสอนนั้น วิทยาลัยเอกชนจะต้องระบุงานใช้ภาษาในการสอน หรือการสอนภาษาต่างประเทศทุกภาษามาเพื่อการอนุมัติด้วย

เมื่อรัฐอนุญาตให้วิทยาลัยเอกชนจัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีได้เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2514 ในเรื่องการเรียน การสอน ได้มีการเปลี่ยนแปลงมาตรฐานกลางใน "แนวการพิจารณาการจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน" ของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ดังนี้คือ

1. ระยะเวลาการศึกษาตามหลักสูตร : ระยะเวลาการศึกษาตามหลักสูตรในวิทยาลัยเอกชนอย่างน้อย ไม่ต่ำกว่า 2 ปี
การศึกษาในวิทยาลัยเอกชน ระยะเวลาการศึกษาแต่ละหลักสูตร ต้องไม่เกิน 2 เท่าของระยะเวลาการศึกษาตามหลักสูตร
2. ระยะเวลาในการแบ่งภาคการศึกษา: ถ้าเป็นระบบ 2 ภาค ต้องมีเวลาเรียนในชั้นอย่างน้อย 16 สัปดาห์ต่อภาค ถ้าเป็นระบบ

3 ภาค ต้องมีเวลาเรียนในชั้นอย่างน้อย
12 สัปดาห์ต่อภาค และถ้าจัดภาคฤดูร้อน
ต้องมีเวลาเรียนในชั้นอย่างน้อย 6 สัปดาห์ต่อภาค

3. จำนวนหน่วยกิตขั้นต่ำของหลักสูตร :
- หลักสูตร 2 ปี ต้องมีหน่วยกิตอย่างน้อย 60 หน่วยกิตตามระบบ 2 ภาค หรือต้องมีหน่วยกิตอย่างน้อย 90 หน่วยกิตตามระบบ 3 ภาค
 - หลักสูตร 3 ปี ต้องมีหน่วยกิตอย่างน้อย 90 หน่วยกิต ตามระบบ 2 ภาค หรือต้องมีหน่วยกิตอย่างน้อย 135 หน่วยกิต ตามระบบ 3 ภาค
 - หลักสูตร 4 ปี ต้องมีหน่วยกิตอย่างน้อย 120 หน่วยกิตตามระบบ 2 ภาค หรือต้องมีหน่วยกิตอย่างน้อย 180 หน่วยกิตตามระบบ 3 ภาค

ในการนี้วิทยาลัย เอกชนต้องรับนักศึกษา
เรียนในวิทยาลัย เต็ม เวลาตามหลักสูตร

สำหรับการใช้ภาษาสอนนั้น ยังคงเป็นไปตามหลักการเดิม

การวัดผล

สำหรับในเรื่องการวัดผลการศึกษาของวิทยาลัยเอกชน ได้มีระบุไว้อย่างชัดเจนใน
"แนวการพิจารณาการขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน" ของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนในข้อที่ 11 ว่า

11. การวัดผล

- 11.1 มีเวลาเรียนในชั้นอย่างน้อย 80% ของแต่ละภาคการศึกษา จึงจะมีสิทธิเข้าสอบไล่
- 11.2 มีการสอบวัดผลหลังจากจบภาคเรียนปกติอย่างน้อยภาคละ 1 ครั้ง
- 11.3 ระบบการให้คะแนน
 - 11.3.1 ระบบการให้คะแนนให้ใช้ระบบตัวเลข (grade point)

โดยเทียบได้ดังนี้

4	A	ดีมาก
3	B	ดี
2	C	พอใช้
1	D	อ่อน
0	E	ตก

ให้ถือแต่คะแนนเฉลี่ย 2 ถือเป็นสอบผ่าน

11.3.2 การให้เกียรตินิยม (ถ้ามี) ผู้ได้เกียรตินิยมต้องได้
 แด้มคะแนนเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 3.5 และแต่ละวิชาตลอด
 หลักสูตร ต้องได้แต้มคะแนนไม่ต่ำกว่า 3 ทุกวิชา

นอกจากนี้ สำหรับการเรียนการสอน และการวัดผลในชั้นปีที่ 3 และปีที่ 4 ที่วิทยาลัย
 เอกชน จะจัดชั้นนั้น จะต้องอยู่ในความควบคุมดูแล ของคณะกรรมการสอบไล่ภายนอก เพื่อผล
 แห่งการรับรองมาตรฐานการศึกษาดังกล่าวแล้วในตอนต้นด้วย

การบริหารงานของวิทยาลัยเอกชน

การบริหารงานของวิทยาลัยเอกชน หมายถึง การดำเนินงานของวิทยาลัยเอกชนในส่วน
 ที่เกี่ยวกับการบริหารงานภายใน การบริหารงานที่สัมพันธ์กับหน่วยงานภายนอก การบริหารงาน
 บุคคล และการบริหารการเงิน ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้คือ

การบริหารงานภายใน

แนวความคิดพื้นฐานในเรื่องการบริหารงานภายในของวิทยาลัยเอกชน เป็นของสภา
 การศึกษาแห่งชาติ ซึ่งได้รับมอบหมายหน้าที่มาจากคณะรัฐบาล แนวความคิดเบื้องต้นจะเห็นได้จาก
 แนวความคิดเห็นของคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งเสนอคณะรัฐมนตรีในเรื่อง
 สำคัญในการวางระเบียบและข้อบังคับในการอนุมัติให้ เอกชนตั้งสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งคณะรัฐมนตรี
 ได้ลงมติเห็นชอบ เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2510 ในเรื่องเกี่ยวกับการบริหารงานของวิทยาลัย
 เอกชน ได้มีกล่าวไว้พร้อมด้วยเหตุผล ดังนี้ คือ

4 การบริหารงานวิทยาลัยเอกชน

วิทยาลัยจัดการบริหารงานโดยมีคณะกรรมการวิทยาลัย (ท่านองเดียวกับ Board
 of trustees ของต่างประเทศ) เป็นหลัก คณะกรรมการวิทยาลัยประกอบด้วย
 ผู้ทรงคุณวุฒิทางวิชาการ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิทางธุรกิจ อย่างน้อย 5 คน
 ในจำนวนนี้จะต้องมีผู้แทน จากกระทรวงศึกษาธิการ 1 คน คณะกรรมการนี้มีหน้าที่เป็น
 ผู้วางนโยบายและควบคุมให้ผู้บริหารวิทยาลัยบริหารงานตามกฎหมาย และนโยบายที่วางไว้
 เหตุผล : ...การให้คณะบุคคลเข้ามารับผิดชอบการดำเนินวิทยาลัยเอกชนแทนที่
 จะให้เจ้าของ หรือผู้อำนวยการรับผิดชอบเพียงผู้เดียวนั้น จะมีประโยชน์อย่างยิ่ง ดังต่อไปนี้คือ

ก. เพื่อให้วิทยาลัยได้รับความเชื่อถือยิ่งขึ้นในเรื่องหลักประกันทางการเงิน
 และการให้คณะบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิทางวิชาการมีโอกาสมาช่วยให้ความคิดเห็น จะทำให้สถาน
 ศึกษานั้นมีความก้าวหน้าทางด้านวิชาการ และการบริหารสถานศึกษาดีกว่าจะให้เป็นบุคคล
 เพียงผู้เดียวรับผิดชอบ

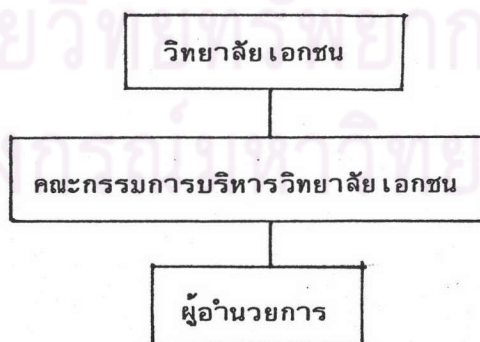
ข. การให้คณะบุคคลรับผิดชอบต่อการจัดการศึกษาวิทยาลัย เอกชนนั้น ถึงแม้จะเป็นของไทยใหม่สำหรับประเทศไทย แต่ปรากฏว่า สำหรับในต่างประเทศนั้น เป็นคุณประโยชน์ต่อความก้าวหน้าของสถาบันอุดมศึกษามาก นวัตกรรมที่จะรับเอาลักษณะการนี้ มาดัดแปลงให้เหมาะสมกับสถานการณ์การศึกษาของประเทศไทย ถึงแม้ว่าในระยะแรก อาจไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร แต่เท่ากับ เป็นก้าวใหม่ของรัฐบาลในการแนะนำทางที่ดีให้ เอกชน ซึ่งยังใหม่ต่อการบริหารการศึกษาระดับนี้

ค. การมีคณะกรรมการวิทยาลัย เท่ากับ เป็นการเตรียมการให้วิทยาลัย เอกชนได้มีโอกาสพัฒนาวิทยาลัยด้วยวิธีการที่ถูกต้อง เพื่อก้าวหน้าถึงระดับมหาวิทยาลัย อันมีมาตรฐานต่อไปในอนาคต อันจะเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลในการให้การศึกษา ระดับนี้ต่อประชาชน

ซึ่งแนวความคิดดังกล่าวข้างต้น สภาการศึกษาแห่งชาติได้ยืนยันอีกครั้งในคราวเสนอ ร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. เพื่อขอรับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี ว่า

4 การบริหารงาน โดยที่วิทยาลัยเอกชนมีฐานะเป็นนิติบุคคล จึงได้กำหนด ให้มีคณะกรรมการบริหาร เป็นผู้ดำเนินการของวิทยาลัย คณะกรรมการบริหาร ประกอบด้วยกรรมการซึ่งเจ้าของผู้ขออนุญาตแต่งตั้ง 6 คน ผู้แทนกระทรวง ศึกษาธิการ 1 คน

เป็นอันว่า การบริหารงานวิทยาลัยเอกชนจะดำเนินงานโดยองค์คณะบุคคล และตาม แนวความคิดและหลักการดังกล่าว พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 ได้ระบุองค์กร การบริหารงานของวิทยาลัยเอกชน โดยมีโครงสร้างองค์กรการบริหารงานของวิทยาลัยเอกชน รูปแบบตามกฎหมาย ดังนี้คือ

สำหรับรายละเอียดการบริหารงานวิทยาลัยเอกชน ได้มีระบุไว้ในพระราชบัญญัติวิทยาลัย
เอกชน พ.ศ.2512 อย่างชัดเจนในหมวด 4 ว่าด้วยการบริหารวิทยาลัยเอกชน ตั้งแต่
มาตรา 25 จนถึงมาตรา 45 อันกล่าวถึง องค์ประกอบ อำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการบริหาร
วิทยาลัยเอกชน คุณสมบัติและอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการไว้อย่างพร้อมมูล ดังนี้

คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน ประกอบด้วยผู้ซึ่งผู้รับใบอนุญาตแต่งตั้ง
โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี มีจำนวนไม่น้อยกว่าสี่คน แต่ไม่เกินแปดคน และผู้แทนกระทรวง
ศึกษาธิการหนึ่งคน เป็นกรรมการ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเอกชนเป็นเลขานุการคณะกรรมการ
บริหารวิทยาลัยเอกชน

คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน มีอำนาจหน้าที่บริหารและควบคุมดูแลกิจการทั่วไป
ของวิทยาลัยเอกชน ตามพระราชบัญญัติ ดังนี้คือ

1. วางระเบียบเกี่ยวกับการดำเนินงานในวิทยาลัยเอกชน
2. จัดสรรทุนออกเป็นกองทุนประเภทต่าง ๆ และวางระเบียบการใช้จ่ายเงินของกองทุน
3. พิจารณาปรับปรุงหลักสูตรวิชา และอุปกรณ์การศึกษา
4. พิจารณาจัดตั้ง รวม และเลิกล้ม คณะหรือภาควิชา
5. แต่งตั้ง และถอดถอนผู้อำนวยการและผู้สอน
6. รายงานผลการสอนตามหลักสูตรของวิทยาลัย เอกชนต่อสำนักงานสภาการศึกษา

แห่งชาติ

7. พิจารณาหาวิธีที่จะทำให้การศึกษา การวิจัย และการฝึกอบรมของวิทยาลัยเอกชน
ให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น

8. อนุมัติการให้ประกาศนียบัตร อนุปริญญา และประกาศนียบัตรชั้นสูง หรือปริญญา
9. อนุมัติงดลด งบการเปลี่ยนแปลงการเงินของกองทุนประเภทต่าง ๆ ประจำปี
10. ดำเนินกิจการอื่นอันเป็นปกติธุระที่วิทยาลัยเอกชนพึงกระทำ

สำหรับผู้อำนวยการ ผู้ที่จะเป็นผู้อำนวยการวิทยาลัยเอกชนนั้น จะต้องได้รับการแต่งตั้ง
จากคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน และได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้อำนวยการจากรัฐมนตรี
โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน โดยผู้อำนวยการต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติ
และไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้ คือ

1. มีอายุไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์
2. มีความรู้สอบไล่ได้ปริญญาตรี และเป็นหรือเคยเป็นศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัยมาแล้ว หรือมีความรู้สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่าปริญญาโท หรือเทียบเท่า
3. ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสีย หรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี
4. ไม่เป็นผู้วิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
5. ไม่เป็นผู้เคยถูกออกจากการงานเพราะมีความผิด เว้นแต่รัฐมนตรีเห็นว่าความผิดนั้นไม่ขัดต่อการเป็นผู้อำนวยการ
6. ไม่เป็นผู้เคยต้องโทษ จำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ความผิดที่คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน เห็นว่าไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือความผิดลหุโทษ หรือความผิดที่กระทำโดยประมาท

ผู้อำนวยการมีหน้าที่ดังนี้ คือ

1. ผู้อำนวยการต้องทำงานประจำอยู่ที่วิทยาลัย เอกชนตลอด เวลาที่มีการสอนในวิทยาลัยเอกชน เว้นแต่จะมีเหตุสมควร
2. ผู้อำนวยการต้องจัดให้นักศึกษาได้รับการศึกษาตามที่ระบุไว้ในข้อกำหนด และต้องรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยตลอด เวลาที่มีนักศึกษาอยู่ในบริเวณวิทยาลัยเอกชน
3. ผู้อำนวยการต้องสอดส่องและระมัดระวังมิให้มีการดำเนิน การอื่น เป็นภัยต่อความมั่นคงหรือความปลอดภัยของประเทศ หรือความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ในบริเวณวิทยาลัยเอกชน
4. ผู้อำนวยการต้องจัดให้มีทะเบียนผู้สอน และทะเบียนนักศึกษาตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด
5. ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีการศึกษา ผู้อำนวยการต้องส่งรายงานประจำปีการศึกษาของปีที่สิ้นสุดตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดให้รัฐมนตรีทราบ
6. ถ้าวิทยาลัยเอกชนต้องหยุดสอน นอกจากการหยุดตามปกติ ผู้อำนวยการต้องแจ้งเป็นหนังสือให้รัฐมนตรีทราบภายในสามวันนับแต่วันหยุดสอน

ในกรณีที่ผู้อำนวยการไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ด้วยเหตุหนึ่งเหตุใด เป็นการชั่วคราว ให้คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนแต่งตั้งผู้ที่สมควร ซึ่งทำงานในวิทยาลัยเอกชนและมีใช้กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน ซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 34(1)(3)

(4) (5) และ (6) เป็นผู้รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการ

ให้ผู้รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบ เช่นเดียวกับผู้อำนวยการทุกประการ

ส่วนองค์กรย่อยอื่น ๆ ซึ่งมีได้ระบุไว้ในกฎหมายก็แตกต่างกันไป แต่ละวิทยาลัยเอกชน

การบริหารงานที่สัมพันธ์กับหน่วยงานภายนอก

วิทยาลัยเอกชน เป็นองค์กรที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งขึ้น เพื่อช่วยรัฐรับผิดชอบการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยอยู่ในความดูแลของหน่วยงานของรัฐโดยตรง อันได้แก่ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.)

การบริหารงานบุคคล

ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 อันเป็นกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเอกชน ได้กล่าวถึงเรื่องการบริหารงานบุคคลของวิทยาลัยเอกชนไว้ดังนี้คือ ในระดับผู้บริหารงานได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนในหมวด 4 ว่าด้วยการบริหารงานโดยวิทยาลัยเอกชน จะต้องบริหารงานโดยองค์คณะบุคคล ซึ่งก็คือการมีคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน ซึ่งจะมีอำนาจหน้าที่บริหารและควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของวิทยาลัยเอกชนตามพระราชบัญญัติ และอำนาจหน้าที่อีก 10 ประการ ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัติ เช่นกัน

ส่วนหน้าที่ดำเนินการของวิทยาลัยเอกชนตามพระราชบัญญัติและตามระเบียบหรือมติที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนกำหนด หรือมอบหมายและรับผิดชอบต่อคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนในการดำเนินการนั้น จะเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้อำนวยการ

คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน จะได้รับการแต่งตั้งจากผู้รับใบอนุญาตโดยความเห็นชอบจากรัฐมนตรี โดยกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนจะต้องไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี และกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน ซึ่งผู้รับใบอนุญาตแต่งตั้งจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งต้องเป็นผู้มีสัญชาติไทย ผู้รับใบอนุญาตซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาอาจได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนได้ โดยจะต้องไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี และต้องไม่ขัดกับหลักการที่ว่า กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนซึ่งผู้รับใบอนุญาตแต่งตั้งจำนวนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งต้องเป็นผู้มีสัญชาติไทย

กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนนี้จะอยู่ในตำแหน่งได้คราวละ 2 ปี และเมื่อพ้นจากตำแหน่งแล้ว อาจได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการอีกได้ นอกจากนี้ กรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน จะพ้นจากตำแหน่งเมื่อ ตาย ลาออก รัฐมนตรีสั่งให้ออกเมื่อเห็นว่าขาดคุณสมบัติ หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 26 และเมื่อรัฐมนตรีตั้งคณะกรรมการควบคุมวิทยาลัยเอกชนตามมาตรา 66 วรรคสอง

นอกจากนี้ เมื่อกรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ผู้รับใบอนุญาตอาจแต่งตั้งผู้อื่นโดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีเป็นกรรมการแทน ผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งแทนให้อยู่ในตำแหน่งตามวาระของผู้ซึ่งตนแทน

สำหรับผู้อำนวยการ จะต้องได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน และได้รับใบอนุญาตให้เป็นผู้อำนวยการจากรัฐมนตรี โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน สำหรับวาระในการดำรงตำแหน่ง หรือพ้นจากตำแหน่งมิได้มีระบุไว้

นอกจากผู้บริหารแล้ว ในเรื่องผู้สอนตามกฎหมายได้กล่าวถึงผู้สอนของวิทยาลัยเอกชนไว้ชัดเจน และรัดกุม โดยแยกออกเป็น 1 หมวดต่างหาก คือ หมวดที่ 5 ว่าด้วยเรื่องผู้สอน ตั้งแต่มาตรา 46 จนถึงมาตรา 50 โดยมีสาระสำคัญดังนี้คือ ผู้สอนในวิทยาลัยเอกชน มี 2 ประเภท คือ

1. ผู้สอนประจำ
2. ผู้สอนพิเศษ

ผู้สอนพิเศษ ได้แก่

1. ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หรืออาจารย์ในมหาวิทยาลัย
2. ผู้ซึ่งคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน เชิญมาสอน

ก่อนแต่งตั้งผู้สอนประจำหรือผู้สอนพิเศษ ซึ่งคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนเชิญมาสอน วิทยาลัยเอกชน โดยผู้อำนวยการจะต้องยื่นคำขอตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดต่อรัฐมนตรี เมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีแล้ว วิทยาลัยเอกชนจึงจะแต่งตั้งให้เป็นผู้สอนได้ ซึ่งการอนุญาตของรัฐมนตรีดังกล่าวนี้ ให้ใช้กับวิทยาลัยเอกชนอื่นได้ด้วย

ทั้งนี้ กฎหมายได้กำหนดให้ผู้สอนในวิทยาลัยเอกชนต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

1. มีความรู้สอบไล่ได้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีหรือเทียบเท่า หรือมีความรู้ความชำนาญเป็นพิเศษในวิชาหนึ่งวิชาใด
2. ไม่เป็นโรคตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา
3. ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี
4. ไม่เป็นผู้ฝักใฝ่หรือเลื่อมใสในลัทธิที่เป็นภัยต่อความมั่นคงหรือความปลอดภัยของประเทศ หรือขัดต่อระบอบการปกครองตามรัฐธรรมนูญ
5. ไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
6. ไม่เป็นผู้เคยต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ความผิดที่คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชนเห็นว่า ไม่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือความผิดลหุโทษ หรือความผิดที่กระทำโดยประมาท

นอกจากนี้ ในกรณีที่รัฐมนตรีเห็นสมควร อาจกำหนดให้วิทยาลัยเอกชน จัดให้มีผู้สอนประจำสาขาวิชาไม่น้อยกว่าจำนวนที่รัฐมนตรีกำหนดก็ได้ ผู้สอนประจำจะเป็นผู้สอนประจำเกินกว่าหนึ่งวิทยาลัยไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี

นอกจากแยกกล่าว เฉพาะ เป็นหนึ่งหมวดต่างหาก แล้วในเรื่องผู้สอนยังได้มีกล่าวไว้ในหมวดที่ 1, ในหมวดที่ 4 และใน "แนวการพิจารณาการขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน" ดังนี้คือ

1. ในหมวด 1 ว่าด้วยเรื่องของการจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน ตามมาตราที่ 7 วิทยาลัยเอกชนจะต้องมีข้อกำหนดและจะต้องมีรายการที่เกี่ยวกับผู้สอนอยู่ด้วยคือ จะต้องมีการจัดหาผู้สอน การกำหนดตำแหน่ง คุณสมบัติทางวิชาการของผู้สอน อัตราค่าสอน เงินเดือนผู้สอน หลักเกณฑ์การจ้างและเลิกจ้างผู้สอน และการส่งเคราะห์ผู้สอน
2. ในหมวด 4 ว่าด้วยการบริหารวิทยาลัยเอกชน คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน เป็นผู้แต่งตั้งและถอดถอนผู้อำนวยการและผู้สอน ผู้อำนวยการต้องจัดให้มีทะเบียนผู้สอน ตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด
3. ใน "แนวการพิจารณา การขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน" ของคณะกรรมการวิทยาลัย

เอกชนข้อ 8 และข้อ 15 ดังนี้

ข้อ 8 ว่าด้วยเรื่อง โครงการจัดการศึกษา ได้กล่าวถึงเรื่อง จำนวนนักศึกษาต่อผู้สอนดังนี้

8.2 จำนวนนักศึกษา/ผู้สอน

การจัดการศึกษาระดับประกาศนียบัตร วิทยาลัยเอกชน ต้องจัดให้มีผู้สอนเป็นสัดส่วนต่อนักศึกษา ดังนี้

8.2.1 ต้องมีอัตราส่วนผู้สอนประจำต่อนักศึกษา 1 ต่อ 30

8.2.2 ต้องมีอัตราส่วนทั้งผู้สอนประจำและผู้สอนพิเศษ รวมกันต่อนักศึกษา 1 ต่อ 15 เป็นอย่างน้อย

8.2.3 ต้องมีผู้สอนประจำที่มีวุฒิตรงตามสาขาวิชาที่จัดสอน เป็นผู้ประสานงานรับผิดชอบในแต่ละสาขาวิชาที่จัดสอน

8.4 ต้องระบุจำนวนผู้สอนที่คาดว่าจะมีเต็มตามโครงการ แยกตามวุฒิและสาขาวิชา เอก โดยแสดงแต่ละปีจนเต็มตามโครงการ

ข้อ 15 ได้ระบุถึงกฎเกณฑ์และแนวปฏิบัติของวิทยาลัยเกี่ยวกับผู้สอนไว้ 3 ประการคือ

15.1 วิทยาลัยต้องมีสัญญาจ้างผู้สอน

15.2 วิทยาลัยให้อัตราเงินเดือนหรือค่าตอบแทน แก่ผู้สอนในอัตราที่สมควรแก่วิทยฐานะอย่างน้อยไม่ต่ำกว่าอัตราที่ราชการวางไว้

15.3 วิทยาลัยกำหนดอัตรการขึ้นเงินเดือน และค่าตอบแทนแก่ผู้สอน โดยหลักเกณฑ์ที่สมควรโดยขอกมาว่า วิทยาลัยมีนโยบายในการขึ้นเงินเดือนอย่างไร เป็นแบบ automatic หรือ merit progression เพื่อจุดมุ่งหมายที่จะให้ความมั่นคงแก่ผู้สอนประจำ

จะเห็นได้ว่า รัฐได้ให้ความสำคัญชัดเจนในเรื่องของการบริหารงานโดงองค์คณะบุคคล และการที่วิทยาลัยเอกชน จะต้องมิผู้สอนที่มีคุณภาพ เพื่อมาตรฐานการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ทัดเทียมสากล ซึ่งต่อมาคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ได้กำหนดหลักเกณฑ์ของสัญญาจ้างของผู้สอนประจำวิทยาลัยเอกชนไว้ 14 ประการ ดังได้กล่าวละเอียดแล้ว ในเรื่องของการจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน

สำหรับบุคลากร ประเภทอื่นนั้น กฎหมายมิได้มีระบุไว้เพื่อเป็นมาตรฐานกลางที่ทุกวิทยาลัยเอกชนจะต้องปฏิบัติตาม

สำหรับงานวิจัยนี้ จะขอเน้นศึกษาในเรื่องของผู้สอนของวิทยาลัยเอกชน ซึ่งถือได้ว่า

เป็นบุคลากรที่มีความสำคัญเกี่ยวกับมาตรฐานการศึกษาอยู่เป็นอันมาก ในส่วนที่เกี่ยวข้อง
 ผู้สอนประจำ ผู้สอนพิเศษ วุฒิและสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนประจำ อัตราส่วนระหว่างผู้สอน
 ประจำต่อนักศึกษา และอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำและผู้สอนพิเศษต่อนักศึกษา ซึ่งในช่วง
 ปีการศึกษา 2513-2519 จากรายงานสถานภาพวิทยาลัยเอกชน ปีการศึกษา 2513-2519
 ของทบวงมหาวิทยาลัยเป็นดังนี้ (รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 8 ถึง 23)

ปีการศึกษา 2513

วิทยาลัยเอกชน มีทั้งสิ้น 6 วิทยาลัย คือ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพ
 วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต วิทยาลัยศรีปทุม และวิทยาลัยพัฒนา

วิทยาลัยเอกชนทั้ง 6 แห่ง มีผู้สอนประจำตามที่กำหนดขั้นต่ำกว่าปริญญาตรี
 จนถึงปริญญาเอก ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวมทั้งสิ้นจำนวน 155 คน และผู้สอนพิเศษ
 ทั้งชาวไทยและต่างประเทศ เป็นจำนวน 110 คน

ทุกวิทยาลัยเอกชน มีสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนประจำ โดยเฉลี่ยทุกแห่ง เป็น
 8.32:1.2:0.26 เมื่อแยกเป็นรายวิทยาลัยเอกชนแล้วปรากฏว่า วิทยาลัยพัฒนา มีสัดส่วนตาม
 ระดับวุฒิของผู้สอนประจำ เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดเพียงวิทยาลัยเดียว

เมื่อพิจารณาอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำต่อนักศึกษาโดยเฉลี่ยทุกแห่งจะเป็น
 1:14 และถ้าแยกพิจารณาเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า ทุกวิทยาลัยมีอัตราส่วนระหว่าง
 ผู้สอนประจำต่อนักศึกษา อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้

สำหรับอัตราส่วนผู้สอนประจำกับผู้สอนพิเศษต่อนักศึกษา โดยเฉลี่ยทุกแห่งเป็น 1:8
 และถ้าแยกพิจารณาเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า ทุกแห่งมีอัตราส่วนผู้สอนประจำกับผู้สอน
 พิเศษต่อนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ปีการศึกษา 2514

วิทยาลัยเอกชน มีทั้งสิ้น 6 แห่ง คือ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพ
 วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต วิทยาลัยศรีปทุม และวิทยาลัยพัฒนา

วิทยาลัยเอกชนทั้ง 6 แห่งนี้ มีผู้สอนประจำตามที่กำหนดขั้นต่ำกว่าปริญญาตรี จนถึง
 ปริญญาเอก ทั้งชาวไทยและต่างประเทศ รวมทั้งสิ้น 152 คน และผู้สอนพิเศษทั้งชาวไทยและ
 ต่างประเทศ เป็นจำนวน 284 คน

ทุกวิทยาลัย เอกชน มีสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนประจำ โดยเฉลี่ยทุกแห่ง เป็น 8.29:1.45:0.26 เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายวิทยาลัย เอกชนแล้วปรากฏว่า วิทยาลัยพัฒนา มีสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนประจำ ใกล้ เคียงกับ เกณฑ์ที่กำหนดไว้มากที่สุด

เมื่อพิจารณา อัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำต่อนักศึกษา โดยเฉลี่ยทุกวิทยาลัย จะเป็น 1:17 และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายวิทยาลัย เอกชน ปรากฏว่า ทุกวิทยาลัย เอกชนมีอัตรา ส่วนระหว่างผู้สอนประจำต่อนักศึกษาอยู่ใน เกณฑ์ที่กำหนดไว้

สำหรับอัตราส่วนผู้สอนประจำกับผู้สอนพิเศษต่อนักศึกษา โดยเฉลี่ยทุกวิทยาลัย เอกชน เป็น 1:7 เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายวิทยาลัย เอกชน ปรากฏว่า วิทยาลัยการค้า เป็น เพียงวิทยาลัย เดียวที่มีอัตราส่วนผู้สอนประจำกับผู้สอนพิเศษต่อนักศึกษาดำกว่า เกณฑ์ที่กำหนดไว้

ปีการศึกษา 2515

วิทยาลัย เอกชน มีทั้งสิ้น 6 แห่ง คือ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต วิทยาลัยศรีปทุม และวิทยาลัยพัฒนา

วิทยาลัย เอกชน ทั้ง 6 แห่งนี้ มีผู้สอนประจำตามที่กำหนดชั้นต่ำกว่าปริญญาตรี จนถึง ปริญญาเอก ทั้งชาวไทยและต่างประเทศ รวมทั้งสิ้น 128 คน และผู้สอนพิเศษทั้งชาวไทย และต่างประเทศ เป็นจำนวน 276 คน

ทุกวิทยาลัย เอกชน มีสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนประจำ โดยเฉลี่ยทุกแห่ง เป็น 7.50:2.42:0.08 เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายวิทยาลัย เอกชนแล้วปรากฏว่า วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เป็นเพียงวิทยาลัย เดียวที่มีอัตราส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนประจำ ใกล้ เคียงกับ เกณฑ์ที่กำหนดไว้ มากที่สุด

เมื่อพิจารณา อัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำต่อนักศึกษา โดยเฉลี่ยทุกวิทยาลัย เอกชนจะเป็น 1: 32 เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายวิทยาลัย เอกชน ปรากฏว่า วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยศรีปทุม วิทยาลัยพัฒนา มีอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำต่อนักศึกษา ต่ำกว่าเกณฑ์มีเพียง 2 วิทยาลัย เท่านั้น ที่เป็นไปตามเกณฑ์ ได้แก่ วิทยาลัยเกริก และวิทยาลัย ธุรกิจบัณฑิต

สำหรับอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำกับผู้สอนพิเศษต่อนักศึกษา โดยเฉลี่ยทุก
วิทยาลัยเอกชน เป็น 1:10 เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า วิทยาลัยกรุงเทพ
เป็นเพียงวิทยาลัยเดียวที่มีอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำกับผู้สอนพิเศษ ต่อนักศึกษาค่ำกว่าเกณฑ์
ที่กำหนดไว้

ปีการศึกษา 2516

วิทยาลัยเอกชน มีทั้งสิ้น 7 แห่ง คือ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพ
วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ วิทยาลัยศรีปทุม วิทยาลัยพัฒนา และวิทยาลัยอัสสัมชัญ
บริหารธุรกิจ

วิทยาลัย ทั้ง 7 แห่งนี้ มีผู้สอนประจำปฏิบัติตามที่กำหนดขั้นต่ำกว่าปริญญาดริ จนถึง
ปริญญาเอก ทั้งชาวไทยและต่างประเทศ รวมทั้งสิ้น 171 คน และผู้สอนพิเศษทั้งชาวไทยและ
ต่างประเทศ เป็นจำนวนทั้งสิ้น 343 คน

ทุกวิทยาลัยเอกชน มีสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนประจำ โดยเฉลี่ยทุกวิทยาลัย
เอกชนเป็น 6.61:3.10:0.29 เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่าไม่มีวิทยาลัย
เอกชนใดอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้

เมื่อพิจารณา อัตราส่วนผู้สอนประจำต่อนักศึกษา โดยเฉลี่ยทุกแห่งเป็น 1:39
เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า มี 3 แห่งที่มีอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำ
ต่อนักศึกษาค่ำกว่าเกณฑ์ คือ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพและวิทยาลัยศรีปทุม

สำหรับอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำกับผู้สอนพิเศษต่อนักศึกษา โดยเฉลี่ยทุกแห่ง
เป็น 1:13 เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า มีวิทยาลัยเอกชน 2 แห่งที่มี
อัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำกับผู้สอนพิเศษ ต่อนักศึกษา ต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ วิทยาลัย
การค้า และวิทยาลัยกรุงเทพ

ปีการศึกษา 2517

วิทยาลัยเอกชน มีทั้งสิ้น 11 แห่ง คือ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพ
วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ วิทยาลัยศรีปทุม วิทยาลัยพัฒนา วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ
วิทยาลัยเทคนิคสยาม วิทยาลัยพายัพ วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

วิทยาลัยทั้ง 11 แห่งนี้ มีผู้สอนประจำวุฒิตามที่กำหนดชั้นต่ำกว่าปริญญาตรี จนถึงปริญญาเอก ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวมทั้งสิ้น 265 คน และผู้สอนพิเศษทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ 485 คน

ทุกวิทยาลัยเอกชน มีสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนประจำ โดยเฉลี่ยทุกแห่ง เป็น 7.51:2.25:0.23 และเมื่อพิจารณาแยกเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ก็ปรากฏว่า ไม่มีแห่งใดที่มีสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนประจำ เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

เมื่อพิจารณาอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำต่อนักศึกษา โดยเฉลี่ยทุกวิทยาลัยเอกชน เป็น 1:34 และเมื่อแยกพิจารณาเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า มีวิทยาลัยเอกชน 5 แห่ง ที่มีอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำต่อนักศึกษาต่ำกว่าเกณฑ์ ได้แก่ วิทยาลัยสัสสมัชัยบริหารธุรกิจ วิทยาลัยเทคนิคสยาม วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยกรุงเทพและวิทยาลัยการค้า

สำหรับอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำกับผู้สอนพิเศษต่อนักศึกษา โดยเฉลี่ยทุกแห่ง เป็น 1:12 เมื่อแยกพิจารณาเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่ามี 3 รายที่มีอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำกับผู้สอนพิเศษต่อนักศึกษาต่ำกว่าเกณฑ์ ได้แก่ วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ วิทยาลัยเทคนิคสยาม และวิทยาลัยการค้า

ปีการศึกษา 2518

วิทยาลัยเอกชน มีทั้งสิ้น 10 แห่ง คือ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยเทคนิคสยาม วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ วิทยาลัยพ่ายัพ วิทยาลัยศรีปทุม วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาลัยสัสสมัชัยบริหารธุรกิจ และวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

วิทยาลัยทั้ง 10 แห่งนี้ มีผู้สอนประจำวุฒิตามที่กำหนดชั้นต่ำกว่าปริญญาตรี จนถึงปริญญาเอก ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวมทั้งสิ้น 335 คน และผู้สอนพิเศษทั้งชาวไทยและต่างประเทศ 518 คน

ทุกวิทยาลัยเอกชน มีสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนประจำ โดยเฉลี่ยทุกแห่ง เป็น 7.16:2.69:0.15 เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า ไม่มีวิทยาลัยเอกชนใดที่มีสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนประจำ เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

เมื่อพิจารณาอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำต่อนักศึกษา โดยเฉลี่ยทุกแห่ง เป็น 1:40 และเมื่อพิจารณาแยกเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า มี 3 แห่งที่มีอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำต่อนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ได้แก่ วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาลัยพายัพ

สำหรับอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำกับผู้สอนพิเศษต่อนักศึกษา โดยเฉลี่ยทุกแห่ง เป็น 1:16 เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า มีเพียง 3 แห่งที่มีอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำกับผู้สอนพิเศษต่อนักศึกษา เป็นไปตามเกณฑ์ได้แก่ วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาลัยพายัพ และวิทยาลัยเกริก

ปีการศึกษา 2519

วิทยาลัยเอกชน มีทั้งสิ้น 10 แห่ง คือ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยเทคนิคสยาม วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ วิทยาลัยพายัพ วิทยาลัยศรีปฐม วิทยาลัยแสงธรรม วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ และวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์

วิทยาลัยทั้ง 10 แห่งนี้มีผู้สอนประจำปฏิบัติตามที่กำหนดขั้นต่ำกว่าปริญญาตรี จนถึงปริญญาเอก ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ รวมทั้งสิ้น 425 คน และผู้สอนพิเศษทั้งชาวไทยและต่างประเทศ 592 คน

ทุกวิทยาลัยเอกชน มีสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนประจำ โดยเฉลี่ยทุกแห่ง เป็น 7.01:2.68:0.31 และเมื่อพิจารณาแยกเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า ไม่มีแห่งใดที่มีสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนประจำ เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

เมื่อพิจารณาอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำต่อนักศึกษา โดยเฉลี่ยทุกวิทยาลัย เป็น 1:33 และเมื่อพิจารณาแยกเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า มีเพียง 3 แห่งที่มีอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำต่อนักศึกษา เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ได้แก่ วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ วิทยาลัยแสงธรรม และวิทยาลัยพายัพ

สำหรับอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำกับผู้สอนพิเศษต่อนักศึกษา โดยเฉลี่ยทุกแห่ง เป็น 1:14 เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายวิทยาลัยเอกชน ปรากฏว่า มี 3 แห่งที่มีอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำกับผู้สอนพิเศษต่อนักศึกษาดำกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพ และวิทยาลัยเทคนิคสยาม

ตารางที่ 8 จำนวนผู้สอนประจำ - พิเศษ แยกตามวุฒิ ปริญาตรี โท เอก ปี พ.ศ. 2513

ชื่อวิทยาลัย	จำนวนผู้สอนประจำ										จำนวนผู้สอนพิเศษ									
	ต่ำกว่าปริญญาตรี		ปริญญาตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปริญญาโท		ปริญญาเอก		ต่ำกว่าปริญญาตรี		ปริญญาตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปริญญาโท		ปริญญาเอก	
	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ
1. วิทยาลัยการคำ	2	—	24	—	—	—	3	—	—	—	—	—	1	—	—	—	6	—	2	—
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	4	3	32	2	—	—	4	—	—	—	—	—	1	4	—	—	4	—	—	—
3. วิทยาลัยเกริก	6	—	5	—	—	—	3	—	—	—	—	4	2	2	—	—	—	—	—	—
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	3	—	7	1	—	—	3	—	—	—	—	—	4	2	—	—	20	—	2	—
6. วิทยาลัยพายัพ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
7. วิทยาลัยศรีปทุม	—	—	34	—	—	—	8	—	1	—	—	—	24	—	3	—	7	—	1	—
8. วิทยาลัยแสงธรรม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10. วิทยาลัยเอเชีย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11. วิทยาลัยพัฒนา	—	—	2	4	—	—	1	—	3	—	—	—	3	—	—	—	10	—	8	—
รวม	15	3	104	7	—	—	22	—	4	—	—	4	35	8	3	—	47	—	13	—

ตารางที่ 9 จำนวนผู้สอนประจำ - พิเศษ แยกตามวุฒิ ปรินญาตรี โท เอก ปี พ.ศ. ๒๕๑๔

ชื่อวิทยาลัย	จำนวนผู้สอนประจำ										จำนวนผู้สอนพิเศษ									
	ต่ำกว่าปรินญาตรี		ปรินญาตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปรินญาโท		ปรินญาเอก		ต่ำกว่าปรินญาตรี		ปรินญาตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปรินญาโท		ปรินญาเอก	
	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ
1. วิทยาลัยการคำ	—	—	32	—	2	—	1	—	—	—	—	—	3	—	—	—	6	—	3	—
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	16	—	16	—	2	—	3	—	—	—	—	—	9	12	1	—	28	3	—	—
3. วิทยาลัยเกริก	3	—	9	—	—	—	2	—	—	—	1	3	5	3	—	—	29	—	7	—
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	—	—	8	1	—	—	1	—	1	—	—	—	3	2	—	—	28	—	5	—
6. วิทยาลัยแพทย์	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
7. วิทยาลัยศรีปทุม	—	—	35	—	—	—	8	—	1	—	—	—	53	2	—	—	9	—	1	—
8. วิทยาลัยแสงธรรม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10. วิทยาลัยเอเชีย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11. วิทยาลัยพัฒนา	—	—	5	1	—	—	3	—	2	—	—	—	5	—	—	—	24	—	4	—
รวม	19	—	105	2	4	—	18	—	4	—	1	3	78	19	1	—	123	3	20	—

ตารางที่ 10 จำนวนผู้สอนประจำ - พิเศษ แยกตามวุฒิ ปริญญาตรี โท เอก ปี พ.ศ. 2515

ชื่อวิทยาลัย	จำนวนผู้สอนประจำ										จำนวนผู้สอนพิเศษ									
	ต่ำกว่าปริญญาตรี		ปริญญาตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปริญญาโท		ปริญญาเอก		ต่ำกว่าปริญญาตรี		ปริญญาตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปริญญาโท		ปริญญาเอก	
	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ
1. วิทยาลัยการกำ	2	—	33	—	—	—	4	—	—	—	—	—	15	—	12	—	33	—	13	—
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	—	—	18	5	2	—	8	—	—	—	—	—	7	4	—	3	22	3	1	—
3. วิทยาลัยเกริก	3	—	11	—	—	—	3	1	—	—	2	2	2	2	—	—	12	—	4	—
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	—	—	8	—	—	—	8	—	1	—	—	—	4	—	—	—	23	—	7	—
6. วิทยาลัยพายัพ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
7. วิทยาลัยศรีปทุม	2	—	13	—	—	—	2	—	—	—	12	—	43	1	2	—	21	—	—	—
8. วิทยาลัยแสงธรรม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญ	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10. วิทยาลัยเอเชีย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11. วิทยาลัยพัฒนา	1	—	—	—	—	—	3	—	—	—	—	—	—	—	5	—	19	—	2	—
รวม	8	—	83	5	2	—	28	1	1	—	14	2	71	7	19	3	130	3	27	—

ตารางที่ 11 จำนวนผู้สอนประจำ - พิเศษ แยกตามวุฒิ ปริญญาตรี โท เอก ปี พ.ศ. 2516

ชื่อวิทยาลัย	จำนวนผู้สอนประจำ										จำนวนผู้สอนพิเศษ									
	ต่ำกว่าปริญญาตรี		ปริญญาตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปริญญาโท		ปริญญาเอก		ต่ำกว่าปริญญาตรี		ปริญญาตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปริญญาโท		ปริญญาเอก	
	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ
1. วิทยาลัยการค้า	2	—	31	—	—	—	4	—	1	—	—	—	12	—	4	—	67	—	18	—
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	1	4	16	—	7	—	8	—	1	—	—	—	9	6	1	3	30	—	—	—
3. วิทยาลัยเกริก	3	1	12	—	—	—	6	1	—	—	1	—	1	4	—	—	28	—	15	—
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	—	—	10	1	—	—	10	—	1	—	—	—	4	—	—	—	40	—	9	—
6. วิทยาลัยพณิชย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
7. วิทยาลัยศรีปทุม	1	—	17	—	4	—	2	—	1	1	—	—	31	1	4	—	19	—	—	—
8. วิทยาลัยแสงธรรม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
9. วิทยาลัยวิศวะชัย	—	—	7	2	—	—	5	—	—	1	—	—	1	2	—	—	15	1	2	—
10. วิทยาลัยเอเชีย	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11. วิทยาลัยพัฒนา	—	—	5	—	—	—	6	—	—	—	—	—	—	—	—	—	16	—	8	—
รวม	7	5	98	3	11	—	41	1	3	2	2	—	58	13	9	3	215	1	52	—

ตารางที่ 12 จำนวนผู้สอนประจำ - พิเศษ แยกตามวุฒิ ปริญญาตรี โท เอก ปี พ.ศ. 2517

ชื่อวิทยาลัย	จำนวนผู้สอนประจำ										จำนวนผู้สอนพิเศษ									
	ต่ำกว่าปริญญาตรี		ปริญญาตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปริญญาโท		ปริญญาเอก		ต่ำกว่าปริญญาตรี		ปริญญาตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปริญญาโท		ปริญญาเอก	
	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ
1. วิทยาลัยการค้า	—	—	39	—	—	—	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	124	—	12	—
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	—	—	17	—	—	—	5	—	—	—	—	—	7	—	—	—	107	—	1	—
3. วิทยาลัยเกริก	—	—	5	—	—	—	6	—	1	—	2	1	3	3	—	—	32	—	4	—
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	—	—	28	—	—	—	1	—	1	—	—	—	14	—	—	—	15	—	4	—
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	—	—	12	1	—	—	10	—	—	—	—	—	6	1	—	—	29	—	8	—
6. วิทยาลัยพ่ายพิ	1	—	14	2	—	—	6	3	1	1	1	—	5	3	—	—	11	1	2	—
7. วิทยาลัยศรีปทุม	4	—	45	—	—	—	15	—	1	—	7	—	22	—	—	—	7	—	1	—
8. วิทยาลัยนเรศวรธรรม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	3	—	—	—	27	—	11	1
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญ	—	—	7	3	—	—	4	2	—	—	—	—	4	—	—	—	3	—	—	—
10. วิทยาลัยเอเชีย	9	—	9	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11. วิทยาลัยพัฒนา	—	—	1	—	1	—	1	—	1	—	—	—	2	—	1	—	3	—	1	—
รวม	14	—	177	6	1	—	53	5	5	1	10	1	66	7	1	—	358	1	44	1

ตารางที่ 13 จำนวนผู้สอนประจำ-พิเศษ แยกตามวุฒิ ปริญญาตรี โท เอก ปี พ.ศ. 2518

ชื่อวิทยาลัย	จำนวนผู้สอนประจำ										จำนวนผู้สอนพิเศษ									
	ต่ำกว่าปริญญาตรี		ปริญญาตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปริญญาโท		ปริญญาเอก		ต่ำกว่าปริญญาตรี		ปริญญาตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปริญญาโท		ปริญญาเอก	
	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ
1. วิทยาลัยการค้า	—	—	58	—	5	—	14	—	—	—	—	—	20	—	3	—	106	—	20	—
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	—	—	9	5	3	—	8	5	—	—	2	5	2	5	—	—	67	—	3	—
3. วิทยาลัยเกริก	—	—	10	—	—	—	3	1	—	1	—	—	7	4	1	—	35	—	1	—
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	5	—	37	—	2	—	2	—	1	—	—	—	14	—	—	—	15	—	4	—
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	—	—	13	2	—	—	12	—	—	—	—	—	4	—	—	—	32	—	9	—
6. วิทยาลัยพาหุ	—	—	22	4	—	—	6	7	1	—	1	—	12	—	—	—	25	—	1	1
7. วิทยาลัยศรีปทุม	5	—	24	—	1	—	4	—	1	—	3	—	33	—	—	—	18	—	—	1
8. วิทยาลัยแสงธรรม	—	—	—	—	—	—	6	—	1	—	—	—	—	—	—	—	10	—	2	—
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญ	—	—	9	7	—	—	9	—	—	—	—	—	2	2	—	—	25	—	8	—
10. วิทยาลัยเอเชีย	8	—	22	—	1	—	—	—	—	—	5	—	7	—	1	—	2	—	—	—
รวม	18	—	204	18	12	—	64	14	4	1	11	5	102	11	5	—	335	—	48	1

ตารางที่ 14 จำนวนผู้สอนประจำ - พิเศษ แยกตามวุฒิ ปรียญตรี โท เอก ปี พ.ศ. 2519

ชื่อวิทยาลัย	จำนวนผู้สอนประจำ										จำนวนผู้สอนพิเศษ									
	ต่ำกว่าปรียญตรี		ปรียญตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปรียญโท		ปรียญเอก		ต่ำกว่าปรียญตรี		ปรียญตรี		ประกาศนียบัตร ชั้นสูง		ปรียญโท		ปรียญเอก	
	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ	ไทย	ต่างชาติ
1. วิทยาลัยการคำ	—	—	73	—	4	—	13	—	—	—	—	—	13	—	2	—	116	—	18	—
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	—	—	46	—	—	—	20	—	2	—	—	—	13	—	—	—	72	—	5	—
3. วิทยาลัยเกริก	—	—	9	1	—	—	8	1	1	—	1	—	10	—	—	—	45	—	6	—
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	3	—	31	—	1	—	4	—	2	—	—	—	21	—	—	—	9	—	3	—
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	—	—	21	—	—	—	14	—	—	—	—	—	6	—	—	—	46	—	11	—
6. วิทยาลัยแพทย์	—	2	38	8	—	—	15	8	1	4	4	—	2	2	—	—	14	1	1	—
7. วิทยาลัยศรีปทุม	5	—	27	—	1	—	7	—	1	—	—	—	41	—	—	—	27	—	6	—
8. วิทยาลัยแสงธรรม	—	—	—	—	—	—	5	1	—	—	—	—	2	—	1	—	7	1	4	—
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญ ฯ	—	—	13	—	—	—	7	4	2	—	—	—	6	—	—	—	33	1	3	1
10. วิทยาลัยเอเชีย ฯ	7	—	14	—	1	—	—	—	—	—	13	—	17	—	—	—	9	—	—	—
รวม	15	2	272	9	7	—	93	14	9	4	18	—	131	2	3	—	378	3	57	1

ตารางที่ 15 จำนวน ผู้สอนประจำ จำแนกตามวุฒิและสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอน และอัตราส่วนผู้สอนต่อนักศึกษา ปีการศึกษา 2513

ชื่อวิทยาลัยเอกชน	จำนวน นักศึกษา ทั้งหมด	รวมจำนวน ผู้สอนทุกวุฒิ	ต่ำกว่า ปริญญา	ปริญญาตรี	ประกาศ นียบัตรชั้น สูง	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก	อัตราส่วนจำนวน ผู้สอนทั้งหมด : นศ. ทั้งหมด
1. วิทยาลัยการค้า	472	29	2	24	—	3	—	8.97 : 1.03 : 0	1 : 17
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	485	45	7	34	—	4	—	9.11 : 0.89 : 0	1 : 11
3. วิทยาลัยเกริก	174	14	6	5	—	3	—	7.86 : 2.14 : 0	1 : 13
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	391	14	3	8	—	3	—	7.86 : 2.14 : 0	1 : 28
6. วิทยาลัยพณิชย	—	—	—	—	—	—	—	—	—
7. วิทยาลัยศรีปทุม	504	43	—	34	—	8	1	7.91 : 1.36 : 0.23	1 : 12
8. วิทยาลัยนสงขรธรรม	—	—	—	—	—	—	—	—	—
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11. วิทยาลัยพัฒนา	56	10	—	6	—	1	3	6 : 1 : 3	1 : 6
รวม	2,082	155	18	111	—	22	4	8.32 : 1.42 : 0.26	1 : 14

หมายเหตุ สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก นั้น วุฒิปริญญาตรีรวมระดับต่ำกว่าปริญญาตรีด้วยและวุฒิปริญญาโทรวมระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงด้วย เกณฑ์มาตรฐานกำหนดไว้ว่า
สัดส่วน ปริญญาตรี : ปริญญาโท : ปริญญาเอก เท่ากับ 3.5 : 5.0 : 1.5

ตารางที่ 16 จำนวน ผู้สอนประจำ จำแนกตามวุฒิและสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอน และอัตราส่วนผู้สอนต่อนักศึกษา ปีการศึกษา 2514

ชื่อวิทยาลัยเอกชน	จำนวน นักศึกษา ทั้งหมด	รวมจำนวน ผู้สอนทุกวุฒิ	ต่ำกว่า ปริญญา	ปริญญาตรี	ประกาศ นียบัตรชั้น สูง	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก	อัตราส่วนจำนวน ผู้สอนสอนทั้งหมด : นศ. ทั้งหมด
1. วิทยาลัยการคำ	862	35	—	32	2	1	—	9.14:0.86:0	1:25
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	451	37	16	16	2	3	—	8.65:1.35:0	1:13
3. วิทยาลัยเกริก	149	14	3	9	—	2	—	8.57:1.43:0	1:11
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	300	11	—	9	—	1	1	8.18:0.91:0.91	1:28
6. วิทยาลัยแพทย์	—	—	—	—	—	—	—	—	—
7. วิทยาลัยศรีปทุม	642	44	—	35	—	8	1	7.96: 1.82: 0.23	1:15
8. วิทยาลัยแสงธรรม	—	—	—	—	—	—	—	—	—
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10. วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11. วิทยาลัยพัฒนา	90	11	—	6	—	3	2	5.45:2.73:1.82	1:9
รวม	2,494	152	19	107	4	18	4	8.29:1.45:0.26	1:17

หมายเหตุ - สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก นั้น วุฒิปริญญาตรี รวมระดับต่ำกว่าปริญญาตรีด้วยและวุฒิปริญญาโทรวมระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงด้วย เกณฑ์มาตรฐานกำหนดไว้ว่า

สัดส่วน ปริญญาตรี : ปริญญาโท : ปริญญาเอก เท่ากับ 3.5 : 5.0 : 1.5

ตารางที่ 17 จำนวนผู้สอนประจำ จำแนกตามวุฒิและสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนและอัตราส่วนผู้สอนต่อนักศึกษา ปีการศึกษา 2515

ชื่อวิทยาลัยเอกชน	จำนวน นักศึกษา ทั้งหมด	รวมจำนวน ผู้สอนทุกวุฒิ	ต่ำกว่า ปริญญา	ปริญญาตรี	ประกาศ ียบัตรชั้น สูง	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก	อัตราส่วนจำนวน ผู้สอนทั้งหมด : นศ. ทั้งหมด
1. วิทยาลัยการค้า	1,268	39	2	33	—	4	—	8.97:1.03:0	1:33
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	1,379	33	—	23	2	8	—	6.99:3.01:0	1:42
3. วิทยาลัยเกริก	236	18	3	11	—	4	—	7.78:2.22:0	1:14
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	360	17	—	8	—	8	1	4.71:4.71:0.59	1:22
6. วิทยาลัยพณิชยการ	—	—	—	—	—	—	—	—	—
7. วิทยาลัยศรีเป็หม	651	17	2	13	—	2	—	8.82:1.18:0	1:39
8. วิทยาลัยแสงธรรม	—	—	—	—	—	—	—	—	—
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	—	—	—	—	—	—	—	—	—
10. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11. วิทยาลัยพัฒนา	131	4	1	—	—	3	—	2.50:7.50:0	1:44
รวม	4,025	128	8	88	2	29	1	7.50:2.42:0.08	1:32

หมายเหตุ สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก นั้น วุฒิปริญญาตรีรวมระดับต่ำกว่าปริญญาตรีด้วยและวุฒิปริญญาโทรวม

ระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงด้วยเกณฑ์มาตรฐานกำหนดไว้ว่า สัดส่วน ปริญญาตรี : ปริญญาโท : ปริญญาเอก เท่ากับ 3.5 : 5.0 : 1.5

ตารางที่ 18 จำนวนผู้สอนประจำ จำแนกตามวุฒิและสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอน และอัตราส่วนผู้สอนต่อนักศึกษา ปีการศึกษา 2516

ชื่อวิทยาลัยเอกชน	จำนวน นักศึกษา ทั้งหมด	รวมจำนวน ผู้สอนทุกวุฒิ	ต่ำกว่า ปริญญา	ปริญญาตรี	ประกาศ นียบัตรชั้น สูง	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก	อัตราส่วนจำนวน ผู้สอนทั้งหมด : นศ. ทั้งหมด
1. วิทยาลัยการค้า	2,265	38	2	31	—	4	1	8.69 : 1.05 : 0.26	1:60
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	1,827	37	5	16	7	8	1	5.68 : 4.05 : 0.26	1:50
3. วิทยาลัยเกริก	510	23	4	12	—	7	—	6.96 : 3.04 : 0	1 : 23
4. วิทยาลัยเนคนิคสยาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	419	22	—	11	—	10	1	5.00 : 4.55 : 0.45	1:20
6. วิทยาลัยพณิชย	—	—	—	—	—	—	—	—	—
7. วิทยาลัยศรีปทุม	966	25	1	17	4	2	1	7.20 : 2.40 : 0.40	1:39
8. วิทยาลัยแสงธรรม	—	—	—	—	—	—	—	—	—
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	416	15	—	9	—	5	1	6.00 : 3.33 : 0.67	1:28
10. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11. วิทยาลัยพัฒนา	109	11	—	5	—	6	—	4.54 : 5.45 : 0	1 : 10
รวม	6,512	171	12	101	11	42	5	6.61 : 3.10 : 0.29	1:39

หมายเหตุ สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก นั้น วุฒิปริญญาตรีรวมระดับต่ำกว่าปริญญาตรีด้วย และวุฒิปริญญาโทรวมระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงด้วย เกณฑ์มาตรฐานกำหนดไว้ว่า สัดส่วน

ปริญญาตรี : ปริญญาโท : ปริญญาเอก เท่ากับ 3.5 : 5.0 : 1.5 *ไม่รวมนักศึกษาของ ว. เอเชียอาคเนย์ เพราะไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับผู้สอน

ตารางที่ 19 จำนวนผู้สอนประจำ จำนวนตามวุฒิสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอนและอัตราส่วนผู้สอนต่อนักศึกษา ปีการศึกษา 2517

ชื่อวิทยาลัยเอกชน	จำนวน นักศึกษา ทั้งหมด	รวมจำนวน ผู้สอนทุกวุฒิ	ต่ำกว่า ปริญญา	ปริญญาตรี	ประกาศ นียบัตรชั้น สูง	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก	อัตราส่วนจำนวนผู้สอนทั้งหมด : น.ศ. ทั้งหมด
1. วิทยาลัยการค้า	2,784	44	--	39	--	5	--	8.86 : 1.14 : 0	1 : 64
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	1,778	22	--	17	--	5	--	7.73 : 2.27 : 0	1 : 81
3. วิทยาลัยเกริก	487	12	--	5	--	6	1	4.17 : 5.00 : 0.83	1 : 41
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	1,099	30	--	28	--	1	1	9.33 : 0.33 : 0.33	1 : 37
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	529	23	--	13	--	10	--	5.65 : 4.35 : 0	1 : 23
6. วิทยาลัยพณิชย	185	28	1	16	--	9	2	6.07 : 3.21 : 0.72	1 : 7
7. วิทยาลัยศรีปทุม	1,084	65	4	45	--	15	1	7.54 : 2.31 : 0.15	1 : 17
8. วิทยาลัยแสงธรรม	--	--	--	--	--	--	--	--	--
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	521	16	--	10	--	6	--	6.25 : 3.75 : 0	1 : 33
10. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	463	18	9	9	--	--	--	10 : 0 : 0	1 : 26
11. วิทยาลัยพัฒนา	70	4	--	1	1	1	1	2.5 : 5 : 2.5	1 : 18
รวม	9,000	262	14	183	1	58	6	7.52 : 2.25 : 0.23	1 : 35

หมายเหตุ สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก นั้น วุฒิปริญญาตรีรวมระดับต่ำกว่าปริญญาตรีด้วย และวุฒิปริญญาโทรวมระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงด้วย เกณฑ์มาตรฐานกำหนดไว้ว่า

สัดส่วน ปริญญาตรี : ปริญญาโท : ปริญญาเอก เท่ากับ 3.5 : 5.0 : 1.5

ตารางที่ 20 จำนวนผู้สอนประจำ จำแนกตามวุฒิและสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอน และอัตราส่วนผู้สอนต่อนักศึกษา ปีการศึกษา 2518

ชื่อวิทยาลัยเอกชน	จำนวน นักศึกษา ทั้งหมด	รวมจำนวน ผู้สอนทุกวุฒิ	ต่ำกว่า ปริญญา	ปริญญาตรี	ประกาศ นียบัตรชั้น สูง	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก	อัตราส่วนจำนวน ผู้สอนทั้งหมด : นศ. ทั้งหมด
1. วิทยาลัยการค้า	3,748	77	—	58	5	14	—	7.53 : 2.47 : 0	1 : 49
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	2,385	31	—	14	3	14	—	4.52 : 5.48 : 0	1 : 77
3. วิทยาลัยเกริก	761	15	—	10	—	4	1	6.67 : 2.67 : 0.67	1 : 51
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	1,433	47	5	37	2	2	1	8.94 : 0.85 : 0.21	1 : 31
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	1,113	27	—	15	—	12	—	5.56 : 4.44 : 0	1 : 42
6. วิทยาลัยพายัพ	382	40	—	26	—	13	1	6.50 : 3.25 : 0.25	1 : 10
7. วิทยาลัยศรีปทุม	1,660	35	5	24	1	4	1	8.29 : 1.43 : 0.29	1 : 48
8. วิทยาลัยแสงธรรม	43	7	—	—	—	6	1	0 : 8.57 : 1.43	1 : 7
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	972	25	—	16	—	9	—	6.40 : 3.60 : 0	1 : 39
10. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	597	31	8	22	1	—	—	9.68 : 0.32 : 0	1 : 20
11. วิทยาลัยพัฒนา	—	—	—	—	—	—	—	—	—
รวม	13,096	335	18	222	12	78	5	7.16 : 2.69 : 0.15	1 : 40

หมายเหตุ สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก นั้น วุฒิปริญญาตรีรวมระดับต่ำกว่าปริญญาตรีด้วย และวุฒิปริญญาโทรวมระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงด้วย
เกณฑ์มาตรฐานกำหนดไว้ว่า สัดส่วนปริญญาตรี : ปริญญาโท : ปริญญาเอก เท่ากับ 3.5 : 5.0 : 1.5 1/ไม่รวมนักศึกษาของ ว. พัฒนา

ตารางที่ 21 จำนวนผู้สอนประจำ จำแนกตามวุฒิและสัดส่วนตามระดับวุฒิของผู้สอน และอัตราส่วนผู้สอนต่อนักศึกษา ปีการศึกษา 2519

ชื่อวิทยาลัยเอกชน	จำนวน นักศึกษา ทั้งหมด	รวมจำนวน ผู้สอนทุกวุฒิ	ต่ำกว่า ปริญญา	ปริญญาตรี	ประกาศ นียบัตรชั้น สูง	ปริญญาโท	ปริญญาเอก	สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก	อัตราส่วนจำนวนผู้สอนทั้งหมด : นศ. ทั้งหมด
1. วิทยาลัยการค้า	4,054	90	—	73	4	13	—	8.11 : 1.89 : 0	1 : 46
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	2,723	68	—	46	—	20	2	6.76 : 2.94 : 0.29	1 : 41
3. วิทยาลัยเกริก	922	20	—	10	—	9	1	5.00 : 4.5 : 0.5	1 : 47
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	1,404	41	3	31	1	4	2	8.29 : 1.22 : 0.49	1 : 35
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	1,303	35	—	21	—	14	—	6.00 : 4.00 : 0	1 : 38
6. วิทยาลัยพณิชย	545	76	2	46	—	23	5	6.31 : 3.03 : 0.66	1 : 8
7. วิทยาลัยศรีปทุม	1,683	41	5	27	1	7	1	7.81 : 1.95 : 0.24	1 : 42
8. วิทยาลัยแสงธรรม	75	6	—	—	—	6	—	0 : 10 : 0	1 : 13
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	1,004	26	—	13	—	11	2	5.00 : 4.23 : 0.77	1 : 39
10. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	342	22	7	14	1	—	—	9.54 : 0.46 : 0	1 : 16
รวม	14,055	425	17	281	7	107	13	7.01 : 2.68 : 0.31	1 : 34

หมายเหตุ สัดส่วนตามระดับวุฒิ ตรี : โท : เอก นั้น วุฒิปริญญาตรีรวมระดับต่ำกว่าปริญญาตรีด้วย และวุฒิปริญญาโทรวมระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงด้วย
เกณฑ์มาตรฐานกำหนดไว้ว่า สัดส่วนปริญญาตรี : ปริญญาโท : ปริญญาเอก เท่ากับ 5.5 : 3.0 : 1.5

ตารางที่ 22 แสดงยอดรวมผู้สอนประจำ นักศึกษา และอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำต่อนักศึกษา

ปีการศึกษา	2513		2514		2515		2516		2517		2518		2519	
	ผู้สอนประจำ	นักศึกษา	ผู้สอนประจำ	นักศึกษา	ผู้สอนประจำ	นักศึกษา	ผู้สอนประจำ	นักศึกษา	ผู้สอนประจำ	นักศึกษา	ผู้สอนประจำ	นักศึกษา	ผู้สอนประจำ	นักศึกษา
1. วิทยาลัยการค้ำ	29	472	35	862	39	1,268	38	2,265	44	2,784	77	3,748	90	4,054
	1	17	1	25	1	33	1	60	1	64	1	49	1	46
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	45	485	37	451	33	1,379	37	1,827	22	1,778	31	2,385	68	2,723
	1	11	1	13	1	42	1	50	1	81	1	77	1	41
3. วิทยาลัยเกริก	14	174	14	149	18	236	23	510	12	487	15	761	20	922
	1	13	1	11	1	14	1	23	1	41	1	51	1	47
4. วิทยาลัยเทคนิคสยาม	—	—	—	—	—	—	—	—	30	1,082	47	1,433	41	1,404
	—	—	—	—	—	—	—	—	1	37	1	31	1	35
5. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	14	391	11	300	17	360	22	419	23	529	27	1,113	35	1,303
	1	28	1	28	1	22	1	20	1	23	1	42	—	38
6. วิทยาลัยแพทย์	—	—	—	—	—	—	—	—	24	185	40	382	76	545
	—	—	—	—	—	—	—	—	1	8	1	10	1	8
7. วิทยาลัยศรีปทุม	43	504	44	642	17	651	25	966	65	1,084	35	1,660	41	1,683
	1	12	1	15	1	39	1	39	1	17	1	48	1	42
8. วิทยาลัยนสงขรธรรม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	7	43	6	75
	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	7	1	13
9. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ	—	—	—	—	—	—	15	416	16	521	25	972	26	1,004
	—	—	—	—	—	—	1	28	1	33	1	39	1	39
10. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์	—	—	—	—	—	—	—	—	18	463	31	597	22	342
	—	—	—	—	—	—	—	—	1	26	1	20	1	16
11. วิทยาลัยพัฒนา	10	56	11	90	4	131	11	109	11	70	—	24	—	—
	1	6	1	9	1	33	1	10	1	7	—	—	—	—
รวม	155	2,082	152	2,494	128	4,025	171	6,512	265	9,000	335	13,094	425	14,055
	1	14	1	17	1	32	1	39	1	34	1	40	1	33

หมายเหตุ - เกณฑ์มาตรฐานอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำต่อนักศึกษาเท่ากับ 1 : 30

- ตัวเลขแถวบนเป็นจำนวนเต็ม ตัวเลขแถวล่างเป็นอัตราส่วน ผู้สอนประจำต่อนักศึกษา ไม่รวมนักศึกษาวิทยาลัยพัฒนา

ตารางที่ 23 แสดงยอดผู้สอนประจำ + ผู้สอนพิเศษ, นักศึกษา และอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำ + ผู้สอนพิเศษ ต่อนักศึกษา

ปีการศึกษา	2513		2514		2515		2516		2517		2518		2519	
	ผู้สอนประจำ ผู้สอนพิเศษ	นักศึกษา	ผู้สอนประจำ ผู้สอนพิเศษ	นักศึกษา	ผู้สอนประจำ ผู้สอนพิเศษ	นักศึกษา	ผู้สอนประจำ ผู้สอนพิเศษ	นักศึกษา	ผู้สอนประจำ ผู้สอนพิเศษ	นักศึกษา	ผู้สอนประจำ ผู้สอนพิเศษ	นักศึกษา	ผู้สอนประจำ ผู้สอนพิเศษ	นักศึกษา
1. ว. การค้า	38 1	472 13	47 1	862 19	112 1	1,268 12	139 1	2,265 17	180 1	2,784 16	226 1	3,748 17	239 1	4,054 17
2. ว. กรุงเทพ	54 1	485 9	90 1	451 6	73 1	1,379 19	86 1	1,827 22	127 1	1,778 13	115 1	2,385 21	158 1	2,723 18
3. ว. เกรีย	22 1	174 8	62 1	149 3	42 1	236 6	72 1	510 8	57 1	487 6	63 1	761 13	82 1	922 12
4. ว. เทคโนโลยีสยาม	—	—	—	—	—	—	—	—	63 1	1,099 18	80 1	1,433 18	74 1	1,404 19
5. ว. ธุรกิจนานาชาติ	42 1	391 10	49 1	300 7	51 1	360 8	75 1	419 6	67 1	529 8	73 1	1,113 16	98 1	1,303 14
6. ว. พาณิชย์	—	—	—	—	—	—	—	—	51 1	185 4	80 1	382 5	100 1	545 6
7. ว. ศรีปทุม	78 1	504 7	109 1	642 6	96 1	651 7	81 1	966 12	102 1	1,084 11	89 1	1,660 19	115 1	1,683 15
8. ว. แสงธรรม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	19 1	43 3	21 1	75 4
9. ว. อัสสัมชัญฯ	—	—	—	—	—	—	36 1	416 12	58 1	521 9	62 1	972 16	70 1	1,004 15
10. ว. เอเชียฯ	—	—	—	—	—	—	—	—	25 1	463 19	46 1	597 17	61 1	342 6
11. ว. พัฒนา	31 1	56 2	44 1	90 3	30 1	131 5	35 1	109 4	11 1	70 7	—	—	—	—
รวม	265 1	2,082 8	401 1	2,494 7	404 1	4,025 10	524 1	6,512 13	751 1	9,000 12	853 1	13,094 16	1,018 1	14,055 14

หมายเหตุ: เกณฑ์มาตรฐานของอัตราส่วนระหว่างผู้สอนประจำและผู้สอนพิเศษ ต่อนักศึกษา เท่ากับ 1 : 15

(ตัวเลขแถวบนเป็นจำนวนผู้สอนประจำรวมกับ ผู้สอนพิเศษ ตัวเลขแถวล่างเป็นอัตราส่วน)

ไม่รวมนักศึกษาของวิทยาลัยพัฒนาจำนวน 24 คน ในปีการศึกษา 2518

การบริหารการเงิน

จากการศึกษาแนวความคิดพื้นฐานในการอนุญาตให้เอกชนจัดตั้งสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะในเรื่องการเงิน จะพบว่า รัฐได้แสดงความห่วงใยตลอดเวลาว่าเอกชนจะไม่มีทุนทรัพย์เพียงพอในการจัดการศึกษาโดยเฉพาะถ้าได้รับอนุญาตให้จัดตั้งสถานศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยเลยทีเดียว

ด้วยเหตุดังกล่าว รัฐจึงตัดสินใจอนุญาตให้เอกชนจัดการศึกษาในลักษณะที่ค่อยทำค่อยไป โดยจัดตั้งสถานศึกษาในระดับวิทยาลัยก่อนในขั้นแรก และในการขออนุญาตจัดตั้งนั้น จะต้องแสดงเงินทุนหรือทุนทรัพย์อย่างละเอียด

อย่างไรก็ตาม เมื่อรัฐได้อนุญาตให้เอกชนมีส่วนร่วมจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2508 โดยให้สภาการศึกษาแห่งชาติ เป็นผู้ดำเนินการแก้ไขวางระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ รวมทั้งปรับปรุงพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 28 กันยายน 2508 นั้น ในเรื่องของการเงิน สภาการศึกษาแห่งชาติได้นำเสนอคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2510 ในหัวข้อเรื่อง วัตถุประสงค์ของวิทยาลัยเอกชน ว่า

เงินทุนและรายได้ของวิทยาลัยจะต้องได้รับการจัดสรรตามสัดส่วนที่เหมาะสม ในการรักษา และปรับปรุงมาตรฐานการศึกษาให้มีมาตรฐานการศึกษาตามเกณฑ์ที่สภาการศึกษาแห่งชาติได้วางไว้ ตลอดจนการขยายการศึกษาตามโครงการที่วิทยาลัยได้วางไว้โดยลำดับด้วย

ซึ่งคณะรัฐมนตรีก็เห็นด้วยกับหลักการดังกล่าว เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2510 สภาการศึกษาแห่งชาติจึงได้นำหลักการข้างต้นมาเป็นแนวทางในการร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชนขึ้น โดยได้เน้นหลักการในเรื่องของการเงินอีกว่า

5.2 ในส่วนที่เกี่ยวกับการเงินของวิทยาลัยเอกชนได้กำหนดให้วิทยาลัยเอกชนจัดสรรเงินทุนออกเป็นประเภทต่าง ๆ เพื่อสะดวกแก่การควบคุม วิธีการจัดสรรเงินทุนออกเป็นทุนต่าง ๆ เป็นวิธีที่มหาวิทยาลัยในต่างประเทศศนิยมจัดทำกันอยู่

ในที่สุดคณะรัฐมนตรีก็รับหลักการร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. . . .

เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2511 และได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512

เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2512

ดังนั้นตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 จึงได้มีการระบุเกี่ยวกับเรื่อง

การเงินของวิทยาลัยเอกชนไว้ดังนี้ คือ

ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ.2512 กำหนดให้วิทยาลัยเอกชนที่ดำเนินการด้านการจัดการศึกษาจะต้องมีเงินทุนเพียงพอในการดำเนินงาน เงินทุนดังกล่าวประกอบด้วยเงินทุนประเดิม และทรัพย์สินต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในข้อกำหนดและเงินทุนหรือทรัพย์สินที่ได้มาภายหลังการจัดสรรเงินทุนดังกล่าว กำหนดให้จัดสรรออกเป็นกองทุนประเภทต่าง ๆ 5 ประเภท คือ

1. กองทุนทั่วไป ใช้ในการดำเนินกิจการของวิทยาลัยเอกชน
2. กองทุนทรัพย์สินถาวร ใช้ในการเพิ่มเติมหรือปรับปรุงที่ดิน และสิ่งก่อสร้างของวิทยาลัยเอกชน
3. กองทุนวิจัยและห้องสมุดใช้ในการวิจัยและจัดซื้อตำราสำหรับห้องสมุด
4. กองทุนสงเคราะห์ ใช้ในการให้ทุนการศึกษาแก่นักศึกษา หรือผู้สอนรวมทั้งการจัดให้มีบำเหน็จ บำนาญแก่ผู้สอนประจำ พนักงานหรือลูกจ้างของวิทยาลัยและการสงเคราะห์อื่น ๆ แก่บุคลากรของวิทยาลัย และครอบครัว ทั้งนี้ตามระเบียบที่คณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชนกำหนด

5. กองทุนอื่นตามที่รัฐมนตรีอนุญาต

รายได้ของวิทยาลัยเอกชน มีดังนี้ คือ

1. ค่าเรียน ค่าบำรุง และค่าธรรมเนียม
2. เงิน และทรัพย์สินอื่นที่มีผู้ให้แก่วิทยาลัยเอกชน
3. รายได้ที่เกี่ยวข้องกับการให้การศึกษาของวิทยาลัยเอกชน และรายได้อื่นของวิทยาลัยเอกชน

เมื่อวิทยาลัยเอกชนมีรายได้สูงกว่ารายจ่ายในปีใด วิทยาลัยจะต้องจัดสรรเงินรายได้ส่วนที่สูงกว่ารายจ่ายไม่น้อยกว่าร้อยละ 60 เข้ากองทุนอื่น ๆ ยกเว้นกองทุนทั่วไป สำหรับส่วนที่เหลือจึงจะนำไปจัดสรรให้แก่เจ้าของได้ไม่เกินร้อยละ 15 ของทรัพย์สินทั้งหมด หลังจากหักหนี้สินแล้ว

วิทยาลัยเอกชนจะต้องจัดทำบัญชี และงบการเงินเปลี่ยนแปลงการเงินของกองทุนประเภทต่าง ๆ ประจำปี ตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด และเมื่อผู้สอบบัญชีตรวจสอบแล้ว ต้องนำเสนอคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน เพื่อการอนุมัติและเมื่อผ่านการอนุมัติแล้ว จะต้องส่งสำเนา

งบต่าง ๆ ไปยังรัฐมนตรีทุกปี (รายละเอียดปรากฏในหมวด 3 เรื่องฐานะของวิทยาลัยเอกชน และหมวด 7 เรื่องการบัญชี ของพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ.2512 ในภาคผนวก ง)

จะเห็นได้ว่า ในเรื่องของการเงินในพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ.2512 ได้มีระบุไว้อย่างชัดเจน ตั้งแต่ในเรื่องเงินทุน รายได้ของวิทยาลัยเอกชนการแบ่งกำไรและการบัญชี ซึ่งถือเป็นสิ่งที่วิทยาลัยเอกชนทุกแห่งต้องปฏิบัติตาม

การเงินของวิทยาลัยเอกชนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ รายรับ และรายจ่าย (281)

รายรับ หรือรายได้เกือบทั้งหมดของวิทยาลัยเอกชน มาจากค่าเล่าเรียน (หรือค่าหน่วยกิต) ค่าบำรุง ค่าธรรมเนียม และรายได้อื่น ๆ

รายจ่าย รายจ่ายของวิทยาลัยเอกชนมีรายจ่ายในด้านต่าง ๆ ดังนี้คือ เงินเดือน ค่าตอบแทน ค่าใช้สอย ค่าสาธารณูปโภค ค่าวัสดุ ค่าครุภัณฑ์ ค่าที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง รายจ่ายอื่น ๆ รายจ่ายเหล่านี้จำแนกเป็นหมวดใหญ่ ๆ ได้ 2 หมวด คือ งบดำเนินการและงบลงทุน งบดำเนินการ ได้แก่ เงินเดือน ค่าตอบแทน ค่าใช้สอย ค่าวัสดุ เงินอุดหนุนอื่น ๆ ส่วนงบลงทุนได้แก่ ค่าเสื่อมราคาอาคาร ค่าครุภัณฑ์ และอุปกรณ์การศึกษา ค่าใช้หนี้

สำหรับรายละเอียดในเรื่องการเงินของวิทยาลัยเอกชนแต่ละปีการศึกษา จากรายงานสถานภาพวิทยาลัยเอกชน ปีการศึกษา 2513-2519 ของทบวงมหาวิทยาลัย เป็นดังนี้คือ (รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 24 ถึง 30) ทั้งนี้ไม่มีข้อมูลของวิทยาลัยพัฒนา

การเงินปีการศึกษา 2513

ในปีการศึกษา 2513 มีวิทยาลัยเอกชนทั้งสิ้น 5 แห่ง คือ วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยศรีปทุม วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตและวิทยาลัยการค้า

รายรับ วิทยาลัยที่มีรายรับต่อหัวสูงสุดคือ วิทยาลัยศรีปทุม (6,485.88 บาท) วิทยาลัยที่มีรายรับต่อหัวต่ำสุดคือ วิทยาลัยการค้า (3,612.28 บาท)

รายจ่าย วิทยาลัยเอกชนที่มีค่าใช้จ่ายต่อหัวสูงสุดก็คือ วิทยาลัยเกริก (10,456.28 บาท) และวิทยาลัยเอกชนที่มีค่าใช้จ่ายต่อหัวต่ำสุด ก็คือ วิทยาลัยการค้า (1,774.71 บาท)

ต่ำกว่ารายจ่ายต่อหัวมี 4 แห่งดังนี้คือ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ (3,093.65 บาท) วิทยาลัยกรุงเทพ (69.90 บาท) วิทยาลัยเกริก (1,549.42 บาท) และวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ (1,403.41) ตามลำดับ

การเงินปีการศึกษา 2516

ในปีการศึกษานี้มีวิทยาลัยเอกชนทั้งสิ้น 7 แห่ง ที่ได้รับจัดตั้งใหม่ คือ วิทยาลัยเทคนิคสยาม

รายรับ วิทยาลัยที่มีรายรับต่อหัวสูงสุดคือ วิทยาลัยเทคนิคสยาม (6,492.71 บาท) และวิทยาลัยที่มีรายรับต่อหัวต่ำสุดคือ วิทยาลัยการค้า (3,093.83)

รายจ่าย วิทยาลัยเอกชนที่มีค่าใช้จ่ายต่อหัวสูงสุดคือ วิทยาลัยเทคนิคสยาม (9,572.13 บาท) และวิทยาลัยที่มีค่าใช้จ่ายต่อหัวต่ำสุดคือ วิทยาลัยการค้า (1,628.82 บาท)

รายรับสูงกว่ารายจ่าย มีวิทยาลัยเอกชน 4 แห่งที่มีรายรับสูงกว่ารายจ่ายต่อหัวได้แก่ วิทยาลัยการค้า (1,465.01 บาท) วิทยาลัยศรีปทุม (2,135.82 บาท) วิทยาลัยกรุงเทพ (1,038.00 บาท) และวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ (1,866.13 บาท) ส่วนวิทยาลัยเอกชนที่มีรายรับต่ำกว่ารายจ่ายต่อหัวมีด้วยกัน 3 แห่ง คือ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ (3,479.28 บาท) วิทยาลัยเทคนิคสยาม (3,079.42 บาท) และวิทยาลัยเกริก (1,063.62 บาท) ตามลำดับ

การเงินปีการศึกษา 2517

ในปีการศึกษา 2517 มีวิทยาลัยเอกชนทั้งสิ้น 9 แห่ง ที่ได้รับการจัดตั้งใหม่ 2 แห่ง คือ วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ และวิทยาลัยพายัพ

รายรับ วิทยาลัยเอกชนที่มีรายรับต่อหัวสูงสุดคือ วิทยาลัยพายัพ (12,682.28 บาท) และวิทยาลัยเอกชนที่มีรายรับต่อหัวต่ำสุด คือ วิทยาลัยการค้า (3,897.22 บาท)

รายจ่าย วิทยาลัยเอกชนที่มีค่าใช้จ่ายต่อหัวสูงสุด คือ วิทยาลัยพายัพ (24,665.96 บาท) และวิทยาลัยเอกชนที่มีค่าใช้จ่ายต่อหัวต่ำสุด คือ วิทยาลัยการค้า (2,695.22 บาท)

รายรับสูงกว่ารายจ่าย มีวิทยาลัยเอกชน 5 แห่งที่มีรายรับสูงกว่ารายจ่ายต่อหัวคือ วิทยาลัยการค้า (1,202.00 บาท) วิทยาลัยเทคนิคสยาม (1,809.03 บาท) วิทยาลัยศรีปทุม

(1,795.44 บาท) วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ (1,512.78 บาท) และวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ (50.14 บาท) วิทยาลัยเอกชนที่มีรายรับต่ำกว่ารายจ่าย คือ วิทยาลัยพวยัพ (2,216,981.72 บาท) วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ (1,639,120.21 บาท) วิทยาลัยกรุงเทพ (818,216.15 บาท) และวิทยาลัยเกริก (453,962.38 บาท)

การเงินปีการศึกษา 2518

ในปีการศึกษา 2518 มีวิทยาลัยเอกชนทั้งสิ้น 10 แห่งที่เพิ่มขึ้นคือ วิทยาลัยแสงธรรม

รายรับ วิทยาลัยเอกชนที่มีรายรับต่อหัวสูงสุดคือ วิทยาลัยแสงธรรม (11,858.14 บาท) และวิทยาลัยเอกชนที่มีรายรับต่อหัวต่ำสุดคือ วิทยาลัยการคำ (4,133.14 บาท)

รายจ่าย วิทยาลัยเอกชนที่มีค่าใช้จ่ายต่อหัวสูงสุดคือ วิทยาลัยแสงธรรม (28,834.53 บาท) วิทยาลัยเอกชนที่มีค่าใช้จ่ายต่อหัวต่ำสุด คือ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ (4,004.40 บาท)

รายรับสูงกว่ารายจ่าย วิทยาลัยเอกชนที่มีรายรับสูงกว่ารายจ่ายต่อหัวมีด้วยกันทั้งสิ้น 7 แห่งดังนี้คือ วิทยาลัยการคำ (1,606.48 บาท) วิทยาลัยกรุงเทพ (1,830.9 บาท) วิทยาลัยเทคนิคสยาม (1,908.65 บาท) วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ (2,634.88 บาท) วิทยาลัยศรีปทุม (1,299.87 บาท) วิทยาลัยเกริก (806.67 บาท) และวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ (381.93 บาท) วิทยาลัยที่มีรายรับต่ำกว่ารายจ่ายต่อหัวมีด้วยกัน 3 แห่งคือ วิทยาลัยพวยัพ (6,608.48 บาท) วิทยาลัยแสงธรรม (16,976.39 บาท) และวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ (1,079.59 บาท)

การเงินปีการศึกษา 2519

ในปีการศึกษานี้ยังคงมีวิทยาลัยเอกชน 10 แห่งเช่นเดิม

รายรับ วิทยาลัยเอกชนที่มีรายรับต่อหัวสูงสุด คือ วิทยาลัยพวยัพ (10,688.75 บาท) และวิทยาลัยเอกชนที่มีรายรับต่อหัวต่ำสุดคือ วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ (4,640.88 บาท)

รายจ่าย วิทยาลัยเอกชนที่มีค่าใช้จ่ายต่อหัวสูงสุด คือ วิทยาลัยพวยัพ (19,087.17 บาท) และวิทยาลัยเอกชนที่มีค่าใช้จ่ายต่อหัวต่ำสุดคือ วิทยาลัยกรุงเทพ (3,364.94 บาท)

ตารางที่ 24 ค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาเฉลี่ยรายหัวต่อปีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2513

วิทยาลัย	จำนวน นักศึกษา	รายจ่าย		รวมงบลงทุนและ		ค่าใช้จ่ายต่อหัว		รายรับ	รายรับ ต่อหัว	รายรับสูงกว่า รายจ่ายต่อหัว
		งบลงทุน	งบดำเนินการ	งบดำเนินการ	งบลงทุน	งบดำเนินการ	รวม			
1. วิทยาลัยเกริก	174	394,853.20	1,424,540.16	1,819,393.36	2,269.27	8,187.01	10,456.28	830,000.12	4,770.12	-5,686.16
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	485	928,249.00	3,743,935.20	4,672,184.20	1,913.91	7,719.00	9,632.91	2,596,153.79	5,352.89	-4,280.02
3. วิทยาลัยศรีปทุม	504	766,878.28	1,766,262.28	2,533,140.56	1,521.58	3,504.48	5,026.06	3,268,885.00	6,485.88	+1,459.82
4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	391	1,063,252.40	1,309,552.41	2,126,504.80	2,719.31	3,349.23	6,068.54	1,644,870.30	4,206.83	-1,861.71
5. วิทยาลัยการค้า	472	144,258.09	693,409.28	837,667.37	305.63	1,469.08	1,774.71	1,704,995.70	3,612.28	+1,837.57

หมายเหตุ งบลงทุน หมายถึงค่าครุภัณฑ์ ค่าที่ดินและสิ่งก่อสร้าง
 งบดำเนินการ หมายถึง หมวดเงินเดือน ค่าตอบแทน ค่าใช้สอย ค่าสาธารณูปโภค ค่าวัสดุ และหมวดรายจ่ายอื่น ๆ
 + หมายถึง รายรับสูงกว่ารายจ่าย
 - หมายถึง รายรับต่ำกว่ารายจ่าย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 25 ค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาเฉลี่ยรายหัวต่อปีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2514

วิทยาลัย	จำนวน นักศึกษา	รายจ่าย		รวมงบลงทุนและ		ค่าใช้จ่ายต่อหัว			รายรับ	รายรับ ต่อหัว	รายรับสูงกว่า รายจ่ายต่อหัว
		งบลงทุน	งบดำเนินการ	งบดำเนินการ	งบลงทุน	งบดำเนินการ	รวม				
1. วิทยาลัยเกริก	149	409,683.44	1,029,216.76	1,438,900.20	2,749.55	6,907.50	9,657.05	758,489.00	5,090.53	+4,566.52	
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	451	998,507.00	5,093,439.43	6,091,946.43	2,213.98	9,080.00	11,293.98	3,094,977.02	6,862.48	-4,431.50	
3. วิทยาลัยศรีปทุม	642	913,551.55	2,799,720.40	3,713,271.95	1,422.97	4,360.93	5,783.90	4,184,398.00	6,517.75	+ 733.85	
4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	360	1,475,985.82	1,446,014.26	2,922,000.08	4,097.96	4,016.70	8,116.66	1,808,281.95	5,023.01	-3,093.65	
5. วิทยาลัยการศา	862	198,127.19	1,734,141.06	1,932,268.25	229.84	2,214.47	2,444.31	2,945,352.93	3,416.88	+ 972.57	

หมายเหตุ งบลงทุน หมายถึงค่าครุภัณฑ์ ค่าที่ดินและสิ่งก่อสร้าง
 งบดำเนินการ หมายถึง หมวกเงินเคื้อน ค่าตอบแทน ค่าใช้สอย ค่าสาธารณูปโภค ค่าวัสดุ และหมวดรายจ่ายอื่น ๆ
 + หมายถึงรายรับสูงกว่ารายจ่าย
 - หมายถึงรายรับต่ำกว่ารายจ่าย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 26 ค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาเฉลี่ยรายหัวต่อปีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2515

วิทยาลัย	จำนวน นักศึกษา	รายจ่าย		รวมงบลงทุนและ งบดำเนินการ	ค่าใช้จ่ายต่อหัว			รายรับ	รายรับ ต่อหัว	รายรับสูงกว่า รายจ่ายต่อหัว
		งบลงทุน	งบดำเนินการ		งบลงทุน	งบดำเนินการ	รวม			
1. วิทยาลัยเกริก	236	395,858.87	1,171,825.80	1,567,684.67	1,677.36	4,965.36	6,642.72	1,202,019.00	5,093.30	-1,549.42
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	1,379	1,008,984.00	4,931,446.71	5,940,430.71	731.67	2,869.00	3,600.67	4,868,934.40	3,530.77	- 69.90
3. วิทยาลัยศรีปทุม	651	930,811.93	2,688,742.13	3,619,554.06	1,429.81	4,130.17	5,559.98	4,071,939.00	6,254.90	+ 694.92
4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	360	1,475,985.82	1,446,014.26	2,922,000.08	4,099.96	4,016.70	8,116.66	1,808,281.95	5,023.01	-3,093.65
5. วิทยาลัยการศา	1,268	401,629.24	3,617,237.06	4,018,866.30	316.74	2,852.71	3,169.45	6,991,852.93	5,514.08	+2,344.63
6. วิทยาลัยอีสต์มา	194	189,704.40	1,124,059.75	1,313,764.15	977.85	5,794.12	6,771.97	1,041,500.00	5,368.56	-1,403.41

หมายเหตุ งบลงทุน หมายถึงค่าครุภัณฑ์ ค่าที่ดินและสิ่งก่อสร้าง
 งบดำเนินการ หมายถึงหมวดเงินเดือน ค่าตอบแทน ค่าใช้สอย ค่าสาธารณูปโภค ค่าวัสดุ และหมวดรายจ่ายอื่น ๆ
 + หมายถึงรายรับสูงกว่ารายจ่าย
 - หมายถึงรายรับต่ำกว่ารายจ่าย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 27 ค่าใช้จ่ายในการศึกษาเฉลี่ยรายหัวต่อปีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2516

วิทยาลัย	จำนวน นักศึกษา	รายจ่าย		รวมงบลงทุนและ งบดำเนินการ	ค่าใช้จ่ายต่อหัว			รายรับ	รายรับ ต่อหัว	รายรับสูงกว่า รายจ่ายต่อหัว
		งบลงทุน	งบดำเนินการ		งบลงทุน	งบดำเนินการ	รวม			
1. วิทยาลัยเกริก	510	334,221.76	1,823,969.14	2,158,190.90	655.33	3,576.41	4,231.74	1,615,739.18	3,168.12	-1,063.62
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	1,827	1,029,905.00	5,461,287.77	6,491,192.77	563.71	2,438.00	3,001.71	7,380,552.96	4,039.71	+1,038.00
3. วิทยาลัยศรีปทุม	966	989,539.76	3,180,123.01	4,169,662.77	1,024.36	3,292.05	4,316.41	6,232,856.00	6,452.23	+2,135.82
4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	419	1,625,123.17	1,752,788.30	3,377,911.47	3,878.57	4,183.26	8,061.83	1,920,090.48	4,582.55	-3,479.28
5. วิทยาลัยการค้า	2,265	424,455.77	3,264,853.89	3,689,309.66	187.39	1,441.43	1,628.82	7,007,517.70	3,093.83	+1,465.01
6. อัสสัมชา	416	149,542.94	1,104,716.00	1,254,258.94	359.47	2,656.00	3,015.47	2,030,745.00	4,881.60	+1,866.13
7. เทคนิกสยาม	266	834,070.80	1,712,116.64	2,546,187.44	3,135.60	6,436.53	9,572.13	1,727,059.95	6,492.71	-3,079.42

หมายเหตุ งบลงทุน หมายถึงค่าครุภัณฑ์ ค่าที่ดินและสิ่งก่อสร้าง
 งบดำเนินการ หมายถึงหมวดเงินเดือน ค่าตอบแทน ค่าใช้สอย ค่าสาธารณูปโภค ค่าวัสดุ และหมวดรายจ่ายอื่น ๆ
 + หมายถึงรายรับสูงกว่ารายจ่าย
 - หมายถึงรายรับต่ำกว่ารายจ่าย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 28. ค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาเฉลี่ยรายหัวต่อปีในสถานบันอุดมศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2517

วิทยาลัย	จำนวน นักศึกษา	รายจ่าย		รวมงบลงทุนและ งบดำเนินการ	ค่าใช้จ่ายต่อหัว			รายรับ	รายรับ ตัวหัว	รายรับสูงกว่า รายจ่ายต่อหัว
		งบลงทุน	งบดำเนินการ		งบลงทุน	งบดำเนินการ	รวม			
1. วิทยาลัยเกริก	487	-305,938.60	2,421,276.16	2,727,214.76	628.21	4,971.82	5,600.03	2,273,252.38	4,667.87	- 932.16
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	1,778	1,242,696.00	9,954,451.70	11,197,147.70	698.92	3,189.00	3,887.92	10,378,931.55	5,837.41	- 1,949.49
3. วิทยาลัยศรีปทุม	1,084	1,134,688.95	4,547,444.06	5,682,133.01	1,046.76	4,195.05	5,241.81	7,628,378.75	7,037.25	+ 1,795.44
4. วิทยาลัยธุรกิจสัมพันธ์	529	1,513,118.45	2,286,202.41	3,799,320.86	2,860.33	4,321.74	7,182.07	2,160,200.65	4,083.56	- 3,098.51
5. วิทยาลัยการศา	2,784	912,046.58	6,591,481.46	7,503,528.04	327.60	2,367.62	2,695.22	10,849,872.82	3,897.22	+ 1,202.00
6. อัสสัมชา	521	418,622.94	2,632,873.00	3,051,495.94	803.49	5,053.49	5,856.98	3,839,644.00	7,369.76	+ 1,512.78
7. เทคนิศจยาม	1,099	1,382,575.02	3,739,096.47	5,121,671.49	1,258.03	3,402.27	4,660.30	7,109,803.17	6,469.33	+ 1,809.03
8. วิทยาลัยเอเชีย	463	1,158,541.36	2,912,015.48	4,070,556.84	2,502.24	6,285.40	8,787.64	4,091,891.75	8,837.78	+ 50.14
9. วิทยาลัยพณิชย	185	2,713,575.02	1,849,629.55	4,563,204.57	14,667.97	9,997.99	24,665.96	2,346,222.85	12,682.28	-11,983.68

หมายเหตุ งบลงทุน หมายถึงค่าครุภัณฑ์ ค่าที่ดินและสิ่งก่อสร้าง

งบดำเนินการ หมายถึงหมวดเงินเดือน ค่าตอบแทน ค่าใช้สอย ค่าสาธารณูปโภค ค่าวัสดุ และหมวดรายจ่ายอื่น ๆ

+ หมายถึงรายรับสูงกว่ารายจ่าย

- หมายถึงรายรับต่ำกว่ารายจ่าย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 29 ค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาเฉลี่ยรายหัวต่อปีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2518

วิทยาลัย	จำนวน นักศึกษา	รายจ่าย		รวมงบลงทุนและ งบดำเนินการ	ค่าใช้จ่ายต่อหัว			รายรับ	รายรับ ต่อหัว	รายรับสูงกว่า รายจ่ายต่อหัว
		งบลงทุน	งบดำเนินการ		งบลงทุน	งบดำเนินการ	รวม			
1. วิทยาลัยเกริก	761	172,072.06	2,402,169.82	2,574,241.88	226.11	3,156.60	3,383.71	3,188,120.00	4,189.38	+ 806.67
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	2,385	826,370.87	7,905,677.10	8,732,047.97	346.48	2,969.00	3,315.48	12,274,128.41	5,146.38	+1,830.9
3. วิทยาลัยศรีปทุม	1,660	1,407,158.34	5,526,760.12	6,933,918.46	847.68	3,329.37	4,177.05	9,091,680.00	5,476.92	+1,299.87
4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	1,113	1,409,497.00	3,047,415.43	4,456,912.43	1,266.39	2,738.01	4,004.40	4,881,985.25	4,386.33	+ 381.93
5. วิทยาลัยการศา	3,748	1,810,569.91	7,659,376.21	9,469,946.12	483.07	2,043.59	2,526.66	15,490,990.73	4,133.14	+1,606.48
6. อัสสัมชา	972	822,611.54	3,270,337.00	4,092,948.54	846.30	3,364.54	4,210.84	6,654,044.88	6,845.72	+2,634.88
7. เทคนิกสยาม	1,433	1,542,041.70	4,628,698.90	6,170,740.60	1,076.09	3,230.00	4,306.09	8,905,720.14	6,214.74	+1,908.65
8. เอเชียา	597	1,273,069.35	2,909,813.65	4,182,883.00	2,132.44	4,874.05	7,006.49	3,538,357.50	5,926.90	-1,079.59
9. วิทยาลัยพณิชย	382	3,419,489.10	2,963,833.90	6,383,323.00	8,951.54	7,758.72	16,710.26	3,858,880.55	10,101.78	-6,608.48
10. วิทยาลัยแสงธรรม	43	826,870.04	413,000.00	1,239,870.04	19,229.53	9,605.00	28,834.53	509,900.00	11,858.14	-16,976.39

หมายเหตุ งบลงทุน หมายถึง ค่าครุภัณฑ์ ค่าที่ดินและสิ่งก่อสร้าง
 งบดำเนินการ หมายถึง หมวดเงินเดือน ค่าตอบแทน ค่าใช้สอย ค่าสาธารณูปโภค ค่าวัสดุ และหมวดรายจ่ายอื่น ๆ
 + หมายถึง รายรับสูงกว่ารายจ่าย
 - หมายถึง รายรับต่ำกว่ารายจ่าย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 30 ค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาเฉลี่ยรายหัวต่อปีในสถาบันอุดมศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2519

วิทยาลัย	จำนวน นักศึกษา	รายจ่าย		รวมงบลงทุนและ งบดำเนินการ	ค่าใช้จ่ายต่อหัว			รายรับ	รายรับ ต่อหัว	รายรับสูงกว่า รายจ่ายต่อหัว
		งบลงทุน	งบดำเนินการ		งบลงทุน	งบดำเนินการ	รวม			
1. วิทยาลัยเกริก	922	263,911.10	2,976,338.10	3,240,269.20	286.23	3,228.13	3,514.36	3,508,173.50	3,804.96	+ 290.60
2. วิทยาลัยกรุงเทพ	2,723	1,277,933.00	7,884,810.25	9,162,743.25	469.31	2,895.63	3,364.94	14,649,692.55	5,379.98	+2,015.04
3. วิทยาลัยศรีปทุม	1,683	1,656,668.76	6,105,244.47	7,761,913.23	984.35	3,627.59	4,611.94	9,775,658.00	5,808.4	+1,196.46
4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	1,303	1,591,107.65	3,253,707.07	4,844,814.72	1,221.11	2,497.08	3,718.19	6,047,068.25	4,640.88	+ 922.69
5. วิทยาลัยการศา	4,054	2,434,531.27	11,830,731.28	14,265,262.55	600.57	2,918.28	3,518.80	18,961,112.96	4,677.14	+1,158.34
6. อัสสัม	1,004	1,907,053.58	3,071,966.00	4,979,019.58	1,899.45	3,059.73	4,959.18	6,681,164.20	6,654.54	+1,695.36
7. เทคนิควิทยา	1,404	1,841,446.31	4,601,089.09	6,442,535.40	1,311.57	3,277.13	4,588.70	9,055,161.80	6,449.54	+1,860.84
8. วิทยาลัยเอเชีย	342	1,302,348.37	2,030,850.62	3,333,198.99	3,808.03	5,938.15	9,746.18	2,019,132.15	5,903.89	-3,842.29
9. วิทยาลัยพณิช	545	4,065,638.45	3,941,654.40	8,007,292.85	7,459.88	11,627.29	19,087.17	5,825,368.91	10,688.75	-8,398.42
10. วิทยาลัยแสงธรรม	75	859,518.44	442,500.00	1,302,018.44	11,460.24	5,900.00	17,360.24	630,300.00	8,404.00	-8,956.24

หมายเหตุ งบลงทุน หมายถึงค่าครุภัณฑ์ ค่าที่ดินและสิ่งก่อสร้าง
 งบดำเนินการ หมายถึงหมวดเงินเดือน ค่าคอมแทน ค่าใช้สอย ค่าสาธารณูปโภค ค่าวัสดุ และหมวดรายจ่ายอื่น ๆ
 + หมายถึงรายรับสูงกว่ารายจ่าย
 - หมายถึงรายรับต่ำกว่ารายจ่าย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ความรับผิดชอบของรัฐต่อการอุดมศึกษา เอกชน

หน่วยงานและองค์กรการบริหารของรัฐ

1. หน่วยงานของรัฐ

ดังได้กล่าวแล้วในเรื่องการพยายามขอเข้าร่วมจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยเอกชน ได้มีแนวความคิดมาตั้งแต่ในสมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งขณะนั้นไทยเรายังไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรขึ้นรับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับการศึกษาเลย เพิ่งจะมาเริ่มจัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. 2430 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวนี้เอง ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ. 2435 จึงได้จัดตั้งกระทรวงธรรมการ (กระทรวงศึกษาธิการปัจจุบัน) ขึ้นรับผิดชอบโดยตรง

สำหรับในเรื่องการศึกษาระดับอุดมศึกษา หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบต่อมาก็คือ สภา มหาวิทยาลัยแห่งชาติ ซึ่งจัดตั้งขึ้นในสมัยรัฐบาล จอมพล ป.พิบูลสงคราม ในปี พ.ศ. 2499 เพื่อดูแลการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเฉพาะ ซึ่งสภาฯ นี้ ก็ได้เคยนำแนวความคิดเรื่องการอุดมศึกษาโดยเอกชนดังกล่าวขึ้นพิจารณา ดังรายละเอียด ซึ่งได้กล่าวในตอนต้นบทก่อนแล้ว ต่อมาเมื่อเรื่องการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเอกชน เริ่มได้รับการตระหนักจากรัฐบาลมากขึ้น หน่วยงานที่รับผิดชอบต่อมาก็คือ กระทรวงศึกษาธิการและสภาการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งตั้งขึ้นแทน สภา มหาวิทยาลัยแห่งชาติ ทั้ง 2 หน่วยงานนี้ได้เริ่มรับผิดชอบตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2505 เป็นต้นมา แต่หน่วยงานที่รับผิดชอบวางแนวความคิดพื้นฐานในการเปิดโอกาสให้เอกชนจัดตั้งสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ก็คือ สภาการศึกษาแห่งชาติ จนกระทั่งเมื่อคณะรัฐมนตรีได้มีมติรับหลักการเปิดโอกาสให้เอกชนจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2508 หน่วยงานของรัฐที่ต้องรับผิดชอบงานทั้งหมดคือ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งทางสภาการศึกษาแห่งชาติ ก็ได้พยายามที่จะอธิบายถึงเหตุผลความรับผิดชอบในเรื่องนี้มาแต่ต้น ของสภาการศึกษาแห่งชาติและด้วย เป็นการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ซึ่งสภาการศึกษาแห่งชาติรับผิดชอบดูแลในเรื่องหลักสูตรอยู่โดยตรง คณะรัฐมนตรี จึงต้องมีมติออกมาอีกครั้งหนึ่งใน วันที่ 28 กันยายน 2508 อนุญาตให้สภาการศึกษาแห่งชาติ เป็นผู้รับผิดชอบวางระเบียบข้อบังคับ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทั้งหมด โดยในส่วนอำนาจหน้าที่ควบคุม ดำเนินการในเรื่องนี้ ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ

จากมติคณะรัฐมนตรี ดังกล่าว การศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเอกชนจึง เริ่มด้วย

การมีหน่วยงานของรัฐ 2 หน่วยงาน รับผิดชอบร่วมกัน นั่นคือ สภาการศึกษาแห่งชาติ และกระทรวง
ศึกษาธิการ

สำหรับอำนาจหน้าที่ของทั้ง 2 หน่วยงาน ได้กล่าวไว้ครั้งแรกเมื่อสำนักงานสภาการศึกษา
แห่งชาติได้เสนอเรื่องระเบียบและข้อบังคับในการอนุมัติให้เอกชนตั้งสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา
ต่อคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2510 โดยในส่วนอำนาจหน้าที่ของทั้ง 2 หน่วยงาน
ได้มีกล่าวไว้ว่า

6. การควบคุมวิทยาลัยเอกชน

กระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้อนุมัติการจัดตั้งและควบคุมการดำเนินงาน
ของวิทยาลัยเอกชนให้อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน ส่วนสภาการศึกษาแห่งชาติ
หรือ Accrediting Board ซึ่งสภาการศึกษาแห่งชาติจะพิจารณาอนุมัติจัดตั้งขึ้นไป
ทำหน้าที่พิจารณาหลักสูตรและมาตรฐานทางวิชาการของวิทยาลัยเอกชน

หลักการดังกล่าวข้างต้น ได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรี ซึ่งสภาการศึกษาแห่งชาติ
ได้นำหลักการที่ได้รับความเห็นชอบนั้นมา เป็นแนวในการร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน
พ.ศ. . . . และเมื่อสภาการศึกษาแห่งชาติ ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. . . .
ต่อคณะรัฐมนตรี ก็ได้เสนอหลักการในเรื่องอำนาจหน้าที่ของทั้งกระทรวงศึกษาธิการ และสภาการ
ศึกษาแห่งชาติไว้ชัดเจนดังนี้คือ

5. การควบคุม

5.1 ได้กำหนดให้สภาการศึกษาแห่งชาติ ทำหน้าที่ควบคุมหลักสูตร และมาตรฐาน
ทางวิชาการของวิทยาลัยเอกชน

5.3 ได้กำหนดให้กระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้อนุมัติการจัดตั้ง และควบคุม
การดำเนินการของเอกชน ให้อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน

หลังจากการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ.2512 แล้ว สภาการศึกษา
แห่งชาติ และกระทรวงศึกษาธิการได้แบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจน โดยได้มีการประชุมปรึกษากัน
ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานรับผิดชอบในเรื่องวิทยาลัยเอกชน ของกระทรวงศึกษาธิการและ
สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งที่ประชุมได้ร่วมกันพิจารณาและตกลงวางหลักการในการ
ดำเนินงานเกี่ยวกับเรื่องวิทยาลัยเอกชนระหว่างกระทรวงศึกษาธิการ และสำนักงานสภาการ
ศึกษาแห่งชาติไว้อย่างชัดเจน 8 ประการ (รายละเอียดของหลักการดังกล่าว ดูได้จากภาค
ผนวก ญ)

ต่อมาเมื่อมีประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 217 ข้อที่ 57 ให้โอนบรรดางานวิทยาลัยเอกชน ในอำนาจสภาการศึกษาแห่งชาติ ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน หน้าที่ ดังกล่าวทั้งหมดตกเป็นของฝ่ายวิทยาลัยเอกชน กองสถานศึกษาเอกชน สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ยกเว้นในบางเรื่อง ยังคงเป็นหน้าที่ของสภาการศึกษา แห่งชาติ เข้ามาเกี่ยวข้องเนื่องจากเป็นอำนาจที่ระบุไว้ตามกฎหมาย คือ การแต่งตั้งกรรมการ สอบไล่ภายนอก และการให้ความเห็นชอบ การรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชน

อย่างไรก็ตาม สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการก็รับผิดชอบ งานวิทยาลัยเอกชนอยู่ เพียงปีกว่า ๆ เท่านั้น ก็ได้มีการโอนงานวิทยาลัยเอกชน เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

ดังได้กล่าวแล้ว โดยที่วิทยาลัยเอกชน ได้เสนอเรื่องเพื่อขอโอนมาอยู่ในความรับผิดชอบ ของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้นำเรื่องนี้เสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา คณะรัฐมนตรีได้ลงมติรับหลักการ ที่จะให้วิทยาลัยเอกชนโอนไปอยู่ในความรับผิดชอบของทบวง มหาวิทยาลัยของรัฐ เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2516 ดังนั้นงานวิทยาลัยเอกชน จึงได้โอนไปยัง ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐตามพระราชบัญญัติโอนกิจการบริหารบางส่วนของกระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ พ.ศ.2517

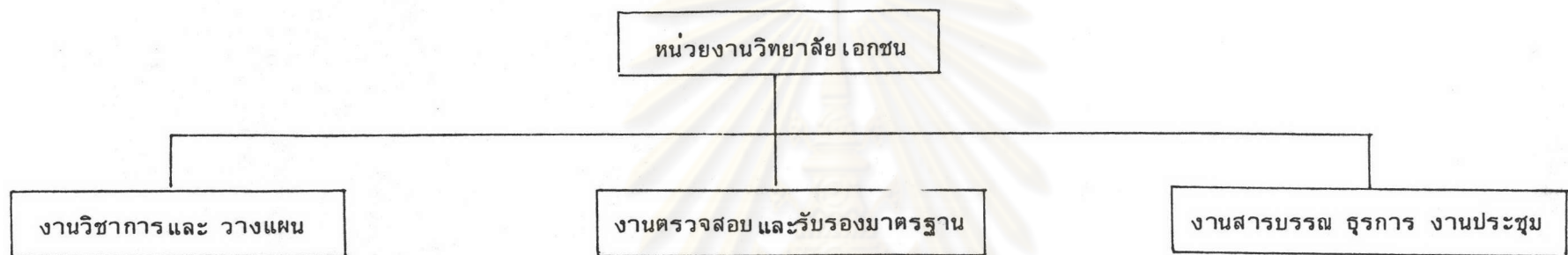
ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้จัดตั้งหน่วยงานวิทยาลัยเอกชนขึ้น เพื่อให้มีหน้าที่รับผิดชอบ ในงานนี้โดยเฉพาะ และเนื่องจากหน่วยงานวิทยาลัยเอกชนต้องมีหน้าที่บริหารงานต่าง ๆ ให้เป็น ไปตามข้อบัญญัติในพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ.2512 ทุกประการ การดำเนินงานของ หน่วยงานวิทยาลัยเอกชนในระยะแรก จึงแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะดังนี้ คือ

1. งานวิชาการ และแผน(ศึกษา สำรวจ วิเคราะห์ วิจัย และประเมินผล การศึกษา
2. งานตรวจสอบและควบคุม
3. งานรับรองมาตรฐาน
4. งานสารบรรณ ตูรการ และงานประชุม

งานแต่ละลักษณะมีขอบเขตหน้าที่ ความรับผิดชอบในการปฏิบัติงาน ตามการแบ่งสายงาน "หน่วยงานวิทยาลัยเอกชน" ดังนี้คือ

แผนภูมิที่ 1 การแบ่งสายงาน "หน่วยงานวิทยาลัยเอกชน"

สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ

วางแผนและวิเคราะห์โครงการ

- วางแผนการศึกษาเอกชน
- ให้คำปรึกษาการขอจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน
- วิเคราะห์โครงการในการขอจัดตั้ง ขยาย ฯลฯ วิทยาลัย
- พิจารณาข้อกำหนดประกอบการออกใบอนุญาต
- เขียนข้อกำหนดการขอจัดตั้งตามหลักเกณฑ์ของ คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน

ตรวจสอบและควบคุม

- ตรวจสอบให้การก่อสร้าง เป็นไปตามข้อกำหนด
- ตรวจสอบการดำเนินงานให้เป็นไปตาม ข้อกำหนด และ พรบ.วิทยาลัยเอกชน เช่น เรื่องรายได้ รายจ่าย หนังสือ ฯลฯ
- ตรวจสอบ จำนวนนักศึกษา อาจารย์ ให้เป็นไปตามข้อกำหนด
- ตรวจสอบ เรื่องสวัสดิการของอาจารย์ นักศึกษา

สารบรรณและธุรการ

- รับส่ง เอกสาร
- งานพิมพ์ดีด
- งานสารบรรณ
- งานประชาสัมพันธ์
- จัดทำงบประมาณรายจ่าย

งานวิชาการ และวางแผน

-พิจารณาแต่งตั้งผู้สอนและบุคลากรของ

วิทยาลัย

กำหนดและอนุมัติมาตรฐาน

-กำหนด กฎเกณฑ์มาตรฐานสำหรับการวิเคราะห์

โครงการและออกใบอนุญาต

กำหนดและอนุมัติหลักสูตร

-พิจารณา เสนอแต่งตั้งอนุกรรมการหลักสูตร

-พิจารณา เสนอ เพื่ออนุมัติหลักสูตรที่ขอ

จัดตั้งหรือปรับปรุงใหม่

-ประสานงานระหว่างมหาวิทยาลัยของรัฐ

สถาบันอื่น ๆ เรื่อง หลักสูตร การวัดผล

งานตำรา ฯลฯ

งานตรวจสอบ และ รับรองมาตรฐาน

-ตรวจสอบสภาพนักศึกษา และอาจารย์

ในการขอรับการผ่อนผันทหาร

-ตรวจสอบ เอกสารการรับนักศึกษา

และอาจารย์

รับรองมาตรฐาน

-ตรวจสอบการบริหารงาน เพื่อรับรอง

มาตรฐานแต่ละสาขาวิชา

- เสนอแนะ เกี่ยวกับการปรับปรุงคุณภาพ

และมาตรฐานการศึกษา

-ดำเนินงาน เรื่องกรรมการสอบไล่ภายนอก

-ดำเนินงาน เรื่องกรรมการรับรองมาตรฐาน

ประมวลข้อมูลสถิติและงานทะเบียน

-รวบรวมข้อมูลสถิติและจัดทำรายงาน

-เผยแพร่ข้อมูลสถิติ เกี่ยวกับวิทยาลัย เอกชน

-จัดทำและ เก็บรักษาทะเบียนวิทยาลัย เอกชน

อาจารย์ นักศึกษา

-ศึกษาวิจัยเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับวิทยาลัย เอกชน

งานสารบรรณ อุดการ งานประชุม

การประชุม

-จัดระเบียบวาระการประชุมคณะกรรมการ

วิทยาลัย เอกชน คณะกรรมการสอบไล่

ภายนอก คณะกรรมการรับรองมาตรฐาน

-ทำหน้าที่ เลขานุการในการประชุม

-จัดทำรายงานการประชุม

-ดำเนินงานตามมติที่ประชุม

ที่มา: สำนักงานปลัดทบวง ทบวงมหาวิทยาลัย

แต่เนื่องจากงานวิทยาลัยเอกชน เป็นภาระหน้าที่ที่ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐจำเป็นต้องรับไปอย่างกระชั้นชิด โดยที่มิได้มีการเตรียมอัตรากำลังไว้เพื่อการนี้แต่ประการใด และอัตรากำลังที่สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือนให้ไว้แต่เดิมก็ไม่เพียงพออย่างยิ่งอยู่แล้วต่อภาระความรับผิดชอบทางด้านบริหารงานมหาวิทยาลัยของรัฐ ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐจึงได้เสนอขอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติในหลักการ ให้ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐได้แบ่งส่วนราชการโดยเพิ่มกองวิทยาลัยเอกชนขึ้น เพื่อรับผิดชอบงานด้านวิทยาลัยเอกชนโดยเฉพาะ ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้ลงมติเห็นชอบในหลักการดังกล่าว เมื่อวันที่ 21 มกราคม 2518 (282) ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ จึงมีการปรับปรุง ส่วนราชการของสำนักงานปลัดทบวงใหม่ โดยเพิ่มกองวิทยาลัยเอกชนขึ้น รับผิดชอบงานด้านวิทยาลัยขึ้นอีกกองหนึ่งตามพระราชกฤษฎีกาแบ่งส่วนราชการสำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ พ.ศ. 2518 (283)

กองวิทยาลัยเอกชน ในช่วงนี้มีหน้าที่ดังนี้คือ

1. ติดตามประเมินผลการดำเนินงานของวิทยาลัยเอกชน เพื่อให้การรับรองมาตรฐานในด้านต่าง ๆ เช่น หลักสูตรโครงการจัดการศึกษา การเรียน การสอน การวัดผล ในแต่ละสาขาวิชาที่เปิดสอน อุปกรณ์การศึกษา คุณวุฒิอาจารย์ อัตราส่วนอาจารย์คือนักศึกษา ห้องสมุด ฯลฯ รวมทั้งพิจารณาคำเนินการเกี่ยวกับงานวางเงื่อนไขระเบียบการของข้อกำหนดงานแก้ไขเปลี่ยนแปลงปรับปรุงหรือยกเลิกข้อกำหนดต่าง ๆ ของวิทยาลัยเอกชน

2. ติดตามผลตรวจสอบ และควบคุมการดำเนินงานของวิทยาลัยเอกชนให้เป็นไปตามเงื่อนไขข้อกำหนดในใบอนุญาตวิทยาลัยเอกชนและให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน (284)

2. องค์การการบริหารของรัฐ

องค์การการบริหารของรัฐ ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 ได้แก่ คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ซึ่งมีองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ ระบุไว้ชัดเจนในหมวด 2 ว่าด้วยคณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน (รายละเอียด โปรดดูภาคผนวก ง)

เมื่องานวิทยาลัยเอกชนได้โอนมาอยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ องค์การการบริหารของรัฐ อันได้แก่ คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน ก็ยังคงมีอำนาจหน้าที่และองค์ประกอบเป็นไปดังเช่นเดิม ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 (285) แต่เมื่องานวิทยาลัยเอกชน ได้มีการโอนอีกครั้งหนึ่ง โดยครั้งนี้ ได้มีการโอนอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับวิทยาลัยเอกชนมา เป็นของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ตามพระราชบัญญัติโอนกิจการบางส่วนของกระทรวงศึกษาธิการไปเป็นของทบวงมหาวิทยาลัย

ของรัฐ พ.ศ.2517 ครั้งนี้ ได้มีการเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบของคณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน ในส่วนของผู้แทนของกระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้แทนจากทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ (286) ส่วนอำนาจหน้าที่นั้นยังคง เดิม

นอกจากนี้ สืบ เนื่องจากคณะรัฐมนตรีได้ลงมติเมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2514 รับหลักการ ให้วิทยาลัยเอกชนดำเนินการสอนเกิน 3 ปีได้ถึงขั้นให้ปริญญาตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ.2512 และให้สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ และคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษา แห่งชาติ รับกำหนดวิธีการให้การรับรองมาตรฐานการศึกษา ตามมาตรา 16 แห่งพระราชบัญญัติ วิทยาลัยเอกชน พ.ศ.2512 โดยด่วน

ในการนี้ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ จึงได้ประกาศใช้ "หลักเกณฑ์การรับรอง มาตรฐานการศึกษา เพื่อให้อนุปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูงหรือปริญญา ของวิทยาลัยเอกชน พ.ศ.2514" ขึ้น และในเรื่องการรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชน จึงได้มีการ แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้น 2 ชุด คือ คณะกรรมการพิจารณาหลักสูตรและคณะกรรมการสอบไล่ภายนอก ดังรายละเอียดได้กล่าวแล้วในส่วนของหลักสูตรและการสอน เมื่องานวิทยาลัยเอกชนได้โอนมาอยู่ ในความรับผิดชอบของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนแล้ว สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาเอกชนจึง เป็นผู้รับผิดชอบต่อมาในการดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตร ส่วนในเรื่องการแต่งตั้งกรรมการสอบไล่ภายนอก และการให้ความเห็นชอบในการให้ใบรับรอง มาตรฐานการศึกษา ยังคงเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และคณะกรรมการบริหาร คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (สภาการศึกษาแห่งชาติเดิม) และในช่วงนี้ก็ เป็นครั้งแรกที่ กระทรวงศึกษาธิการได้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาให้การรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัย เอกชนขึ้น เพื่อให้การรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชน ต่อมา เมื่องานวิทยาลัย เอกชน ได้โอนมาอยู่ ในความรับผิดชอบของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐแล้ว คณะกรรมการสอบไล่ภายนอก ยังคงมีองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ตาม เดิม ส่วนคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตรนั้น ได้มีการ เปลี่ยนแปลงคือ คณะกรรมการพิจารณาหลักสูตร ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5-7 คน เป็นกรรมการ ผู้แทนทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐหนึ่งคนเป็นกรรมการและเลขานุการ เจ้าหน้าที่ ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐหนึ่งคนเป็นกรรมการ และผู้ช่วยเลขานุการ และคณะกรรมการพิจารณา หลักสูตรแต่งตั้งโดยคณะกรรมการทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เพื่อทำหน้าที่พิจารณาและ เสนอความเห็นเกี่ยวกับหลักสูตรของแต่ละคณะที่มีการสอนในวิทยาลัย เอกชน

สำหรับคณะกรรมการรับรองมาตรฐาน ซึ่งมีหน้าที่ในการพิจารณาออกใบรับรองมาตรฐาน การศึกษาของวิทยาลัย เอกชนนั้น ก็ยังคงถือตามหลักการ เดิม

ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับเอกชนในการจัดการศึกษา

สืบเนื่องจากการจัดการศึกษา เป็นหน้าที่หลักโดยตรงของรัฐบาลที่จะพึงให้ต่อประชาชน แต่เมื่อรัฐมีภาระเพิ่มขึ้นมากมาย และไม่มีกำลังเพียงพอในการที่จะจัดการศึกษาทุกระดับให้เพียงพอต่อความต้องการของประชาชนพลเมือง รัฐจึงได้แบ่งเบาภาระบางส่วนให้เอกชนร่วมรับผิดชอบ โดยเฉพาะได้อนุมัติให้เอกชน เข้าร่วมรับผิดชอบการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ เมื่อกลางปี พ.ศ. 2508 เป็นต้นมา

ดังนั้นจะ เห็นได้ว่าการดำเนินงานจัดการศึกษาของเอกชน แท้จริงก็ประกอบด้วยบุคคล 2 ฝ่าย ทำงานเกี่ยวข้องกัน คือ เอกชนและรัฐบาล โดยฝ่ายแรกมีบทบาทในการจัดการบริหาร การศึกษาตามกฎหมาย เพื่อให้ได้ผลผลิตทางการศึกษา ส่วนฝ่ายหลัง คือ รัฐบาลเป็นผู้ให้บริการ โดยคอยควบคุม สนับสนุน และช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ เพื่อให้การจัดการศึกษาของเอกชน มีคุณภาพดีทัดเทียม หรือดีกว่าการจัดการศึกษาของรัฐ ทั้งนี้ก็เป็นไปเพื่อการรักษาผลประโยชน์ ที่ประชาชนจะพึงได้รับจากรัฐนั้นเอง

ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐและเอกชนใน เรื่องการจัดการศึกษาก็คงไม่พ้นในเรื่อง

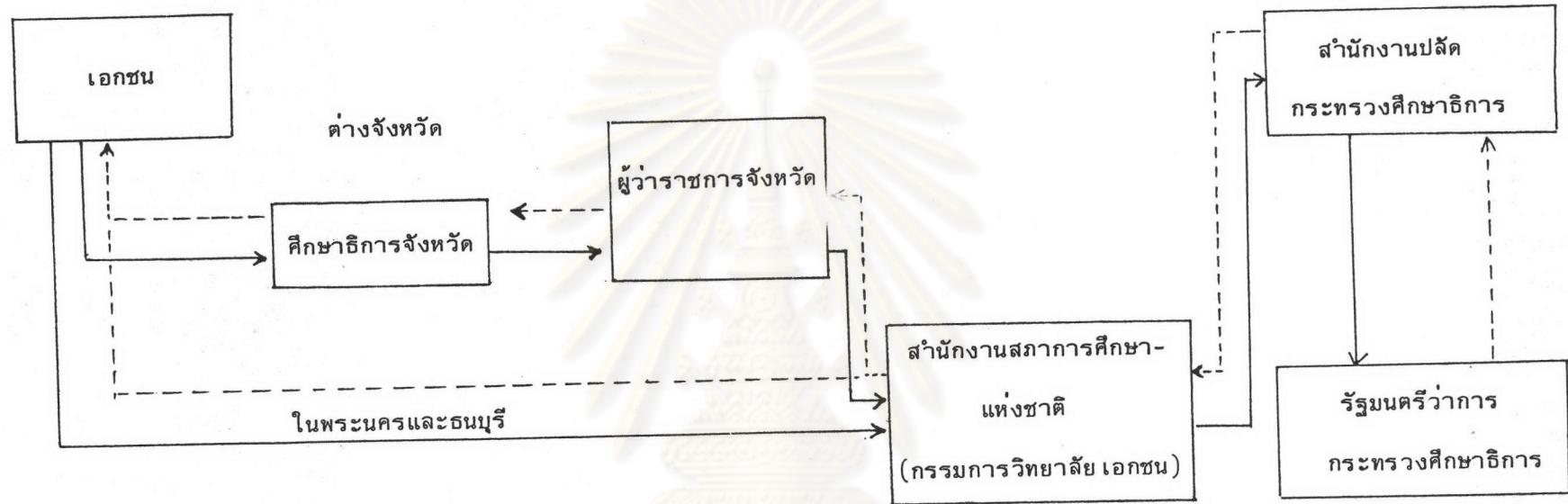
2 ประการ ดังนี้ คือ

1. การควบคุมดูแล
2. การช่วยเหลือ สนับสนุน

1. การดำเนินงานภายใต้ความรับผิดชอบของสภาการศึกษาแห่งชาติและกระทรวงศึกษาธิการ

เมื่อคณะรัฐมนตรีมีมติ เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2508 อนุญาตให้เอกชนจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ หน่วยงานแรกของรัฐที่รับผิดชอบก็คือ กระทรวงศึกษาธิการ และดังได้กล่าวแล้วตามมติ เมื่อวันที่ 28 มิถุนายน พ.ศ. 2508 หน่วยงานที่ทำหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องกฎระเบียบ ก็คือ สภาการศึกษาแห่งชาติ และเมื่อได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 แล้ว หน่วยงานของรัฐที่รับผิดชอบร่วมกันก็คือ กระทรวงศึกษาธิการ และสภาการศึกษาแห่งชาติในการควบคุมดูแล อุดหนุนและช่วยเหลือ การดำเนินงาน จัดการศึกษาโดยเอกชนดังกล่าว ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับ เอกชนในการจัดการศึกษาในช่วงนี้เป็นดังนี้ คือ

แผนภูมิที่ 2 แผนภูมิแสดงสายงานในการดำเนินเรื่องวิทยาลัยเอกชน

_____ หนังสือเข้า
 • - - - - - หนังสือออก

ศูนย์วิทยทรัพยากร

ที่มา: บันทึกข้อตกลงวิธีการปฏิบัติอันเกี่ยวกับวิทยาลัยเอกชน สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ

1. การควบคุม ดูแล ได้มีการกล่าวถึงการควบคุมดูแลวิทยาลัย เอกชนไว้ชัดเจน ในสาระสำคัญของพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ.2512 ซึ่งคณะรัฐมนตรี ได้ลงมติ เห็นชอบรับหลักการ เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2511 ดังได้กล่าวแล้ว ในข้อ 5 ดังนี้

5. การควบคุม

5.1 ได้กำหนดให้สภาการศึกษาแห่งชาติ ทำหน้าที่ควบคุมหลักสูตรและมาตรฐาน ทางวิชาการของวิทยาลัยเอกชน

5.2 ในส่วนที่เกี่ยวกับการเงินของวิทยาลัยเอกชน ได้กำหนดให้วิทยาลัย เอกชนจัดสรรเงินทุนออกเป็นประเภทต่าง ๆ เพื่อสะดวกแก่การควบคุม วิธีการจัดสรร เงินทุนออกเป็นทุนต่าง ๆ เป็นวิธีที่มหาวิทยาลัยในต่างประเทศนิยมจัดทำกันอยู่

5.3 ได้กำหนดให้กระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้อนุมัติการจัดตั้งและควบคุม การดำเนินการของเอกชน ให้อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน

นั่นก็คือ กระทรวงศึกษาธิการ มีหน้าที่ควบคุมดูแลการทั้งปวงของการจัดการศึกษา เอกชน ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ.2512 อันว่าด้วยเรื่องการจัดตั้ง การบริหาร วิทยาลัยเอกชน การควบคุมและการเพิกถอนใบอนุญาต และบทกำหนดโทษ ส่วนในเรื่องหลักสูตร และมาตรฐานทางวิชาการของวิทยาลัยเอกชน อยู่ในความดูแลควบคุมของสภาการศึกษาแห่งชาติ

2. การช่วยเหลือสนับสนุน

ตามเอกสารที่ค้นคว้าได้ปรากฏว่ารัฐได้ให้ความช่วยเหลือในสิ่งที่เอกชนเรียกร้อง คือ ได้ทำการยกเว้นภาษีการค้าแก่กิจการของวิทยาลัยเอกชน โดยตราขึ้นเป็นพระราชกฤษฎีกา ออกตามความในประมวลรัษฎากร ว่าด้วยการยกเว้นรัษฎากร (ฉบับที่ 33) พ.ศ.2512 โดยให้เหตุผลไว้ว่า เพื่อส่งเสริมกิจการศึกษาซึ่งเอกชนเป็นผู้ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วย วิทยาลัยเอกชน เช่นเดียวกับที่ได้ส่งเสริมกิจการของสถานศึกษาของทางราชการและโรงเรียน ราษฎร์ (287) (ปัจจุบันเป็นฉบับที่ 54 พ.ศ. 2517) (288)

นอกจากนี้ในด้านการบริหารงานวิทยาลัยเอกชน รัฐได้ช่วยเหลือโดยตามกฎหมาย รัฐจะต้องส่งผู้แทน 1 คน คือ ผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ เข้าร่วมบริหารงานในคณะกรรมการ บริหารงานวิทยาลัยเอกชน ทั้งนี้ก็เป็นไปโดยเหตุผลที่ว่า

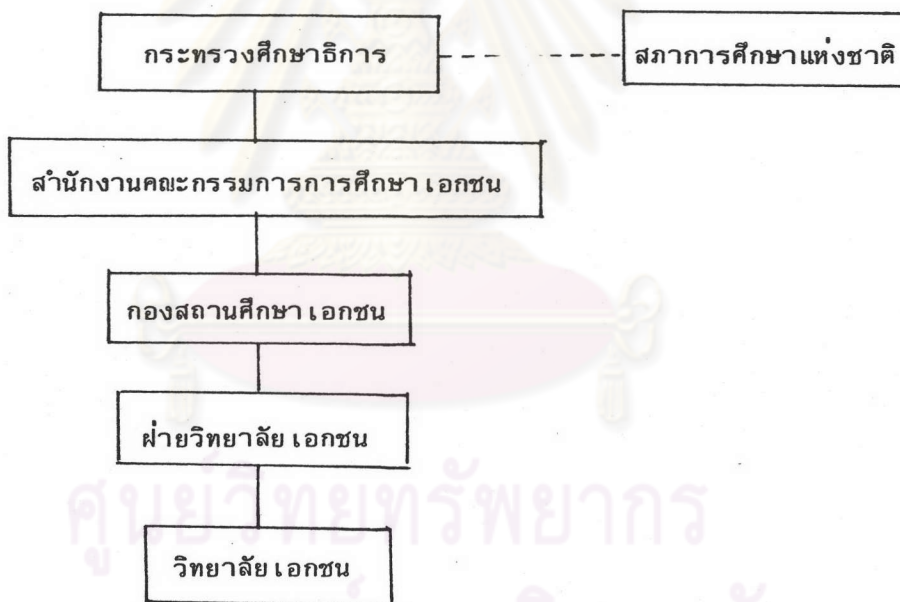
การให้คณะบุคคลผู้ทรงคุณวุฒิทางวิชาการมีโอกาสมาช่วยให้ความคิดเห็น จะทำให้สถานศึกษานั้นมีความก้าวหน้าทางด้านวิชาการ และการบริหารสถานศึกษาดีกว่า จะให้บุคคลเพียงผู้เดียวรับผิดชอบ

อันเป็นแนวความคิดในการบริหารงานของวิทยาลัยเอกชน โดยสภาการศึกษา แห่งชาติ ได้ทำการเสนอคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 27 เมษายน 2510 ดังกล่าวแล้วข้างต้น

2. การดำเนินงานภายใต้ความรับผิดชอบของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชน กระทรวงศึกษาธิการ

ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับ เอกชนในการจัดการศึกษาในช่วงนี้ เป็นดังนี้คือ

ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับ เอกชนในการจัดการศึกษาในหน้าที่ความรับผิดชอบ ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา เอกชน กระทรวงศึกษาธิการ

ที่มา : เขียนขึ้นจากหลักฐานเอกสารต่าง ๆ

1. การควบคุมดูแล

ในเรื่องของการจัดตั้งยังคงเป็นไปตามหลักการ เดิม ได้มีการเปลี่ยนแปลงนโยบาย ให้เอกชนสามารถจัดการศึกษาหลักสูตรระดับปริญญาตรีได้ เป็นอันว่า นับแต่วันที่คณะรัฐมนตรี

ลงมติรับหลักการเรื่องดังกล่าว เมื่อวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2514 เอกชนสามารถยื่นขอจัดตั้ง
โดยระบุในข้อกำหนดเพื่อขออนุมัติจัดตั้ง เปิดสอนหลักสูตรระดับปริญญาตรีได้ทันที นอกจากนี้
ในด้านหลักสูตรและการรับรองมาตรฐานได้มีการเปลี่ยนแปลง โดยเอกชนสามารถจัดหลักสูตร
ระดับปริญญาตรีได้ทันที และรัฐได้เริ่มเตรียมมาตรการที่จะให้การรับรองมาตรฐานการศึกษาขึ้นไว้
โดยในการรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชน จึงได้เกิดคณะกรรมการขึ้นอีก

3 ชุด คือ

1. คณะกรรมการพิจารณาหลักสูตร
2. คณะกรรมการสอบไล่ภายนอก
3. คณะกรรมการรับรองมาตรฐานการศึกษา

คณะกรรมการพิจารณาหลักสูตร จะเป็นผู้ตรวจพิจารณาการขอเปิดหลักสูตรของ
วิทยาลัยเอกชน และวิทยาลัยเอกชนจะมีสิทธิ์ให้ปริญญา อนุปริญญา ได้คือเมื่อคณะกรรมการ
รับรองมาตรฐานการศึกษา ให้การรับรองมาตรฐานการศึกษาของสาขาวิชาที่เปิดสอนโดยพิจารณา
ประกอบกับรายงานผลการดำเนินงานของคณะกรรมการสอบไล่ภายนอก ซึ่ง เข้าดูแลการวัดผล
การศึกษาในวิทยาลัยเอกชน

ส่วนในด้านการบริหารงาน ยังคงเป็นไปตามหลักการเดิม

2. การช่วยเหลือ สนับสนุน

การช่วยเหลือสนับสนุน ก็ยังคงเป็นไปเช่นเดิม

3. การดำเนินงานวิทยาลัยเอกชนภายใต้การรับผิดชอบของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ

ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับเอกชนในการจัดการศึกษาในช่วงนี้ เป็นดังนี้ คือ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิที่ 3 การแบ่งส่วนราชการของทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ

ที่มา : กองแผนงาน ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ สารสนเทศเกี่ยวกับทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ กองแผนงาน 20 สิงหาคม 2518, หน้า 7

1. การควบคุมดูแล

ก็ยังคงเป็นไปตามหลักการเดิม ได้มีการเปลี่ยนแปลงในเรื่องขององค์ประกอบของคณะกรรมการต่าง ๆ เช่น คณะกรรมการวิทยาลัยเอกชน และคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตรดังกล่าวแล้วในส่วนขององค์กรของรัฐ

2. การช่วยเหลือ สนับสนุน

การช่วยเหลือ สนับสนุน ยังคงเป็นไปตามหลักการเดิมเช่นเดียวกัน แต่ในเรื่องของการบริหารงานของวิทยาลัยเอกชน ได้เปลี่ยนจากผู้แทนกระทรวงศึกษาธิการ เป็นผู้แทนจากทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐแทน

นอกจากนี้ เพื่อให้การบริหารงานของวิทยาลัยเอกชน ดำเนินไปด้วยดี มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาการอุดมศึกษาของชาติ ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐจึงร่วมกับวิทยาลัยเอกชนรวมทั้งสิ้นเป็นจำนวน 10 วิทยาลัย คือ (289)

วิทยาลัยกรุงเทพ	วิทยาลัยพายัพ
วิทยาลัยการค้า	วิทยาลัยศรีปทุม
วิทยาลัยเกริก	วิทยาลัยแสงธรรม
วิทยาลัยเทคนิคสยาม	วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ
วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์

จัดให้มีการสัมมนาผู้บริหารวิทยาลัยเอกชนชั้น ณ โรงแรมรถไฟ จังหวัดเชียงใหม่ ในวันที่ 16-19 พฤศจิกายน 2518 ทั้งนี้โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญ รวมทั้งสิ้น 4 ประการดังนี้คือ

1. เพื่อร่วมกันวิเคราะห์และประเมิน สถานภาพ ศักยภาพ และสัมฤทธิ์ผลของการจัดการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนในปัจจุบัน

2. เพื่อร่วมกันพิจารณากำหนดนโยบาย และเป้าหมาย ของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาในส่วนของวิทยาลัยเอกชน ในช่วงของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 4

(พ.ศ. 2520-2524)

3. เพื่อแลกเปลี่ยนความเห็นและประสบการณ์เกี่ยวกับปัญหา อุปสรรค การบริหารวิทยาลัยเอกชน ทั้งในด้านวิชาการ บุคลากร และการบริหารงานอื่น ๆ และพิจารณาแนวทางที่วิทยาลัยเอกชนจะร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และแนวทางที่ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐจะให้

ความร่วมมือ และช่วยเหลือในการแก้ปัญหาอุปสรรคดังกล่าว

4. เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้รับผิดชอบงานวิทยาลัยเอกชน ทั้งทางฝ่ายทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ และวิทยาลัยเอกชน ได้ทำความรู้จักคุ้นเคยซึ่งกันและกัน อันจะเป็น เครื่องช่วยส่งเสริมสนับสนุนความร่วมมือและการประสานงานที่ดีต่อไป

ผลของการสัมมนาในครั้งนี้มีสาระที่น่าสนใจ 7 ประการคือ (289)

1. ทางด้านสถานภาพ วิทยาลัยเอกชนเป็นหน่วยการศึกษาที่เพิ่งเริ่มจัดตั้ง แต่สามารถดำเนินการได้ดีขึ้นเรื่อย ๆ โดยมีข้อสนับสนุน ดังนี้คือ

1.1 มหาวิทยาลัยและหน่วยงานการศึกษาของรัฐใช้เวลาจัดตั้งและดำเนินการ 70 ปี มีเพียง 13 แห่ง กับ 2 สถาบัน เมื่อเทียบกับวิทยาลัยเอกชนในเวลาเพียง 7 ปี แต่สามารถจัดตั้งได้ถึง 11 แห่ง

1.2 วิทยาลัยเอกชนเน้นการสอนเฉพาะทางสังคมศาสตร์ และโพลิเทคนิค เป็นส่วนใหญ่

1.3 ในระยะเวลา 7 ปี วิทยาลัยเอกชนได้เลื่อนฐานะของตนเองสูงขึ้น คือ มีการประสาทปริญญา และมีการรับรองมาตรฐานการศึกษาทั้งในระดับปริญญาตรีและระดับ ปวส.

1.4 จำนวนนักศึกษาเพิ่มขึ้นจากเดิม เมื่อเทียบตามสถิติ มีจำนวนเพิ่มขึ้นถึง 100%

1.5 วิทยาลัยเอกชนได้รับการแบ่งเบาภาระทางด้านการศึกษาของรัฐถึง 1/3

2. ทางด้านศักยภาพ ความเจริญเติบโตของวิทยาลัยเอกชน ในช่วงของแผนพัฒนาการศึกษา ระยะที่ 4 เป็นดังนี้

2.1 การขยายสาขา นอกจากวิทยาลัยเอกชนเปิดสอนสาขาสังคมและโพลิเทคนิคแล้ว วิทยาลัยเอกชนยังขยายสาขาอื่น ๆ มากขึ้น เช่น สาขาวิทยาศาสตร์ สาขามนุษยศาสตร์ เป็นต้น

2.2 ในปลายแผนการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 3 วิทยาลัยเอกชนสามารถรับนักศึกษาเพิ่มจากเดิมปีละ 5,000 คน ซึ่งในแผนการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 4 คาดว่า วิทยาลัยเอกชนสามารถรับนักศึกษาในระดับปริญญาตรีได้เพิ่มถึง 30%

2.3 นอกเหนือจากการผลิตบัณฑิต วิทยาลัยเอกชนจะมุ่งทางด้านการค้า
โดยเฉพาะคุณภาพทางการสอน และการให้บริการแก่สังคมในเวลาเดียวกัน

2.4 ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ เห็นว่าการที่จะให้วิทยาลัยเอกชนเป็นที่ยอมรับ
ของสังคมทั่วไป วิทยาลัยควรปรับปรุงการขยายงาน และการเร่งรัดคุณภาพให้ดียิ่งขึ้น

3. ทางด้านสัมฤทธิ์ผล สัมฤทธิ์ผลของวิทยาลัย เอกชนจากการประชุมสัมมนา
ซึ่งคาดว่าสัมฤทธิ์ผลในการประชุมสัมมนาครั้งนี้ อาจ เป็นสัมฤทธิ์ผลในการดำเนินงานต่อไปคือ

1. จากการสำรวจทางสถิติจะพบว่า บัณฑิตของวิทยาลัย เอกชน มีงานทำมากกว่า
บัณฑิตที่จบจากมหาวิทยาลัยของรัฐ ซึ่งเป็นสัมฤทธิ์ผลในเชิงปริมาณ

2. สัมฤทธิ์ผลในเชิงคุณภาพ คุณภาพของวิทยาลัย เอกชนดีขึ้น ผู้บริหารการศึกษา
และผู้อำนวยการควรปรับปรุง ทางด้านคุณภาพให้ดียิ่ง ๆ ขึ้น

3. นอกจากหน้าที่ทางการผลิตบัณฑิต หน้าที่ทางการทำนุบำรุงวิทยาลัย และการ
ขยายสาขาการศึกษาแล้ว วิทยาลัยควรปรับปรุงตนเองให้เจริญขึ้น เมื่อมีความพร้อมตาม
สภาพการ

4. นโยบายและเป้าหมาย ในการพัฒนาวิทยาลัย เอกชนในแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 4

4.1 วิทยาลัย เอกชนควรขยายสาขาวิชาที่ผลิตบัณฑิต โดยขยายสาขาวิชา
เพื่อให้นักศึกษาได้เลือกเรียนตามวิชาที่ตนถนัด

4.2 การ เรียนการสอนควร เน้นหนักทางการวิจัย

4.3 ปรับปรุงคุณภาพของวิทยาลัย เพื่อให้ เป็นที่ เชื่อถือและยอมรับของสังคม
ให้มากขึ้น

4.4 วิทยาลัย เอกชนควรร่วมมือกันผนึกกำลัง เพื่อความ เจริญก้าวหน้าของสังคม
และควรมีการระดมทุนจากภายนอก เพื่อให้วิทยาลัย เอกชนก้าวหน้ายิ่งขึ้น

5. ปัญหาและอุปสรรค

5.1 ปัญหาร่วมกันระหว่างทบวงมหาวิทยาลัย และวิทยาลัย เอกชน ก็คือ

ปัญหาทางการบริหาร พระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชนบางมาตรา
เป็นเครื่องสกัดกั้นการทำงานของวิทยาลัย ทำให้เกิดปัญหาการทำงานไม่คล่องตัว ซึ่งจะต้อง
แก้ไข ดังนี้คือ

และบุคคลอื่น

1. ด้านการประสานงานอันดีระหว่างเจ้าหน้าที่ทบวงฯ วิทยาลัย เอกชน
2. ระบบการดำเนินงานและขั้นตอนของการทำงานลดน้อยลง
3. ต้องพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้อง

5.2 ปัญหาของวิทยาลัยเอกชน

ปัญหาของวิทยาลัยเอกชน มี 3 ด้าน ที่สำคัญ คือ

1. ปัญหาทางด้านกฎหมาย ได้มีข้อเสนอแนะและการแก้ไข ดังนี้คือ

- 1.1 กรรมการวิทยาลัยเอกชน ควรมีผู้แทนของวิทยาลัยเอกชน เข้าร่วมด้วย
- 1.2 ฐานะตำแหน่งของผู้บริหารและผู้สอนในวิทยาลัยเอกชน เห็นควรให้

เหมือนกับมหาวิทยาลัยของรัฐ

1.3 ควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน ดังนี้

ก. มาตรา 48 เรื่องการแต่งตั้งผู้สอนประจำและผู้สอนพิเศษ และมาตรา 78 (บทลงโทษ) โดยให้วิทยาลัยเอกชนได้มีส่วนในการเสนอหรือรับทราบก่อน ที่จะมีการเสนอสภาฯ และประกาศใช้

ข. ควรมีการแก้ไขสัญญาจ้าง เรื่องการบอกล่วงหน้าเกี่ยวแก่การลาออกของผู้สอน จาก 3 เดือน ลงเป็น 1 เดือน

ค. การมีการวางมาตรการในการตรวจสอบฐานะ การเงินของผู้ขอตั้งวิทยาลัยเอกชน โดยให้ทำโครงการอย่างละเอียด ให้คณะกรรมการตรวจสอบก่อน

ง. ควรกำหนดมาตรการในการตรวจสอบ และควบคุมแหล่งที่มาของเงินทุนในการจัดตั้ง และดำเนินงานของวิทยาลัยเอกชน ที่มาจากต่างประเทศไว้ใน

พระราชบัญญัติ

จ. ผู้รับใบอนุญาตจัดตั้งวิทยาลัยเอกชน (มาตรา 26) เมื่อมีสิทธิแต่งตั้งกรรมการบริหารของวิทยาลัยแล้ว ก็ควรมีสิทธิถอดถอนได้ด้วย

ฉ. ควรเปิดโอกาสให้วิทยาลัยเอกชน ประสาทปริญญาชั้นสูงสุด และปริญญาโทศึกษาศาสตร์ได้

ช. ควรให้กรรมการบริหารมอบอำนาจให้ผู้อำนวยการ เป็นผู้พิจารณาแต่งตั้งผู้สอนได้ แล้วแจ้งให้ทบวงฯ ทราบ

ซ. ควรกำหนดบทลงโทษผู้ใช้ครุย ปริญญา และเข้มวิหะฐานะของวิทยาลัยเอกชน โดยตนเองไม่มีสิทธิดังกล่าวไว้ในพระราชบัญญัติ

2. ปัญหาทางด้านการบริหาร ได้มีข้อเสนอแนะและการแก้ไข ดังนี้

2.1 การบริหารภายใน

วิทยาลัยเอกชนที่ดั่งใหม่ อาจมีปัญหาการจัดระบบและกลไกในการบริหาร ถ้าระบบดังกล่าวไม่ดีพอ อาจเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาวิทยาลัย ทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพดังนี้

1. วิทยาลัยควรมีการปรับปรุงระบบบริหาร โดยนำหลักการ การบริหาร แผนใหม่ เข้ามาประยุกต์ให้มากที่สุด

2. กรรมการบริหารของวิทยาลัย ควรจะได้มีบทบาทที่จริงจังมากกว่า ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

3. ควรจัดการพัฒนานักบริหารวิทยาลัยเอกชนอยู่เสมอ ๆ

4. ควรจัดให้มีกลไกในการบริหารภายใน ซึ่งนอกจากจะมีผู้บริหาร วิทยาลัยตามกฎหมายแล้ว ควรจะส่งเสริมให้สภาอาจารย์ องค์การนักศึกษา ได้มีส่วนในการให้ ข้อมูลในการตัดสินใจ ตลอดจนให้ความร่วมมือในการบริหารด้วย

2.2 การบริหารภายนอก

อาจมีปัญหาเกี่ยวข้องกับทางบริหารอันเกิดจากภายนอก เช่น ทางรัฐบาล และทางด้านการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงสังคมโดยทั่วไป ซึ่งกระทบกระเทือนต่อความเป็นอยู่ ของวิทยาลัยในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนและสังคม

1. วิทยาลัยจะต้องปรับปรุงระบบติดต่อสื่อสารระหว่างวิทยาลัยกับ องค์การที่เกี่ยวข้องให้ดีขึ้น

2. วิทยาลัยควรมีการวางแผนเมื่อต้องรับสถานการณ์อันอาจเกิดขึ้นได้ จากภาระการเปลี่ยนแปลงของสังคมเท่าที่จะทำได้

2.3 ปัญหาทางด้านบุคลากร

ก. ปัญหาส่วนใหญ่มักเกี่ยวข้องกับครูสอน กล่าวคือ ผู้สอนมีความรู้ความสามารถใน บางวิชา ที่จะมาเป็นผู้สอนประจำหายาก มีข้อเสนอแนะและแก้ไข คือ

1. วิทยาลัยจะต้องมีโครงการพัฒนาอาจารย์ โดยอาจจัดร่วมกับ วิทยาลัยอื่น หรือกับทบวงฯ

2. ควรมีทุนในการส่งอาจารย์ไปศึกษาอบรม เพราะเป็นผลดีใน ระยะยาว

3. วิทยาลัยควรจัดปรับปรุงระบบการสรรหา เพื่อหาบุคคลที่เหมาะสมมาทำงานให้ได้

4. ทบวงฯ ควรได้มีการวางหลักเกณฑ์ในเรื่องผู้เชี่ยวชาญไว้เป็นการแน่นอน เพื่อที่ทางวิทยาลัยจะสรรหาบุคคลดังกล่าวได้ถูกต้อง ในกรณีที่ไม้อาจหาอาจารย์ที่มีคุณวุฒิตรงตามข้อกำหนดของผู้สอนในวิชาใดวิชาหนึ่ง

ข. ผู้สอนประจำมักอยู่ไม่ได้นาน ควรจะ

1. ปรับปรุงอัตราเงินเดือนให้ทัดเทียมกับองค์การธุรกิจอื่น ๆ
2. เพิ่มสวัสดิการในด้านต่าง ๆ ให้มากขึ้น
3. จัดกองทุนสงเคราะห์ โดยใช้หลักการเดียวกับโรงเรียนราษฎร์
4. ปรับปรุงส่งเสริม สถานภาพของวิทยาลัยเอกชน เพื่อให้ผู้

ปฏิบัติงาน รู้สึกว่าตนอยู่ในหน่วยงานที่เป็นที่ยอมรับของมหาชน

5. ควรส่งเสริมให้มีสมาคมของวิทยาลัยเอกชน

ค. ผู้สอนประจำขาดผู้สอนที่มีคุณภาพ ทั้งนี้เพราะ

1. วิทยาลัยเอกชนยังไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมทั่วไป
2. ค่าตอบแทนน้อยเมื่อเทียบกับธุรกิจอื่น
3. ชื่อเสียงยังใหม่ ทำให้ผู้จะมาสอนไม่แน่ใจในความมั่นคง
4. ผู้ริ่กงานสอนจริง ๆ จะมุ่งไปสอนในมหาวิทยาลัยของรัฐมากกว่า

ควรแก้ไขให้มีผู้สอนประจำที่มีคุณภาพดีโดยการ

1. มีการกำหนดอัตราค่าจ้างระหว่างวิทยาลัยเอกชนด้วยกัน
2. ให้สวัสดิการที่มั่นคงเป็นหลักฐาน เช่น บำเหน็จ บำนาญ
3. จัดโครงการพัฒนาวิทยาลัยเอกชน เพื่อเพิ่มคุณภาพการสอน
4. มีการให้ตำแหน่งทางวิชาการแก่ผู้สอนในวิทยาลัยเอกชน เช่น

ศาสตราจารย์ เช่น ในมหาวิทยาลัยของรัฐ

5. มีการประชาสัมพันธ์ คงสิทธิ์ต่าง ๆ ในฐานะเป็นผู้สอน เช่น การผ่อนผันการเป็นทหาร ฯลฯ

6. ให้โอกาสผู้สอนได้เพิ่มคุณวุฒิของตนเอง

7. ส่งเสริมให้ผู้สอนมีโอกาสใช้ความสามารถได้เต็มที่
8. สรรหาอาจารย์ บุคลากรที่เคยมีชื่อเสียงจากมหาวิทยาลัย

ของหน่วยราชการ และเกษียณแล้วมาสอน

9. รัฐอาจช่วยโดยอนุมัติให้ข้าราชการลาโดยไม่รับเงินเดือน เป็นครั้งคราวและวิทยาลัยรับภาระด้านการใช้จ่าย
10. สร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างฝ่ายบริหารและผู้สอน เพื่อเป็นกำลังใจ

2.4 ปัญหาทางการเงิน มีข้อเสนอแนะและการแก้ไข ดังนี้คือ

ปัญหาเรื่องการเงินนั้นเป็นปัญหาร่วมของทุกวิทยาลัย แต่อาจมากน้อย ต่างกันนั้น ขึ้นอยู่กับแต่ละวิทยาลัย แต่ละเวลา ซึ่งมีข้อเสนอเพื่อการแก้ไขดังนี้

1. การจัดบรรณวิเทศน์เพื่อเป็นการระดมทุน จะมีปัญหามากและยากที่จะทำได้สำเร็จ
2. ทบวงฯ ควรหาแหล่งเงินช่วยเหลือ เพื่อแบ่งปันมาให้วิทยาลัยเอกชน ในรูปต่าง ๆ
3. สร้างแรงจูงใจแก่ประชาชนทั่วไป ให้ร่วมบริจาคอุดหนุนวิทยาลัยเอกชน
4. วิทยาลัยอาจสร้างผลผลิตจากกระบวนการเรียนการสอนในบางวิชา เพื่อนำไปจำหน่ายหาทุนได้
5. วิทยาลัยอาจจัดกิจกรรมบริการชุมชน โดยมีค่าตอบแทน เพื่อหาทุนมาเพิ่มเติมกับที่มีอยู่ได้

3. ปัญหาทางด้านวิชาการ

วิชาการเป็นเรื่องที่จะต้องปรับปรุงอยู่เสมอ เท่าที่เป็นอยู่ การเปลี่ยนแปลงทางวิชาการไม่ว่าจะเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับปริมาณและคุณภาพของความรู้ กระบวนการเรียนการสอน และการวัดผล ย่อมก่อปัญหาในการดำเนินการของวิทยาลัย เอกชน เป็นอย่างมาก

1. วิทยาลัยจะต้องมีโครงการส่งเสริมการค้นคว้าวิจัยและพัฒนา การเรียนการสอน กับการวัดผล เป็นโครงการประจำ
2. วิทยาลัยเอกชน โดยการประสานงานของทบวงฯ ควรจะได้มีโครงการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน และการวางมาตรการในการวัดผล ตลอดจนการสร้างตำราร่วมกัน อีกใสดหนึ่ง

3. ควรมีกำหนดระยะเวลาการควบคุม การวัดผลของคณะกรรมการสอบไล่ภายนอก โดยอาจเลิกคณะกรรมการดังกล่าว เมื่อเห็นว่าการดำเนินงานได้มาตรฐานดีแล้ว
 4. ทางราชการควรเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการควบคุมการวัดผลของคณะกรรมการสอบไล่ภายนอก
 5. ควรมีผู้แทนของคณะกรรมการพิจารณาหลักสูตร เข้ามา เป็นกรรมการสอบไล่ภายนอกด้วย
 6. ควรมีการแลกเปลี่ยนเอกสารคำสอนระหว่างสถาบันวิทยาลัย เอกชน
 7. สนับสนุนโครงการบรรณสารมหาวิทยาลัย เพื่อเป็นแหล่งเผยแพร่ทางวิชาการ
6. แนวทางในการดำเนินงานขั้นต่อไป
- แนวทางในการดำเนินงานของทบวงมหาวิทยาลัย
1. ทบวงมหาวิทยาลัยมีนโยบายที่จะส่งเสริม การศึกษา ตามแผนพัฒนาระยะที่ 4
 2. เพื่อให้เกิดความก้าวหน้าในกระบวนการศึกษา จึงจำเป็นที่ทบวงฯ จะต้องตรวจสอบ ควบคุมมาตรฐานการศึกษาให้อยู่ในเกณฑ์ที่ดี
 3. ทบวงฯ มีนโยบายที่จะมุ่งให้วิทยาลัย เอกชน พัฒนาไปในแนวทางที่ตนถนัด เพื่อวิทยาลัย เอกชนจะได้ร่วมรับภาระในการพัฒนาการศึกษาอย่างแท้จริง
7. แนวทางการดำเนินงานของวิทยาลัย เอกชน
1. หลังจากการสัมมนาสิ้นสุดลง วิทยาลัย เอกชน เห็นควรร่วมมือกันจัดตั้งสมาคมวิทยาลัย เอกชน ซึ่งอาจจัดตั้งในรูปใด ๆ ก็ได้ เช่น สมาคมผู้บริหารวิทยาลัย เอกชน สมาคมอาจารย์ เป็นต้น จุดประสงค์ในการจัดตั้ง คือ เพื่อร่วมกิจกรรมในการช่วยให้วิทยาลัย เอกชน เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น
- จะเห็นได้ว่า จากการสัมมนา ทำให้เห็นภาพของการจัดการศึกษาของวิทยาลัย เอกชน ที่ผ่านมา และจะดำเนินไปในอนาคต สภาพปัญหาและอุปสรรค พร้อมทั้งแนวทางที่จะแก้ไข ซึ่งเป็นปัญหาที่วิทยาลัย เอกชน จะต้องแก้ไขเองและรัฐช่วยแก้ไข สำหรับรัฐเองก็ค้นพบการดำเนินงานของตนที่ผ่านมา และแนวทางในอนาคต สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินงาน
- ดังนั้น อาจกล่าวสรุปได้ว่า ความรับผิดชอบของรัฐต่อการอุดมศึกษา เอกชนใน 2 เรื่อง สำคัญคือ การควบคุมดูแล และการช่วยเหลือสนับสนุน จากผลของการสัมมนา เป็นดังนี้คือ

1. สภาพปัญหาที่เกิดจากการจัดการศึกษาโดยเอกชน ซึ่งรัฐต้องควบคุมดูแล คือ
 - 1.1 สภาพปัญหาทางกฎหมาย ซึ่งเป็นหน้าที่ของรัฐโดยตรง
 - 1.2 สภาพปัญหาในเรื่องผู้สอน
 - 1.3 สภาพปัญหาในด้านวิชาการ
2. สภาพปัญหาในการจัดการศึกษา ที่รัฐต้องช่วยเหลือสนับสนุน คือ
 - 2.1 สภาพปัญหาทางการบริหาร
 - 2.2 สภาพปัญหาในด้านผู้สอน
 - 2.3 สภาพปัญหาทางการเงิน
 - 2.4 สภาพปัญหาทางด้านวิชาการ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทบาทในการมีส่วนร่วมจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา

บทบาทในการมีส่วนร่วมจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเอกชนจะครอบคลุมในเรื่องของภารกิจหลัก และบทบาทต่อการอุดมศึกษาของประเทศ ดังมีคือ

1. บทบาทของวิทยาลัยเอกชนในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะในเรื่องของภารกิจหลัก

ตามกฎหมายฉบับแรก คือ พระราชบัญญัติวิทยาลัยเอกชน พ.ศ. 2512 มิได้ระบุบทบาทหน้าที่หรือภารกิจในการจัดการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนไว้ชัดเจน นอกเสียจากในหมวดที่ 4 ว่าด้วยเรื่องการบริหารวิทยาลัยเอกชน ซึ่งได้บัญญัติไว้บ้างในมาตรา 27 บัญชี / ซึ่งบัญญัติว่า "(7) พิจารณาหาวิธีที่จะทำให้การศึกษา การวิจัยและการฝึกอบรบของวิทยาลัยเอกชนให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น" กล่าวได้ว่า ในระยะเริ่มต้นนี้ ตามกฎหมายวิทยาลัยเอกชน ก็ไม่บทบาทในการผลิตบัณฑิต เป็นภารกิจหลัก และได้บ่งว่าวิทยาลัยเอกชน น่าจะได้มีกระแสนใจในเรื่องของการวิจัยด้วย บทบาทในการผลิตบัณฑิตของวิทยาลัยเอกชนในช่วงนี้ เป็นดังมีคือ

ก. ผู้สำเร็จการศึกษา (290)

ในระยะของการเริ่มต้นนี้ วิทยาลัยเอกชนเริ่มมีผู้สำเร็จการศึกษา ในปีการศึกษา 2515 ซึ่งเมื่อจัดการศึกษาจนถึงปี การศึกษา 2519 ปรากฏว่ามีผู้สำเร็จการศึกษาเป็นจำนวนทั้งสิ้น 7,438 คน

เมื่อพิจารณาผู้สำเร็จการศึกษา ตามสาขาวิชา และวุฒิแล้ว ปรากฏว่า มีผู้จบสาขาวิชาสังคมศาสตร์ ระดับปริญญาตรีมากที่สุดในทุกปีการศึกษา รองลงมาได้แก่ ผู้จบสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สำหรับสาขาวิชานิติศาสตร์ มีจำนวนน้อยที่สุดในทุกระดับ (รายละเอียด ดังตารางที่ 31)

เมื่อพิจารณาผู้สำเร็จการศึกษาของวิทยาลัยเอกชน แยกตามวุฒิ ระหว่างปีการศึกษา 2515-2519 พบว่า แต่ละปีมีผู้สำเร็จการศึกษารวมทุกระดับ เป็นจำนวน 1,111 คน 1,120 คน 1,287 คน 1,838 คน และ 2,082 คน ตามลำดับ วิทยาลัยเอกชนที่ผลิตผู้สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงมากที่สุด คือวิทยาลัยศรีปทุม ระดับปริญญาตรีมากที่สุดคือวิทยาลัยการค้า (รายละเอียด ดังตารางที่ 31)

ข. ผู้สำเร็จการศึกษากับการมีงานทำ และการว่างงานในสาขาต่าง ๆ

สถาบันอุดมศึกษาเอกชน ผลิตผู้สำเร็จการศึกษาได้เป็นครั้งแรกในช่วงของแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 3 (พ.ศ.2515-2519) ซึ่งในช่วงนี้ ก็พบว่าในเรื่องบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษาเอกชนกับการมีงานทำ และการว่างงานนั้น บัณฑิตรุ่นปีการศึกษา 2517, 2518 และ 2519 มีอัตราการว่างงาน ร้อยละ 33.02, 31.19 และ 22.36 ตามลำดับ (ดูรายละเอียดตารางที่ 32)

สถาบันอุดมศึกษาเอกชนเปิดสอนสาขาด้าน สังคมศาสตร์ นิติศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ ซึ่งเป็นสาขาวิชาที่มีอัตราการว่างงานอยู่ในระดับสูง ในปีการศึกษา 2517, 2518 และ 2519 สาขาสังคมศาสตร์ เป็นสาขาที่มีการว่างงานของบัณฑิต ร้อยละ 33.02, 32.08 และ 22.36 ตามลำดับ (รายละเอียดตารางที่ 33)

บัณฑิตที่สำเร็จจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชนที่ทำงานแล้ว จำแนกตามสถาบันและลักษณะงาน ปรากฏว่า ผู้สำเร็จจากสถาบันอุดมศึกษาเอกชนทำงานในองค์การระหว่างประเทศ บริษัทเอกชน และประกอบอาชีพอิสระด้วยตัวเองไม่ต่ำกว่าร้อยละ 53 และเป็นผู้สำเร็จจากวิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ และวิทยาลัยกรุงเทพเป็นส่วนใหญ่ (รายละเอียด ตารางที่ 34)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 31 จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยเอกชนระหว่างปีการศึกษา 2515-2519
จำแนกตามสาขาวิชาและวุฒิ

ปีการศึกษา	สาขาวิชาตาม ยูเนสโก	วุฒิ			รวม	
		ประกาศนียบัตร (3 ปี)	ปวส.	อนุปริญญา		ปริญญา
2515	สังคมศาสตร์	-	-	-	1,111	1,111
	นิติศาสตร์	-	-	-	-	-
	วิศวกรรมศาสตร์	-	-	-	-	-
	รวม	-	-	-	-	1,111
2516	สังคมศาสตร์	-	21	6	885	912
	นิติศาสตร์	-	-	-	-	-
	วิศวกรรมศาสตร์	8	200	-	-	208
	รวม	8	221	6	885	1,120
2517	สังคมศาสตร์	-	128	2	614	744
	นิติศาสตร์	-	-	-	9	9
	วิศวกรรมศาสตร์	-	534	-	-	534
	รวม	-	662	2	623	1,287
2518	สังคมศาสตร์	-	146	-	831	977
	นิติศาสตร์	-	-	-	3	3
	วิศวกรรมศาสตร์	-	858	-	-	858
	รวม	-	1,004	-	834	1,838
2519	สังคมศาสตร์	-	147	4	1,142	1,293
	นิติศาสตร์	-	-	5	1	6
	วิศวกรรมศาสตร์	-	783	-	-	783
	รวม	-	930	9	1,143	2,082

ที่มา: กองสถาบันอุดมศึกษาเอกชน สำนักงานปลัดทบวง ทบวงมหาวิทยาลัย

ตารางที่ 32 จำนวนบัณฑิตของสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่มีงานทำและที่ว่างงาน

ปีการศึกษา	จำนวนบัณฑิตที่	จำนวนบัณฑิตที่	บัณฑิตที่ว่างงาน		บัณฑิตมีงานทำ	
	สำเร็จการศึกษา	กรอกแบบสำรวจ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2517	626	315	104	33.02	211	66.99
2518	858	436	136	31.19	300	68.81
2519	1,145	899	201	22.36	698	77.64

ที่มา รายงานสรุปการประมวลผลเบื้องต้น เรื่อง ภาวะการทำงานทำของบัณฑิตรุ่นปีการศึกษา 2517-2521 และ 2523 ทบวงมหาวิทยาลัย สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย

ตารางที่ 33 ร้อยละของบัณฑิตสถาบันอุดมศึกษา เอกชนที่ว่างงาน จำแนกตามสาขาวิชาของยูเนสโก

สาขาวิชา	2517	2518	2519
1. นิติศาสตร์	-	-	-
2. มนุษยศาสตร์	-	-	-
3. สังคมศาสตร์	33.02	32.08	22.36
รวม	33.02	32.08	22.36

ที่มา รายงานการประเมินสภาพการจัดการศึกษาและประเมินผลแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ

ฉบับที่ 5 (พ.ศ.2525-2529) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี

ตารางที่ 34 ร้อยละของบัณฑิตที่ทำงานแล้ว จำแนกตามประเภทของหน่วยงาน และสถาบัน
 รุ่นปีการศึกษา 2517-2523/2524 (เอกชน)

สถาบัน	รุ่นปีการศึกษา 2517				รุ่นปีการศึกษา 2518				รุ่นปีการศึกษา 2519				รุ่นปีการศึกษา 2520				รุ่นปีการศึกษา 2521				รุ่นปีการศึกษา 2523/2524			
	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4	1	2	3	4
รวม	315	7.94	4.44	54.60	436	10.78	5.28	52.75	899	6.79	8.34	62.51	1,615	9.16	7.06	57.09	1,534	12.26	6.26	53.78	2,131	9.24	5.77	54.95
วิทยาลัยการค้า	151	5.96	4.64	49.67	214	12.15	7.94	42.06	405	9.14	9.63	54.82	832	9.50	8.77	54.09	620	10.49	6.77	4.68	655	9.62	6.41	57.10
วิทยาลัยเทคนิควิศวกรรม	28	7.14	3.57	50.00	40	2.50	2.50	77.50	33	3.03	15.15	57.58	46	21.74	4.35	50.00	64	12.50	12.50	54.69	293	7.51	6.14	59.39
วิทยาลัยกรุงเทพ	96	6.25	4.17	69.79	84	5.95	1.19	60.71	259	5.41	8.49	65.64	457	7.22	6.78	61.93	430	9.07	4.42	61.40	583	3.26	3.95	61.75
วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	23	4.35	4.35	43.48	25	12.00	8.00	36.00	67	13.43	8.96	53.73	58	12.50	7.14	35.71	216	22.22	11.11	33.33	266	17.29	10.15	35.34
วิทยาลัยเทคนิคสยาม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	—	—	—	—	—	—	—	62	27.42	9.68	41.94
วิทยาลัยพาณิชยศาสตร์	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	100	15.00	3.00	50.00	47	21.28	2.13	59.57	72	15.28	1.39	63.89
วิทยาลัยศรีปทุม	—	—	—	—	12	75.00	—	25.00	—	—	—	—	3	100.00	—	—	19	94.74	—	—	90	20.00	3.33	22.22
วิทยาลัยแสงธรรม	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	31	—	—	3.22	43	—	—	60.47
วิทยาลัยอัสสัมชัญ- บริหารธุรกิจ	—	—	—	—	48	—	—	87.50	135	—	2.22	85.19	120	0.83	0.83	80.00	107	—	1.87	85.98	67	1.49	4.48	76.12
วิทยาลัยพัฒนา	17	41.18	5.88	35.29	13	23.08	15.39	30.77	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—

หมายเหตุ : 1 = บัณฑิตที่กรอกแบบสำรวจ
 2 = บัณฑิตที่ทำงานในส่วนราชการ

3 = บัณฑิตที่ทำงานรัฐวิสาหกิจ
 4 = บัณฑิตที่ทำงานในองค์การระหว่างประเทศ บริษัท/เอกชน
 และประกอบอาชีพอิสระด้วยตนเอง

ที่มา : ทบวงมหาวิทยาลัย รายงานสรุปการประมวลผลเบื้องต้น เรื่องการสำรวจภาวะการทำงานทำของบัณฑิต รุ่นปีการศึกษา 2517-2523/2524

2. บทบาทวิทยาลัย เอกชนต่อการอุดมศึกษาของประเทศ

การที่รัฐอนุญาตให้ เอกชน เข้ามามีส่วนรับผิดชอบการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้เมื่อปลายแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 1 และจัดการศึกษาได้ในปลายแผนพัฒนาการศึกษา ระยะที่ 2 (พ.ศ.2510-2514) อันเป็นช่วงซึ่งความต้องการของสังคมในการศึกษาต่อในระดับ อุดมศึกษาเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปลายแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 2 ซึ่งเพิ่มสูง เกือบเท่าตัวของปลายแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 1 (291) ทำให้เข้าร่วมรับผิดชอบการ ศึกษาของ เอกชนครบทุกระดับ และมีผลที่สำคัญต่อการศึกษาระดับอุดมศึกษาของประเทศ ดังนี้

2.1 บทบาทในการ สนองความต้องการการศึกษาระดับอุดมศึกษา

ดังได้กล่าวแล้วว่า รัฐไม่สามารถรับภาระจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ได้ แต่เพียงผู้เดียว เมื่ออนุญาตให้เอกชน เข้ามามีส่วนร่วมจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะ ตั้งแต่ปีการศึกษา 2513 จนถึงปีการศึกษา 2519 อันเป็นช่วงของการสิ้นสุดแผนพัฒนาการศึกษา แห่งชาติระยะที่ 3 (พ.ศ.2515-2519) ปรากฏว่า ในช่วง 7 ปีนี้ มีการจัดตั้งสถานศึกษาระดับ อุดมศึกษาโดยเอกชน ทั้งสิ้น 11 แห่ง คือ วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยศรีปทุม วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต วิทยาลัยพัฒนา (เลิกล้มกิจการปี พ.ศ.2520) วิทยาลัยการค้า วิทยาลัย อัสสัมชัญบริหารธุรกิจ วิทยาลัยเอเซียอาคเนย์ วิทยาลัยเทคนิคสยาม วิทยาลัยแพทย์ และวิทยาลัย แสงธรรม โดยรับนักศึกษาผู้ต้องการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา ในปีการศึกษา 2519 มีจำนวนทั้งสิ้น 14,055 คน เป็นชาย 7,700 คน เป็นหญิง 6,355 คน โดยเปิดการศึกษา 4 ระดับ คือ ระดับ ประกาศนียบัตร ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ระดับอนุปริญญา และระดับปริญญาตรี ในสาขา วิชาทางสังคมศาสตร์ นิติศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์

นอกจากนี้ จะเห็นได้ว่า ในบรรดาสถานศึกษาทั้ง 11 แห่งนั้นแบ่งออกได้เป็น สถานศึกษาที่ตั้งอยู่ในภาคกลาง เสีย 9 แห่ง และตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาค 2 แห่ง อันได้แก่ วิทยาลัย แพทย์ ตั้งอยู่ ณ จังหวัดเชียงใหม่ และวิทยาลัยแสงธรรม ตั้งอยู่ ณ จังหวัดนครปฐม เป็นการ กระจายโอกาสทางการศึกษาสู่ส่วนภูมิภาคด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม น่าจะได้มีการศึกษาอย่างละเอียดถึงบทบาทของสถาบัน อุดมศึกษาเอกชน ในเรื่องของการสนองความเสมอภาคในโอกาสเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะในเรื่องสัดส่วนนักเรียนมัธยมศึกษา เข้า เรียนต่อในระดับอุดมศึกษา และสัดส่วนนักศึกษา อุดมศึกษา จำแนกตามภูมิภาค และอาชีพของผู้ปกครอง อย่างเช่น สถาบันอุดมศึกษาของรัฐ

เพื่อการสนองต่อความต้องการการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เป็นไปอย่างทั่วถึง มิใช่เฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง และการกระจายโอกาสไปสู่ส่วนภูมิภาคว่ามีนักศึกษาในท้องถิ่นนั้นได้ใช้บริการหรือไม่ เป็นจำนวนเท่าไร

2.2 บทบาทต่อความมั่นคง มาตรฐานการศึกษาและคุณภาพของบัณฑิตของการอุดมศึกษาเอกชน

ดังได้กล่าวในตอนต้นแล้วว่า รัฐได้วางมาตรการ เพื่อให้เอกชนจัดการศึกษา โดยคำนึงถึงหลักของความมั่นคง มาตรฐานการศึกษา และคุณภาพของบัณฑิต จะเห็นได้ว่า ในเรื่องของความมั่นคง รัฐได้ดูแลในเรื่องของการเงิน ที่ดิน และอาคารสถานที่ การให้สถานศึกษามีฐานะเป็นนิติบุคคล แยกจากผู้รับใบอนุญาต ซึ่งก็คือ การที่แยกสถานศึกษาออกจากเจ้าของ การแบ่งกำไรการตรวจสอบการเงิน เป็นต้น ซึ่งถ้าวิทยาลัยเอกชน มีปัจจัยที่จะใช้ในการจัดการศึกษาได้อย่างพร้อมมูล ก็ย่อมแสดงถึงความมั่นคงให้เห็นเป็นเบื้องต้น และสิ่งที่จะตามมาก็คือ การมีมาตรฐานการศึกษา อันจะแสดงให้เห็นชัดเจนด้วยการที่หลักสูตรที่วิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่ง เปิดสอนนั้นได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษาจากรัฐ และเมื่อปัจจัยหรือทรัพยากร ในการจัดการศึกษา พร้อมการมีหลักสูตรการศึกษาที่ได้รับการรับรองมาตรฐานการศึกษาย่อมมองเห็นคุณภาพของบัณฑิตหรือผลผลิตที่ได้ออกมาว่าจะมีคุณภาพอย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตาม ในการจัดการศึกษาใน 7 ปี การศึกษาที่ผ่านมา ปรากฏว่าการจัดการศึกษาโดยเอกชน ซึ่งรัฐได้รับรองว่าจะเจริญก้าวหน้าได้ตามหลักการดังกล่าวข้างต้น ก็มีวิทยาลัยเอกชน 1 แห่งประสบปัญหาอย่างมากในด้านของการจัดการในเรื่องที่ดิน และการเงิน อันได้แก่วิทยาลัยพัฒนา ซึ่งเหตุของปัญหาเพราะขาดปัจจัยที่พร้อม ทำให้ระบบทุกอย่างแปรปรวน และในที่สุด ภาวะที่เกิดขึ้นย่อมเกิดความเสียหายมากกว่า กิจการหรือการประกอบธุรกิจอย่างอื่น เนื่องจากเป็นการผลิตคน ซึ่งไม่มีการที่จะกลับมาผลิตกันใหม่ได้ ทำให้เกิดความสั่นคลอนในวงการศึกษาระดับอุดมศึกษาเอกชนพอสมควร และทำให้ความไม่ไว้วางใจของรัฐแต่แรกนั้น เป็นจริงขึ้น

2.3 บทบาทต่อการพัฒนาการอุดมศึกษาของประเทศ

การที่รัฐอนุญาตให้เอกชน ร่วมจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ ทำให้มีผลต่อการพัฒนาการอุดมศึกษาของประเทศ โดยมีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ 3 ประการคือ

ก. ความรวดเร็วในการพัฒนาการอุดมศึกษาและพัฒนากำลังคน

การที่เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมจัดการศึกษา ย่อมทำให้ประชาชนมีโอกาสรับการศึกษาในระดับอุดมศึกษามากขึ้น รัฐประหยัคงบประมาณในการจัดการศึกษา และสามารถนำงบประมาณไปพัฒนาทางด้านอื่น ๆ ได้มากขึ้น รัฐมีประชาชนที่มีความรู้ระดับสูง เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งถ้าพลเมืองของชาติ เป็นผู้มีการศึกษาดี ก็ย่อมนำมาซึ่งการพัฒนาของชาติที่จะเป็นไปได้อย่างรวดเร็วขึ้น

ข. แนวความคิดในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา

แนวความคิดในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเอกชน เป็นแนวความคิดที่รัฐได้วางแนวขึ้น โดยอาศัยแนวคิดจากต่างประเทศ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า เป็นแนวคิดที่ได้มาตรฐานสากล ซึ่งถ้าเอกชน และรัฐร่วมมือและถ้าตั้งใจจริงในการพัฒนาการอุดมศึกษาให้ถึงซึ่งมาตรฐานสากล อันได้แก่ การมีอิสระในการดำเนินงาน เพื่อให้ถึงซึ่งความเป็นเลิศทางวิชาการ ก็เชื่อแน่ว่า ในอนาคต การอุดมศึกษาของไทยก็จะพัฒนาก้าวหน้าทัดเทียมกับนานาประเทศ ในทุก ๆ ด้าน

ค. ค่านิยมในการศึกษาระดับอุดมศึกษาและการมีงานทำ

การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยเอกชน จะมีส่วนเป็นอย่างมากในการเปลี่ยนค่านิยม ที่จะต้องเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐเท่านั้น และในขณะเดียวกัน ก็จะเป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงค่านิยมในการหางานทำหลังสำเร็จการศึกษาที่มุ่งแต่จะรับราชการ

สรุปและวิเคราะห์

ตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 2508 ซึ่งอนุญาตให้เอกชนจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ ปรากฏว่าหน่วยงานของรัฐที่จะรับผิดชอบงานทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องนี้ คือ กระทรวงศึกษาธิการ ในการนี้หน้าที่ซึ่งสภาการศึกษาแห่งชาติ เคยรับผิดชอบมาแต่ต้นก็จะต้องสิ้นสุดลงโดยปริยาย

ในการเห็นความสำคัญของการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยเฉพาะจะ เริ่มโดยฝ่ายเอกชน ซึ่งเป็นของใหม่ จำเป็นต้องมีการวางรากฐานที่ถูกต้องตั้งแต่แรก โดยผู้ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับงานมหาวิทยาลัยโดยตรง สภาการศึกษาแห่งชาติ จึงได้ทำการบันทึกกลับยังคณะรัฐมนตรีอีกครั้งหนึ่ง ในการขอมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการเตรียมการ เกี่ยวกับ เรื่องการอุดมศึกษาโดยเอกชน

ตามอำนาจหน้าที่ของสภาการศึกษาแห่งชาติโดยตรง ประกอบกับ เหตุผลที่ชัดเจน คณะรัฐมนตรี จึงลงมติอีกครั้งในวันที่ 28 กันยายน 2508 ให้สภาการศึกษาแห่งชาติ ดำเนินการแก้ไข วางระเบียบ และข้อบังคับต่าง ๆ รวมทั้งปรับปรุงพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง ส่วนอำนาจหน้าที่ ควบคุม ดำเนินการยังคงให้เป็นอำนาจหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ

ดังนั้นในการดำเนินงานเกี่ยวกับเรื่องการอุดมศึกษาเอกชน ตามมติคณะรัฐมนตรีครั้งที่ 2 นี้ จึงมีหน่วยงานของรัฐร่วมกันรับผิดชอบตั้งแต่เริ่ม 2 หน่วยงาน คือ สภาการศึกษาแห่งชาติ และ กระทรวงศึกษาธิการ

ทั้งสองหน่วยงานได้ร่วมกันทำงานในลักษณะ working group โดยในที่สุด สำนักงาน สภาการศึกษาแห่งชาติ ได้สรุปสาระสำคัญเสนอคณะรัฐมนตรี ในเรื่องการวางระเบียบและข้อบังคับ ในการอนุมัติให้เอกชนตั้งสถาบันอุดมศึกษา ในเรื่องของวัตถุประสงค์ ฐานะของวิทยาลัย เอกชน ลักษณะของวิทยาลัยเอกชน การบริหารงานวิทยาลัยเอกชน การรับความช่วยเหลือหรือการเข้าเป็น เครือสถาบันอื่น ๆ และการควบคุมวิทยาลัยเอกชน โดยในการนี้จะต้องทำการแก้ไขแผนการศึกษา แห่งชาติ ฉบับพ.ศ.2503 และดำเนินการร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชนให้สอดคล้องกับหลักการ ที่ได้วางไว้

คณะรัฐมนตรีลงมติ เมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2510 เห็นชอบด้วยกับหลักการดังกล่าว ข้างต้น

สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ จึงได้ดำเนินการแก้ไขประกาศเรื่องแผนการศึกษา แห่งชาติ ฉบับพ.ศ.2503 และร่างพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน และเสนอคณะรัฐมนตรีอีกครั้ง เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2511 โดยได้มีการกล่าวถึงเรื่องวัตถุประสงค์ ฐานะ ลักษณะการบริหารงาน และการควบคุมวิทยาลัย เอกชนไว้พร้อม

ในที่สุด ได้มีการประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 2 เมื่อวันที่ 20 มกราคม 2512 และพระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ.2512 เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2512

จะเห็นได้ว่ารัฐใช้เวลาเกือบ 4 ปี ในการตรากฎหมายการอุดมศึกษาเอกชน เมื่อนับ จากเวลาที่คณะรัฐมนตรีมีมติอนุญาตให้เอกชนจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาได้ เมื่อ 15 มิถุนายน 2508

การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเอกชนจึงเริ่มต้นอย่างถูกต้องโดยรัฐรับรอง เมื่อปี พ.ศ. 2512 ซึ่งก่อนหน้าการประกาศใช้พระราชบัญญัติวิทยาลัย เอกชน พ.ศ. 2512 ยังมีมีเอกชน ผู้ใดจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา จะมีก็แต่เพียง เอกชนซึ่งจัดการศึกษาในฐานะ เป็นโรงเรียนราษฎร์ ประเภทอาชีวศึกษาที่รับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการก็มิได้รับรองหรือ เทียบหลักสูตรที่จัดว่า เทียบเท่ากับชั้นใด ๆ ของโรงเรียนรัฐบาล

สถาบันอุดมศึกษาเอกชนระยะเริ่มต้น ซึ่งอยู่ในช่วงของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 2 และ 3 (พ.ศ. 2513-2519) มีเอกชนยื่นขอจัดตั้ง โดยคณะกรรมการวิทยาลัย เอกชน ให้ความเห็นชอบข้อกำหนดในปีการศึกษา 2513 เป็นจำนวน 6 แห่งคือ

1. วิทยาลัยเกริก	2. วิทยาลัยกรุงเทพ
3. วิทยาลัยศรีปทุม	4. วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
5. วิทยาลัยพัฒนา	6. วิทยาลัยการค้า

ในช่วงหลังปีการศึกษา 2513 จนถึงปีการศึกษา 2519 มีเอกชนได้รับอนุญาตให้จัดตั้ง วิทยาลัยเอกชนขึ้นอีก 5 แห่ง คือ

1. วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ
2. วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์
3. วิทยาลัยเทคนิคสยาม
4. วิทยาลัยแพทย์
5. วิทยาลัยแสงธรรม

ในขั้นแรกที่จัดการศึกษา รัฐอนุญาตให้ เอกชนเปิดสอนสาขาวิชาในระดับประกาศนียบัตร มีระยะเวลาการศึกษาตามหลักสูตรอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า 2 ปี และไม่เกิน 3 ปี ทั้งนี้รัฐถือเป็นการจัดการศึกษาในระยะทดลอง โดยยังมีได้อนุญาตให้เอกชนจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งมีระยะเวลาการศึกษาตามหลักสูตร 4 ปี โดยทันที และสาขาวิชาที่เปิดสอนนั้นจะต้องสอดคล้องกับความต้องการกำลังคนและการพัฒนาประเทศ โดยเอกชนจะสามารถให้อนุปริญญา ประกาศนียบัตร ชั้นสูง หรือปริญญา ในสาขาที่ทำการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนได้ เมื่อได้รับใบรับรองมาตรฐานการศึกษาจากสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารสภาการศึกษาแห่งชาติ และสำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหาร สภาการศึกษาแห่งชาติ อาจเพิกถอนใบรับรองมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนได้เมื่อเห็นว่าการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนเสื่อมลงกว่ามาตรฐานการศึกษาที่ได้รับการรับรองไว้

ความต้องการจัดการศึกษาหลักสูตรปริญญาตรี 4 ปี โดยทันทีของเอกชน อันสืบเนื่องมาจากการดำเนินถึงหลักประกันในความมั่นคง ความเชื่อถือได้ และการมีมาตรฐานในการจัดการศึกษา ในการ เข้ารับการศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบกับการที่รัฐตัดสินใจจัดตั้งมหาวิทยาลัยรามคำแหงขึ้นหลังจากอนุญาตให้ เอกชนจัดการศึกษาได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายได้เพียงประมาณ 1 ปี ทำให้รัฐต้องตัดสินใจอีกครั้งหนึ่ง โดยอนุญาตให้เอกชนสามารถจัดการศึกษาหลักสูตร 4 ปี ระดับปริญญาตรีได้ทันที โดยรัฐระบุมตรการในการรับรองมาตรฐาน การศึกษาไว้อย่างชัดเจน และอนุญาตให้เอกชนสามารถเปิดสอนสาขาวิชาต่าง ๆ ได้ตามที่วิทยาลัยเอกชนเห็นสมควร

สาขาวิชาที่เอกชนเปิดสอนตั้งแต่เริ่มนั้น ส่วนใหญ่เป็นสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์ นิติศาสตร์ และสาขาวิชาช่าง ซึ่งรัฐได้เริ่มรับรองมาตรฐานการศึกษาสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เอกชนเปิดสอนในปีการศึกษา 2515

ในปีการศึกษา 2517 รัฐเริ่มรับรองมาตรฐานการศึกษา หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ซึ่งเปิดสอนในวิทยาลัยเอกชน และอนุญาตให้วิทยาลัยเอกชนเปิดสอนภาคสมทบได้ โดยในที่สุดก็ได้อนุญาตให้จัดตั้ง "คณะ" "ภาควิชา" หรือ "สาขาวิชา" ขึ้นได้ในวิทยาลัยเอกชน

ในช่วงปีการศึกษา 2517 ถึง 2519 สาขาวิชาที่วิทยาลัยเอกชนเปิดสอนได้ขยายกว้างขึ้นไปในทางมนุษยศาสตร์ แพทย์ศาสตร์ และดุริยศิลป์ อันเป็นสาขาวิชาที่เปิดสอนในวิทยาลัยแพทย์ และวิทยาลัยแสงธรรมนั่นเอง

สำหรับในเรื่องของนักศึกษา การเรียนการสอน โดยเฉพาะในเรื่องการใช้ภาษาสอน และการวัดผล รัฐได้วางแนวทางไว้เป็นมาตรฐานกลางที่วิทยาลัยเอกชน แต่ละแห่งจะต้องปฏิบัติตาม

นอกจากนี้ในเรื่องของการบริหารงานนั้น รัฐได้ระบุไว้ชัดเจนในการให้การบริหารงานภายในของวิทยาลัยเอกชน กระทำโดยองค์คณะบุคคล อันได้แก่ การมีคณะกรรมการบริหารวิทยาลัยเอกชน และมีผู้อำนวยการคนหนึ่งรับผิดชอบงานทั้งปวงโดยทั่วไป ผู้สอนประจำจะต้องมีอัตราส่วนต่อนักศึกษาเป็น 1 ต่อ 30 และถ้ารวมทั้งผู้สอนประจำและผู้สอนพิเศษต่อนักศึกษาจะต้องมีอัตราส่วน 1 ต่อ 15 เป็นอย่างน้อย การเงินจะต้องแบ่งเป็นกองทุนต่าง ๆ อย่างชัดเจน รายได้ การแบ่งกำไร และการบัญชี จะต้องเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด

ในการจัดการศึกษาโดยวิทยาลัย เอกชนดังกล่าวข้างต้น จะอยู่ในความดูแลของ
หน่วยงานของรัฐตามลำดับมา คือ กระทรวงศึกษาธิการ สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ และ
ทบวงมหาวิทยาลัยของรัฐ ซึ่งองค์กรบริหารของรัฐตามกฎหมายได้แก่ คณะกรรมการวิทยาลัย
เอกชน รัฐเป็นผู้ควบคุมดูแลการจัดการศึกษาของเอกชนให้ถูกต้อง สอดคล้องกับกฎหมาย และได้
ช่วยเหลือเอกชนในช่วงนี้ ในเรื่องของการยกเว้นภาษีการค้า และจัดผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้แทนของรัฐ
ในการร่วมบริหารงานของวิทยาลัยเอกชน นอกจากนี้ทั้งรัฐและเอกชน เมื่อจัดการศึกษามาถึง เวลา
สิ้นสุดของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 3 (พ.ศ.2515-2519) ก็ได้ร่วมมือกัน เพื่อ
มองหาอุปสรรคในการจัดการศึกษาของวิทยาลัยเอกชน การดำเนินงานในส่วนของรัฐเอง ในช่วง
เวลาที่ผ่านมา และที่จะเป็นไปในอนาคต ซึ่งก็พบว่าจะต้องดำเนินการแก้ไขในเรื่องของกฎหมาย
บุคลากร การเงิน การวิชาการ การบริหารงาน และความร่วมมือระหว่างรัฐและเอกชนในการ
จัดการศึกษา ถึงแม้ว่าผลการจัดการศึกษาของเอกชนจะอยู่ในระดับที่น่าพอใจ

เมื่อมองดูบทบาทหลักของวิทยาลัยเอกชนในระยะเริ่มต้นนี้ ก็เป็นไปเพื่อการผลิตบัณฑิต
อย่างชัดเจน และเมื่อมองดูบทบาทโดยส่วนรวมก็พบว่า วิทยาลัยเอกชนได้สนองตอบโอกาสและ
ความต้องการการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้มีมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็มีบทบาทต่อความมั่นคง
มาตรฐานการศึกษา และคุณภาพของบัณฑิตของตนเอง และที่สำคัญคือมีบทบาทต่อการจัดการศึกษา
ระดับอุดมศึกษา และการพัฒนาการจัดการศึกษาระดับดังกล่าวโดยตรง

จะเห็นได้ว่า การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยเอกชนนี้ รัฐอนุญาตให้เอกชนมีส่วนร่วม
ในการจัดการศึกษา ด้วยความระมัดระวังอย่างสูง ด้วยเกรงในเรื่องของความปลอดภัยของชาติ
เป็นหลักใหญ่ และความไม่แน่ใจว่าเอกชนจะสามารถปฏิบัติให้บรรลุผลสำเร็จได้เป็นประการสำคัญ
โดยเฉพาะในเรื่องของการเงิน แต่เมื่อความต้องการการศึกษาระดับอุดมศึกษาของพลเมือง เป็นสิ่ง
ผลักดัน รัฐจึงตัดสินใจอนุญาตให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมจัดการศึกษาได้ดังกล่าวแล้ว ในบทก่อน

ด้วยความคิดพื้นฐานดังกล่าวข้างต้น และการที่ยังไม่มีการจัดการศึกษาระดับนี้ ใน
ประเทศชาติมาก่อน รัฐจึงใช้เวลาพิจารณาหลักเกณฑ์ในการอนุญาตให้เอกชนจัดการศึกษาได้ เป็น
เวลานานเกือบ 4 ปี โดยอาศัยแนวความคิด การจัดการศึกษาของต่างประเทศเป็นหลัก และมี
พื้นฐานอยู่บนหลักการที่คำนึงถึงความมั่นคง ความก้าวหน้าทางวิชาการ คุณภาพของบัณฑิต และการ
จัดการศึกษาที่ได้มาตรฐานสากล เป็นประการสำคัญ อาจกล่าวได้ว่า รัฐเป็นผู้วางแนวทางในการ
อนุญาตให้เอกชนจัดการศึกษานั้นเอง

ในการอนุมัติให้เอกชนจัดตั้งสถานศึกษานั้นเป็นสิ่งค่อนข้างไม่ยุ่งยาก ถ้าเอกชนสามารถเสนอข้อกำหนดของคนอื่นเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่รัฐกำหนด ก็จัดตั้งได้โดยบุคคลทุกประเภท โดยในระยะแรกมีเอกชนได้รับอนุญาตให้จัดตั้งสถานศึกษาได้ในปีการศึกษาแรกถึง 6 แห่ง เป็นบุคคลธรรมดาเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งเป็นเจ้าของกิจการโรงเรียนราษฎร์ ประเภทอาชีวศึกษา อาจกล่าวได้ว่าวิทยาลัยเอกชนในระยะแรกเกิดขึ้นจากการขยายกิจการของโรงเรียนราษฎร์ประเภทอาชีวศึกษานั้นเอง โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะในแนวทางของตน และวัตถุประสงค์ที่เหมือนหรือตรงกันอยู่ก็คือ การพัฒนาวิชาการให้ก้าวหน้าและการสร้างมนุษย์ที่สมบูรณ์ ในระยะหลัง ปีการศึกษา 2513 จนถึงปีการศึกษา 2519 รัฐได้อนุญาตให้เอกชนจัดตั้งสถานศึกษาขึ้นอีก 5 แห่ง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเอกชนที่เป็นทั้งบุคคลธรรมดา มูลนิธิทางศาสนา และบริษัทจำกัด โดยมีแนวโน้มเปลี่ยนแปลงไปมิใช่การขยายกิจการโรงเรียนราษฎร์อย่างแต่ก่อน โดยในเรื่องวัตถุประสงค์ยังคงเป็นไปตามหลักการเดิมที่นำสังเกตุก็คือ วิทยาลัยเอกชน ส่วนใหญ่จัดตั้งขึ้นในกรุงเทพมหานคร มีที่จัดตั้งในส่วนภูมิภาคเพียง 3 แห่ง อันได้แก่ วิทยาลัยเกริก จังหวัดสมุทรปราการ วิทยาลัยพ่ายพ จังหวัดเชียงใหม่ และวิทยาลัยแสงธรรม จังหวัดนครปฐม

สำหรับสาขาวิชาต่าง ๆ ที่วิทยาลัยเอกชนเปิดสอนจะเห็นได้ชัดเจนถึงความไม่ไว้วางใจและความไม่แน่ใจของรัฐที่มีต่อการจัดการศึกษาระดับนี้ของเอกชน ตั้งแต่แรกซึ่งอนุญาตให้เอกชนจัดเพียงหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรเท่านั้น ซึ่งในที่สุดสภาพความเป็นจริงในการจัดการศึกษา และการตัดสินใจจะเข้ารับการศึกษาของประชาชน รวมทั้งการที่รัฐจัดตั้งมหาวิทยาลัยใหม่ขึ้นในช่วงการเริ่มต้น การศึกษาระดับนี้โดยเอกชน อันเป็นผลกระทบกระเทือนต่อเอกชนโดยตรง ก็ทำให้รัฐต้องอนุญาตให้เอกชนจัดการศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตร 4 ปี ได้โดยปริยาย และรัฐก็ได้สร้างกฎเกณฑ์ในการรับรองมาตรฐานการศึกษาที่ชัดเจนขึ้น อันเป็นสิ่งที่รัฐสามารถควบคุมคุณภาพของบัณฑิต และมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชน ได้เป็นอย่างดี และคงเป็นค้ำยันอันจำกัดวิทยาลัยเอกชนส่วนใหญ่จึงมุ่งเปิดสาขาวิชาทางด้านสังคมศาสตร์ นิติศาสตร์ และสาขาวิชาช่างระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ซึ่งในระยะหลังสาขาวิชาเริ่มขยายกว้างไปในทางแพทยศาสตร์ (พยาบาล) มนุษย์ศาสตร์ และดุริยศิลป์ ข้อที่นำสังเกตุ คือ วิทยาลัยเอกชนจะเปิดสอนสาขาวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการบัญชี และสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ เป็นส่วนใหญ่

ผู้เข้ารับการศึกษาในวิทยาลัยเอกชนนั้น เป็นที่นำสังเกตุว่า โดยส่วนรวมจะมีปริมาณเพิ่มมากขึ้น และมีนักศึกษาหญิงมากกว่านักศึกษาชาย อัตราการลาออกกกลางคันค่อนข้างสูง แต่ถ้ามอง

เป็นรายวิทยาลัยเอกชน จะพบว่า ในแต่ละวิทยาลัยเอกชน จะไม่มีความสม่ำเสมอในการเพิ่มของนักศึกษา หรือการเพิ่มของการรับนักศึกษาใหม่

สำหรับในเรื่องการเรียนการสอน และการวัดผล รัฐคำนึงถึงในเรื่องความมั่นคงและปลอดภัยของชาติ จึงได้ระบุในเรื่องของการใช้ภาษาสอน ส่วนในเรื่องอื่น ๆ ดังกล่าวข้างต้นก็เป็นสิ่งที่จำเป็น ทั้งนี้ก็ด้วยการคำนึงถึงการมีมาตรฐานการศึกษาที่ดีเป็นกลาง และทัดเทียมกันในระดับหนึ่ง

สำหรับในเรื่องของการบริหารงาน โดยเฉพาะในเรื่องการบริหารงานภายใน รัฐกำหนดให้เอกชนมีการบริหารงาน โดยองค์คณะบุคคล และให้มีผู้อำนวยการคนหนึ่ง เป็นผู้บริหารงานทั่วไปของวิทยาลัยเอกชน อันเป็นโครงสร้างการบริหารงานที่รัฐรับแนวคิดมาจากต่างประเทศ ส่วนองค์การการบริหารอื่น ๆ รัฐมิได้มีกำหนดไว้ ซึ่งย่อมเป็นสิ่งดีที่รัฐเปิดโอกาสให้เอกชนจัดการบริหารงานภายในของตนได้อย่างเป็นอิสระ สิ่งที่น่าสังเกต ก็คือ ในเรื่องของผู้สอน ไม่มีวิทยาลัยเอกชนใดที่มีอัตราส่วนของผู้สอนต่อนักศึกษา เป็นไปตามเกณฑ์ที่รัฐกำหนดไว้โดยสม่ำเสมอ นับว่าเป็นปัญหาใหญ่ที่แน่นอน จะต้องกระทบกระเทือนต่อมาตรฐานการศึกษา และคุณภาพของบัณฑิต โดยเห็นได้ชัดเจนว่ารัฐจะต้องควบคุมดูแลและให้ความช่วยเหลือเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกับกับในเรื่องของการเงินซึ่งจะใช้ในการพัฒนาการศึกษาของแต่ละวิทยาลัย เอกชน

เมื่อศึกษาผลของการจัดการศึกษา อันได้แก่ผู้สำเร็จการศึกษา เมื่อพิจารณาในแง่ของการมีงานทำ ก็พบว่า วิทยาลัยเอกชนเปิดสอนสาขาวิชาทางสังคมศาสตร์ ซึ่งเมื่อมองในภาพรวมของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ก็มีการว่างงานของผู้สำเร็จการศึกษาอยู่ค่อนข้างสูง อาจมองได้ว่า วิทยาลัยเอกชน มีส่วนในการผลิตบัณฑิต ในสาขาวิชาที่อัตราการว่างงานสูงเพิ่มขึ้น แต่วิทยาลัยเอกชนก็ได้ช่วยสนองความต้องการและโอกาสในการศึกษาระดับอุดมศึกษาอย่างชัดเจน ส่วนความมั่นคง ความก้าวหน้าทางวิชาการ คุณภาพของบัณฑิต และมาตรฐานการศึกษาของวิทยาลัยเอกชนแต่ละแห่งนั้น เป็นสิ่งที่วิทยาลัยเอกชนควรคำนึงถึงตลอดเวลาในการจัดการศึกษา ถึงกระนั้นในช่วงนี้ ปรากฏว่ามีวิทยาลัยเอกชนที่ประสบปัญหาและต้องล้มเลิกกิจการในที่สุด อันเป็นผลกระทบกระเทือนโดยตรงต่อการอุดมศึกษาเอกชน ในเรื่องของความเชื่อถือของประชาชน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งได้ทำให้แนวความคิดที่รัฐไม่ไว้วางใจเอกชนในการจัดการศึกษาระดับนี้แต่แรกเป็นจริงขึ้น

อย่างไรก็ตามในเรื่องของการพัฒนาการอุดมศึกษาเอกชน ก็ได้มีส่วนช่วยรัฐพัฒนาการ
อุดมศึกษา พัฒนากำลังคน ให้กระทำไ้รวดเร็วขึ้น และอาจจะทำให้การอุดมศึกษาของชาติไทย
พัฒนาถึงซึ่งมาตรฐานสากลทัดเทียมนานาประเทศ และที่สำคัญคือ ได้ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงค่านิยม
ในการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษา และการมีงานทำที่ไม่จำเป็นต้องติดอยู่กับรัฐตลอดเวลา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย